CABALA REVELATĂ

Rav Michael Laitman PhD
Introducere de: Profesor Ervin Laszlo

Cabala Revelată

Ghidul Personal
Pentru o Viață Mai Liniştită

L A I T M A N
K A B B A L A H P U B L I S H E R S

Rav Michael Laitman PhD
Introducere de: Profesor Ervin Laszlo

CABALA REVELATĂ
Ghidul Personal Pentru o Viață Mai Liniştită

Copyright © 2006 de MICHAEL LAITMAN

Toate drepturile rezervate
Publicat de Laitman Kabbalah Publishers
www.kabbalah.info ; info@kabbalah.info
1057 Steeles Avenue West, Suite 532, Toronto, ON, M2R 3X1, Canada
194 Quentin Rd, 2nd floor, Brooklyn, New York, 11223, USA
Tipărit în Canada
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi folosită sau reprodusă
sub nici o formă, fără permisiunea editorului,
cu excepția citatelor incluse în recenzii şi articole privitoare la carte.

Biblioteca de Îndosariere a Publicațiilor Congresului
Laitman, Michael.
Cabala Revelată:
Ghidul personal pentru o viață mai liniştită /
Michael Laitman
p. cm.
ISBN 0-9781590-0-4
1. Cabala. 2. Misticism—Iudaism.
3. Viața spirituală - Iudaism. I. Titlu.
BM525.L253 2006
296.1'6 - dc22 2006031322

Redactor: Claire Gerus
Layout şi Grafică: Baruch Khovov
Design copertă: Richard Aquan
Tipărire şi postprocesare: Uri Laitman
Redactor Executiv: Chaim Ratz
Fotografie copertă: Manuscriptele cabalistului Yehuda Ashlag,
cu sprijinul arhivelor Bnei Baruch şi a Studioului Yaniv, Israel.

PRIMA EDIȚIE: IANUARIE 2007

Traducere din limba engleză: Mirela Simonescu

CABALA REVELATĂ

S U M A R

Biografii 7
Introducere 9

CAPITOLUL 1 - CABALA: ATUNCI ŞI ACUM 14
Marele Plan 14
Transmiterea Ştiinţei 16
Alte Căi 17
Marile Întrebări 18
Cabala intră în scenă 18
Motorul Schimbării 19
Ocupând locul Conducătorului 20
Ascunzând, Cercetând, dar Negăsind..... 22
Criza globală are un sfârşit fericit 23
Egoismul este un Catch-22 24
Necesitatea Altruismului 25
Percepţie intensificată 27
Momentul este Acum 28
PE SCURT 29

CAPITOLUL 2–CEA MAI MARE DORINŢA A TUTUROR 31
Trambulină pentru Creştere 31
În spatele uşilor închise 33
Evoluţia dorinţelor 34
Controlând dorinţele 37
Apare o nouă dorinţă 38
O nouă metodă pentru o nouă dorinţă 39
Tikkun—Corectarea intenţiei de a primi 40
PE SCURT 42

CAPITOLUL 3 – ORIGINEA CREAȚIEI 43
Lumile Spirituale 43
Patru faze de bază 45
Cercetarea Gândului Creației 49
Calea 53
Adam Ha Rishon—Sufletul comun 57
PE SCURT.....59

CAPITOLUL 4 – UNIVERSUL NOSTRU 60
Piramida 61
Precum Sus, aşa şi Jos 63
Urcând Scara 64
Dorința pentru Spiritualitate 68
PE SCURT.....73

CAPITOLUL 5– A CUI REALITATE ESTE REALITATEA?... 75
Trei Granițe în studiul Cabalei 77
Prima graniță – Ce percepem 77
A doua graniță – Ce percepem 77
A treia graniță – Ce percepem 78
Perceperea Realității 81
O Realitate non-existentă 83
Mecanismul de măsurare 85
Al Şaselea Simț 86
Unde este o Cale Acolo a fost o Voința 88
Gândul Creației 90
Reshimot—Înapoi în viitor 91
PE SCURT..... 94

CAPITOLUL 6– DRUMUL (DREPT) CĂTRE LIBERTATE 96
Întunericul dinaintea Răsăritului 97
O Nouă Lume Temerară în Patru Paşi 101
Cunoaşteți-vă limitele 104
Hățurile Vieții 106
Schimbând Societatea pentru a mă Schimba Eu 107
Patru factori 109
Alegând mediul potrivit pentru corecție 111
Nici un Anarhist 115
Inevitabila moarte a Ego-ului 116
Remediul 117
Falsa Libertate 119
Condiții pentru Libera Alegere 120
Implementând Libera Alegere 121
Credința 122
Motivul 122
PE SCURT.....124
Alte scrieri 126
Despre Bnei Baruch 130

BIOGRAFII

RAV MICHAEL LAITMAN, PHD

Rav Michael Laitman, PhD, este o autoritate internațională a Cabalei autentice. Pregătirea sa de bază este foarte neobişnuită pentru o persoană cu renume în sfera spiritualului: el a fost pregătit în ştiințe, este deținătorul unui Masterat în bio-cibernetica, şi a avut o carieră ştiințifică de succes, mai târziu îndreptându-se către Cabala, pentru a-şi aprofunda cercetările ştiințifice. şi-a luat Doctoratul în Filozofie şi Cabala, la Institutul de Filozofie din cadrul Academiei de Ştiințe din Moscova, Rusia.

In 1976, el a început să studieze Cabala, şi o studiază şi în prezent. În 1979, căutând noi căi în Cabala, drumul său s-a intersectat cu Cabalistul Rabbi Baruch Shalom HaLevi Ashlag (1906-1991), primul fiu născut, şi succesorul Cabalistului Rabbi Yehuda Leib HaLevi Ashlag (1884-1954), cunoscut ca Baal HaSulam datorită comentariului său despre Cartea Zohar, numit Sulam (Scara). Michael Laitman a fost atât de impresionat de fiul lui Baal HaSulam, încât a devenit cel mai apropiat discipol şi asistentul personal al lui Baruch Ashlag, petrecându-şi majoritatea timpului în compania respectatului său mentor, asimilând cât de mult a putut din învățăturile acestuia.

Astăzi, este considerat ca fiind principala autoritate a Cabalei, fiind autorul a 33 de cărți despre acest subiect, traduse în 10 limbi. Lecțiile sale sunt transmise zilnic la televiziunea prin cablu şi prin internet, în toată omenirea. În ultimii ani, el a devenit un conferențiar foarte căutat în cercurile academice din Statele Unite şi Europa.

Dr. Laitman este fondatorul şi preşedintele Institutului de Educare şi Cercetare în Cabala – Bnei Baruch, care operează cel mai mare şi mai extensiv site pe internet, dedicat subiectului Cabala, www.kabbalah.info . Website-ul furnizează acces nelimitat la textele Cabalistice în peste 20 limbi, şi are 1,4 milioane de accesări lunare. Încă din anul 2000, Enciclopedia Britanica recunoaşte site-ul www.kabbalah.info ca fiind unul dintre cele mai cunoscute site-uri de pe internet, atât din punct de vedere al numărului de vizitatori, cât şi al cantității de materiale informative despre ştiința Cabalei.

PROFESOR ERVIN LASZLO

Prof. Ervin Laszlo, care a scris cu atâta amabilitate introducerea la aceasta carte, este fondatorul şi exponentul cel mai de seamă al Sistemelor de Filozofie şi Teoriei Generale a Evoluției. Născut în Budapesta, Ungaria, în 1932, Laszlo a debutat ca pianist concertant la vârsta de cincisprezece ani, în New York, eveniment relatat atât în revistele Life, Time, Newsweek cât şi în media internațională.

Prof. Laszlo a urmat calea ştiinței şi a filozofiei în jurul vârstei de douăzeci şi cinci de ani şi a început publicarea cărților şi articolelor sale, în 1963. În 1970 a primit Doctoratul de Stat, cel mai mare grad al Universității Sorbona, din Paris. În următorii ani, el a fost recompensat cu PhD onorifice în Statele Unite, Canada, Finlanda, Rusia şi Ungaria. Ca recunoaştere a implicării sale la înțelegerea şi dezvoltarea globală, el a primit în 2001 Premiul Goi, Premiul Păcii din Japonia. El a scris şaptezeci şi două de cărți, traduse în optsprezece limbi.

INTRODUCERE

Sunt încântat şi onorat pentru că mi s-a permis să scriu introducerea cărţii Dr-lui Laitman, *Cabala Revelată: Ghidul Personal pentru o Viaţa mai Liniştită.* Nu doar că autorul îmi este un drag prieten personal, dar în viziunea mea, el este cel mai important Cabalist în viaţa, din zilele noastre, un reprezentant marcant al înţelepciunii ce a fost ţinută secretă vreme de două milenii. Acum, când înţelepciunea Cabalei, împreună cu alte înţelepciuni autohtone, sunt dezvăluite în totalitate, cred ca nu exista o persoană mai potrivită pentru a expune esenţa acesteia.

În lumea de astăzi, dezvăluirea Cabalei ca un autentic mod de instruire, este de importanţa unică. Ne ajută sa recâştigăm conştienţa înţelepciunii pe care strămoşii noştri o posedau, şi pe care noi am uitat-o. Înţelepciuni indigene apar astăzi, deoarece obiceiurile, şcolile noastre de gândire mecanică, au eşuat în a furniza bunăstarea şi susţinerea pe care o promiseseră. Un proverb chinez avertizează ca „Dacă nu schimbăm direcţia, vom sfârşi probabil exact acolo unde am început". Aplicând acestea la realitatea contemporană, se pot provoca dezastre:

Schimbarile climaterice ameninţă să schimbe vaste arii ale planetei noastre în suprafeţe lipsite de condiţii de viaţă, necorespunzătoare habitatului uman şi inadecvate pentru producţia alimentară.

În plus, cele mai multe economii mondiale au devenit din ce în ce mai puţin productive. Aceasta se suprapune unei diminuări la nivel global a rezervelor de hrană. Există din ce în ce mai puţină apă potabilă, necesară doar unei jumătăţi a populaţiei globului. In medie, mai mult de 6,000 copii pier zilnic din cauza bolilor provocate de apa poluată.

În multe părți ale planetei, violența şi terorismul au devenit soluțiile favorite de a rezolva conflictele. De aceea, există o insecuritate profundă atât în țările bogate cât şi în cele sărace. Fundamentalismul islamic se răspândeşte în lumea musulmană, neo-nazismul şi alte mişcări extremiste, invadeaza Europa, şi fanatismul religios îşi face apariția pe tot cuprinsul planetei.

Astfel, viețuirea noastră pe această planetă, se află sub semnul întrebării. Totuşi, un eşec la nivel global, nu este obligatoriu. Putem intoarce roata, astfel încât următorul scenariu să fie deasemeni posibil:

După cum se va arăta la sfârşitul acestei cărți, putem să o scoatem la capăt împreună, urmând să împărțim obiectivele comune ale păcii şi ale susținerii. Conducătorii lumii afacerilor pot recunoaşte fundamentele schimbării şi pot contribui cu bunuri şi servicii ce sunt necesare.

Ştirile globale şi mediile culturale pot explora noi perspective şi pot aduce în prim plan inovații sociale şi culturale, iar internetul, televiziunea, rețelele de comunicații ale companiilor şi ale comunităților pot clădi o nouă viziune a sinelui şi a naturii.

In societatea civilă, o cultură a trăirii alternative şi a valorilor responsabilității, va duce la susținerea abordării unui punct de vedere ecologic. Vor fi luate măsuri pentru protejarea mediului, se vor crea surse efective de hrană şi sisteme de distribuție a resurselor, se vor dezvolta şi folosi noi tehnologii în energetică, transport şi agricultură.

În această viziune pozitivă, fondurile financiare vor fi redirecționate de la proiectele armate şi de apărare, către servirea nevoilor populației. Influențate fiind de aceste dezvoltări, neînțelegerile naționale, internaționale şi interculturale, conflictele rasiale, opresiunile, inegalitatea economică şi inegalitatea între sexe, toate vor face loc încrederii reciproce şi respectului. Oamenii şi comunitățile vor fi gata să coopereze şi să formeze parteneriate productive.

Astfel încât, în loc să asistăm la prăbuşirea datorată conflictelor şi războaielor, umanitatea va inainta – nu neapărat

către o lume a autosusținerii şi cooperării între comunități, dar cu siguranța către o lume a bucuriei păcii, a liniştii şi a unei complete automulțumiri. O lume a păcii şi a susținerii ne poate aştepta, însă noi în prezent nu ne îndreptăm în această direcție.

Einstein ne spunea, „Problemele importante cu care ne confruntăm, nu se pot rezolva la acelaşi nivel de gândire folosit pentru crearea lor.” Şi totusi, noi incercăm exact această metodă. Încercăm să luptăm împotriva terorismului, a sărăciei, a crimelor, a degradării mediului, a bolilor şi a altor „boli ale societății”, cu aceleaşi metode care au produs inițial toate aceste probleme. Depunem eforturi pentru a găsi soluții tehnologice şi remedii temporare. Încă nu am mobilizat voința, şi nici viziunea de a face schimbări permanente şi fundamentale.

CONŞTIENȚA PLANETARĂ

In lumina actualei crize globale, umanitatea a început să caute noi căi şi modalități de gândire. Acestea sunt înțelepciunile indigene, antice, care sunt foarte pertinente. Conform acestora, conştiența planetară nu este neapărat o noțiune arhaică, ci esența acesteia. Când studiem aceste modalități, realizăm că noua conştiența planetară este de fapt o conştiență foarte veche şi perenă; doar că acum este redescoperită.

Într-adevăr, este un moment important deoarece aceasta conştiență planetară este redescoperită. Eram obişnuiți să gândim despre conştiența umană tipică şi „normală”, că este ceea ce noi percepem cu cele cinci simțuri ale noastre. Am considerat ca fiind imaginar, orice altceva. Percepția obişnuită era că sfârşitul nostru este acelaşi cu sfârşitul corpului nostru fizic. Alte abordări ale subiectului erau considerate a fi „new age”, „misticism” sau „esoterism”. Ideea că noi suntem cumva părți ale aceluiaşi măreț întreg, a fost considerată o excepție a istoriei civilizației umane.

Dar dacă privim către istoria ideilor, vom găsi că adevărul este chiar opusul acestui lucru. Gândirea reducționistă, mecanică şi

fragmentată, care s-a dezvoltat în lumea vestică în ultimii 300 de ani, nu constituie norma, ci doar excepția. Alte culturi nu împărtăşesc acelaşi punct de vedere. Chiar şi Vestul nu a aderat în totalitate la punctul de vedere mecanicist, lăsat moştenire ca aplicație (sau mai bine spus ca o aplicație eronată) a filozofiei Newtoniene, despre natură.

În alte culturi, la fel ca şi în lumea Vestică ce a precedat timpurile moderne, conştiența ce prevala, era una a apartenenței, a unicității. Majoritatea culturilor tradiționale nu agrează ideea că oamenii nu au nimic în comun, decât doar interese trecătoare care coincid întâmplător.

Rădăcinile clasice ale tuturor înțelepciunilor tradiționale, sunt concepte ale „conştienței planetare". Acest termen defineşte conştiința sorții noastre comune în calitate de ființe umane, în calitate de locuitori ai acestei planete. Dacă vrem ca sa ne susținem propria existență, dacă vrem să ne asigurăm că copiii şi nepoții noştri vor avea un viitor sigur, *trebuie* să dezvoltăm conştiența planetară.

Pentru a inainta, trebuie să cultivăm nişte şabloane care să ne permită să formăm o familie umană unită, o civilizație planetară. Totuşi, această civilizație nu trebuie să fie o cultură monolitică în care toți să urmeze aceleaşi idei şi în care o persoană sau o națiune să dicteze acele idei celorlalți. Mai degrabă, ar trebui sa fie o civilizație ale cărei elemente să fie un angrenaj care să mențina şi să dezvolte întregul sistem, civilizația planetară a omenirii.

Această diversitate este elementul de armonie, elementul păcii. Fiecare societate care a supraviețuit, posedă acestea. Doar că Vestul şi societațile vestice au uitat aceste noțiuni. În cadrul procesului creării progresului economic şi tehnic, ei au fragmentat integritatea, uniunea sistemului. Este momentul prielnic ca să restauram toate acestea.

Dupa cum am învățat prin intermediul scrierilor Dr. Laitman, Cabala în forma ei autentică, nu doar că promovează conceptul uniunii şi integrității umanității şi a universului, dar şi oferă metode practice de restaurare a ceea ce a fost pierdut.

Este recomandarea mea de suflet să parcurgeți rândurile acestei cărți, deoarece furnizează mult mai mult decât cunoştiințe generale despre o înțelepciune antică. Deasemeni furnizează cheia ce asigură bunastarea umanității în aceste timpuri critice, când facem fața unei provocări fără precedent, aceea de a alege între calea involuției ce duce la prăbuşirea lumii înconjurătoare, şi calea evoluției care ne poate duce către o lume a păcii, a armoniei, a bunăstării şi a susținerii.

Ervin Laszlo

1

CABALA: ATUNCI ŞI ACUM

M A R E L E P L A N

Nu este nici un secret în faptul că ştiința Cabala nu a început ca un trend ce poate fi astăzi observat la Hollywood. De fapt ea există de mii de ani. Când a apărut, oamenii erau mult mai apropiați de natură, decât sunt astăzi. Ei aveau sentimentul de intimitate cu natura şi se bucurau de relația lor cu aceasta.

În acele zile, ei aveau puține motive de a se detaşa de natură. Nu erau încă atât de centrați pe sinele lor precum sunt astăzi. Intr-adevăr, în acele timpuri, umanitatea era o parte inseparabilă de Natură şi intimitatea lor cu aceasta, creştea.

În plus, umanitatea nu cunoştea destule despre Natură, ca să simtă siguranța; ne temeam de forțele naturale, ceea ce ne determină să ne raportăm la Natură ca la o forță superioară nouă.

Fiind intimi cu Natura pe de o parte, şi temându-se de ea, pe de altă parte, oamenii aspirau nu doar să învețe mai multe despre lumea înconjurătoare, ci şi în primul rând doreau să determine ce sau cine o guverna.

În acele vremuri timpurii, oamenii nu se puteau ascunde de elementele Naturii, aşa cum fac astăzi; ei nu puteau să evite vitregiile acesteia, aşa cum facem noi în această lume „făurita de om”. Şi ce era mai important, frica de Natură, şi în acelaşi timp, apropierea de aceasta, i-a făcut pe mulți să cerceteze şi să descopere ce plan avea Natura pentru ei, şi implicit pentru noi toți.

Acei pionieri în cercetarea Naturii vroiau să afle dacă Natura avea un scop precis, şi dacă era aşa, care era rolul umanității în acest Mare Plan. Acei indivizi care au primit cel mai înalt nivel de

cunoaştere, acela al Marelui Plan, sunt cunoscuți sub numele de „Cabalişti”.

Un individ unic printre aceşti pionieri, a fost Abraham. Când a descoperit Marele Plan, nu doar că l-a cercetat în profunzime, dar în primul rând i-a învățat şi pe alții. El şi-a dat seama că singura garanție împotriva mizeriei şi fricii, era ca oamenii să înțeleagă planul Naturii în ceea ce-i priveşte. Si indata ce şi-a dat seama de acest lucru, nu a precupețit nici un efort ca să invețe pe oricine dorea acest lucru. Din acest motiv, Abraham a devenit primul Cabalist, ce a început o dinastie a învățătorilor Cabalişti: cei mai merituoşi studenți au devenit urmatoarea generație de Cabalişti, care transmiteau cunoaşterea următoarei generații de studenți.

Cabaliştii se referă la arhitectul Marelui Plan, ca fiind „Creatorul” şi la Planul în sine ca fiind „Gândirea Creației”. Cu alte cuvinte, şi acest lucru este foarte important, când Cabaliştii vorbesc despre Natură sau despre legile Naturii, ei vorbesc despre Creator. Şi vice versa, când vorbesc despre Creator, ei vorbesc despre Natură sau despre legile Naturii. Aceşti termeni sunt sinonimi.

Pentru un Cabalist, termenul „Creator” nu are semnificația unei entități distincte, supranaturale, ci următorul nivel pe care o ființă umană ar trebui să-l atingă pentru a primi o cunoaştere superioară. Cuvântul ebraic pentru Creator este *Boreh* şi conține doua cuvinte: *Bo (*vino) şi *Re'eh* (vezi). De aceea, cuvântul „Creator” este o invitație personalizată pentru a experimenta lumea spirituală.

Termenul „Cabalist” vine din cuvântul ebraic Kabbalah (recepție). Limba originală a Cabalei este ebraica, o limbă dezvoltată special de şi pentru Cabalişti, ca să ii ajute să comunice între ei despre subiectele spirituale. Multe cărți de Cabala au fost scrise şi în alte limbi, dar termenii de bază intotdeauna sunt în Ebraică.

TRANSMITEREA ŞTIINȚEI

Cunoaşterea pe care primii cabalişti au atins-o, a facut mai mult decât să-i ajute să înțeleaga cum funcționau lucrurile în spatele scenei. Cu ajutorul acesteia, au fost capabili să explice fenomenele naturale cu care ne întâlnim toți. După aceea a fost ceva natural ca ei să devină învățători, şi cunoaşterea care ne-a fost transmisă, să devină baza atât pentru ştiințele antice cât şi pentru cele moderne.

Poate că noi ne gândim la aceşti cabalişti, ca la nişte oameni misterioşi care se ascund în locuri întunecoase, în camere luminate de lumânări, şi care scriu scripturi magice. Ei bine, până la sfârşitul secolului 20, Cabala a fost într-adevăr ținută secretă. Abordarea clandestină a Cabalei, a dat naştere numeroaselor poveşti şi legende ce o învăluiau. Deşi multe dintre aceste poveşti sunt false, ele încă aduc confuzie chiar şi celor mai riguroşi gânditori.

Gottfried Leibnitz, un mare matematician şi filozof, a exprimat în mod candid gândurile sale despre cum secretizarea a afectat Cabala: „Pentru că omul nu avea cheia potrivită să acceseze secretul, setea de cunoaştere a fost în final redusă la tot felul de presupuneri şi superstiții care au dus la transmiterea unei „Cabala vulgară" care avea prea puțin în comun cu adevarata Cabala, şi a generat numeroase fantezii apărute sub denumirea falsă de magie, şi toate acestea se găsesc în cărți ".

Dar Cabala nu a fost întotdeauna secretă. De fapt, primii cabalişti erau foarte deschişi în legatură cu cunoaşterea lor, şi în acelaşi timp, foarte implicați în comunitățile în care trăiau. Adesea Cabalistii erau conducătorii națiilor lor. Dintre toți aceşti

conducători, Regele David este probabil cel mai cunoscut exemplu de mare Cabalist care a fost deasemeni şi un mare conducător.

Implicarea cabaliştilor în societăţile lor, i-a ajutat pe şcolarii contemporani cu ei, să dezvolte bazele a ceea ce cunoaştem acum sub denumirea de „Filozofia Vestică", si care mai târziu a devenit baza ştiintelor moderne. În această privinţă, redăm ceea ce Johannes Reuchlin, un umanist, şcolar clasic şi expert în tradiţii şi limbi antice, scrie în cartea sa „De artă Cabalistică": „Profesorul meu, Pythagora, tatăl filozofiei, şi-a luat învăţăturile de la cabalişti. El a fost primul care a tradus cuvântul *Kabbalah*, necunoscut contemporanilor săi, în cuvântul grec *filozofie* . Cabala nu ne lasă să ne trăim viețile în praf, dar ne eleveaza minţile către culmile cunoaşterii."

ALTE CĂI

Dar filozofii nu erau cabalişti. Deoarece ei nu au studiat Cabala, ei nu puteau înţelege pe deplin cunoaşterea cabalistică. Si ca rezultat, cunoaşterea ce trebuia sa fie dezvoltată şi abordată, într-un mod foarte specific, a fost dezvoltată incorect. Când cunoaşterea cabalistă a migrat în alte părţi ale omenirii, acolo unde în acele vremuri nu existau cabalişti, deasemeni a luat un curs diferit.

De aceea, omenirea a făcut un regres. Deşi filozofia vestică a încorporat în ea o parte a cunoaşterii Cabalei, a sfirşit prin a lua o cu totul altă direcţie. Filozofia vestică a generat ştiinţele ce studiază lumea noastră materială, pe care noi o percepem prin intermediul celor cinci simţuri. Dar Cabala este o ştiinţă ce studiază ce se întâmplă *dincolo* de ceea ce simţurile noastre percep. Această schimbare de direcţie, a condus omenirea într-o direcţie opusă cunoaşterii iniţiale pe care o obţinuseră cabaliştii. Aceasta schimbare a condus omenirea către un regres a cărui consecinţe le vom explora în următorul capitol.

MARILE ÎNTREBĂRI

Cabala a devenit o ştiinţă ascunsă, cu aproximativ 2000 de ani în urmă. Motivul a fost simplu – nu era cerere pentru ea. Încă din acele timpuri, umanitatea era ocupată cu dezvoltarea religiilor monoteiste, şi mai târziu a ştiinţei. Amindouă au fost create ca să răspundă întrebărilor fundamentale ale omului: „Care este locul nostru în lume, în Univers?" „Care este scopul existenţei noastre?" Cu alte cuvinte „De ce ne-am născut?"

Dar astăzi, mai mult ca oricând, mulţi oameni simt că ceea ce a funcţionat 2000 de ani, nu mai corespunde nevoilor lor. Răspunsurile furnizate de religie şi ştiinţa nu îi mai satisfac. Aceşti oameni caută în altă parte răspunsuri la întrebările de bază despre scopul vieţii. Ei s-au îndreptat către învăţăturile Estice, clarvăzători, magie şi misticism. Şi câţiva s-au îndreptat către Cabala.

Deoarece Cabala a fost formulată ca să răspundă acestor întrebări fundamentale, răspunsurile pe care le furnizează au legătură directă cu acestea. Redescoperind răspunsurile antice despre înţelesul vieţii, reparăm ruptura dintre umanitate şi Natură, ce a avut loc atunci când ne-am îndepărtat de Cabala şi ne-am îndreptat către filozofie.

CABALA INTRĂ ÎN SCENA

Cabala şi-a făcut „debutul" în urmă cu aproximativ 5000 de ani, în Mesopotamia, o ţară antică ce se afla pe actualul teritoriu al Irakului. Mesopotamia nu a fost doar locul de naştere al Cabalei, dar şi cel al primelor învăţături antice şi a misticismului. În acele zile, oamenii trăiau înconjuraţi de multe învăţături diferite, adesea urmând mai multe învăţături în acelaşi timp. Astrologia, clarviziunea, numerologia, magia, vrăjitoria, farmecele - toate

acestea şi multe altele au fost dezvoltate în Mesopotamia, centrul cultural al lumii antice.

Atât timp cât oamenii erau fericiţi cu credinţele lor, nu simţeau vreo nevoie de schimbare. Oamenii doreau să ştie că vieţile lor erau în siguranţă, şi ce trebuiau să facă pentru a fi fericiţi. Ei nu îşi puneau întrebări despre originea vieţii, sau ce era mai important, cine sau ce a creat legile vieţii.

La o prima vedere acestea ar putea părea puţin diferite. Dar, diferenţa dintre a întreba despre viaţă şi de a întreba despre regulile după care se ghidează viaţa, este ca diferenţa între a învăţa cum să conduci o maşină şi a învăţa cum să construieşti una. Este cu totul alt nivel de cunoaştere.

MOTORUL SCHIMBĂRII

Dorinţele nu apar pur şi simplu din neant. Ele se formează în mod inconştient în interiorul nostru şi ies la suprafaţa doar când devin ceva definibil, cum ar fi, „Vreau o pizza”. Înainte de aceasta, dorinţele nu sunt simţite, sau în cel mai bun caz sunt simţite ca o nelinişte. Noi toţi am experimentat acest sentiment de a dori ceva, dar ceva ce încă nu ne dădeam seama ce este. Aceasta este o dorinţa ce încă nu a ajuns la maturitate.

Plato, spunea cândva, „Nevoia este mama invenţiei” şi avea dreptate. În mod similar, Cabala ne învaţa că singurul mod în care putem învăţa ceva este ca întâi să dorim să învăţăm acel lucru. Este o formulă foarte simplă: când dorim ceva, facem ceea ce este necesar pentru a obţine acel lucru. Ne facem timp, ne adunăm forţele şi ne dezvoltăm abilităţile necesare. Din toate acestea, rezultă că motorul schimbării este dorinţa.

Modul în care dorinţele noastre evoluează, defineşte şi construieşte istoria întregii umanităţi. Pe măsură ce dorinţele omenirii se dezvoltă, acestea fac ca oamenii să studieze mediul înconjurător, astfel încât să îşi poată îndeplini dorinţele. Spre deosebire de minerale, plante şi animale, oamenii evoluează în

mod constant. Pentru fiecare generație, şi pentru fiecare persoană, dorințele sunt din ce în ce mai puternice.

OCUPÂND LOCUL CONDUCĂTORULUI

Motorul schimbării – dorința – este format din cinci nivele, notate de la zero la patru. Cabaliştii se referă la acest motor ca la „o dorința de a primi plăcerea", sau mai simplu, „dorința de a primi". Când Cabala a apărut prima oară, în urmă cu aproximativ 5000 de ani, dorința de a primi era la nivelul zero. Astăzi, după cum probabil că ați ghicit, ne aflăm la nivelul patru – cel mai intens nivel. Dar în zilele de început când dorința de a primi era situată la nivelul zero, dorințele nu erau destul de puternice ca să ne separe de natură, şi nici unul de altul. În acele zile, această uniune cu Natura, pentru care astăzi majoritatea dintre noi plătesc bani mulți ca să o re-învățăm prin intermediul claselor de meditație (şi ca să fim sinceri, nu întotdeauna cu succes), a fost modul de viața natural. Oamenii nu cunoşteau alt mod de a trăi. Ei nici măcar nu ştiau că se pot separa de Natură, şi nici nu doreau acest lucru.

De fapt, în acele zile, atât comunicarea dintre oameni şi Natură, cât şi comunicarea unora cu alții, curgea atât de simplu, iar cuvintele nu erau necesare; în schimb, oamenii comunicau prin gânduri, ceva asemănător telepatiei. Erau timpuri ale unității, şi toată umanitatea era precum o singură națiune.

Dar între timp, în Mesopotamia, s-a petrecut o schimbare: dorințele oamenilor au început să crească şi au devenit mult mai egoişti. Oamenii au început să dorească să schimbe Natura şi să o folosească în avantajul personal. În loc să îşi dorească să se adapteze ei Naturii, aceştia au început să dorească să schimbe natura pentru a-şi satisface dorințele *proprii.* Ei au crescut detaşându-se de Natură, separându-se de aceasta şi totodată unii fața de alții. Astăzi, după multe secole, noi descoperim că aceasta nu a fost o idee bună. Pur şi simplu nu funcționează.

Natural, pe masură ce oamenii au început sa se pună pe ei înşişi în opoziție cu mediul şi cu societătile lor, ei nu au mai avut legături de rudenie unii cu alții, şi nici nu au mai perceput Natura ca fiind casa lor. Ura a înlocuit iubirea şi oamenii au viețuit detaşându-se unii de altii.

În consecință, singura națiune a lumii antice a fost divizată. Mai întâi s-a despărțit în două grupuri ce s-au deplasat spre est şi spre vest. Cele două grupuri au continuat să se dividă, şi astfel s-a format multitudinea de națiuni pe care le avem astăzi.

Unul dintre cele mai evidente simptome ale divizării, pe care Biblia il descrie ca fiind „Prăbuşirea Turnului Babel", a fost crearea diferitelor limbi. Aceste limbi de comunicare diferite, i-au despărțit şi mai mult pe oameni, şi a creat confuzie şi disfuncționalități. Cuvântul ebraic pentru confuzie este *Bilbul* , şi pentru a marca confuzia, capitolul Mesopotamia a primit un nume, Babel (Babylon).

De la acea divizare – când dorințele noastre au crescut de la nivelul zero, la nivelul unu – am înfruntat Natura. În loc să corectăm egoismul care creştea mereu, astfel încât să devenim una cu Natura, devenind astfel una cu Creatorul, noi am construit un scut mecanic şi tehnologic pentru a ne proteja de aceasta. Motivul inițial pentru care am dezvoltat ştiința şi tehnologia a fost să ne securizăm existența din spatele acestui scut, împotriva elementelor Naturii. S-a văzut că totusi, chiar dacă suntem conştienti sau nu, de fapt, noi încercăm să controlăm Creatorul şi să preluăm rolul de conducător.

. În acele vremuri când avea loc acest *Bilbul,* Abraham trăia în Babylon, ajutându-şi tatăl, să făurească mici idoli pe care să-i vândă în magazinul familiei. Nu este greu de observat că Abraham se afla chiar în mijlocul acestui haos vibrant de idei, care au bulversat Babylonul, New York-ul lumii antice. Aceasta stare de confuzie, explică deasemeni întrebarea persistentă a lui Abraham, a

cărei răspuns l-a condus spre a descoperi legea Naturii: „Cine este stăpânul acestui capitol?” când şi-a dat seama că există un scop al confuziei şi alienării, imediat a început să explice acest lucru, oricui dorea să asculte.

ASCUNZÂND, CERCETÂND, DAR NEGĂSIND

Nivelul egoismului umanității era în continuă creştere, şi cu fiecare nivel ne îndepărtăm şi mai mult de Natură (de Creator). În Cabala, distanța nu este măsurată în inch sau yarzi; este măsurată în *calități.* Calitățile Creatorului sunt uniunea, conectarea şi dăruirea, dar este posibil să îl simțim pe Creator, doar dacă împărtăşim calitățile Sale. Dacă sunt centrat pe sine, sunt încă pabil să mă conectez la ceva la fel de total şi altruistic precum Creatorul. Ar fi ca şi cum încercăm să observăm o altă persoană atunci când stăm spate în spate.

Deoarece am întors spatele Creatorului şi deoarece încă dorim să-L controlăm, în mod cert, cu cât încercăm mai mult, cu atât mai frustrați devenim. Cu siguranță, nu putem controla ceva ce nu vedem sau măcar nu simțim. Aceasta dorință nu poate fi satisfăcută niciodata până când nu facem o întoarcere de 180 grade, pînă când nu vom privi în direcția opusă, ca să-L găsim.

Mulți oameni deja sunt obosiți de promisiunile false ale tehnologiei, promisiuni de prosperitate, sănătate şi ce este mai important, promisiuni pentru siguranța zilei de mâine. Dar partea bună a acestei stări este că ne fortează să ne reexaminăm direcția şi să ne întrebăm, „Este oare posibil ca să fi urmat o cale greşită atât de mult timp?”

În mod particular astăzi, pe măsură ce conştientizăm criza şi impasul cu care ne confruntăm, putem admite cu sinceritate că această cale pe care am ales-o este de fapt o stradă fără ieşire. În loc să compensăm centrarea noastră pe sine care este în opoziție cu Natura, alegând tehnologia, ar trebui să schimbăm egoismul nostru în altruism şi în mod consecvent să realizăm uniunea cu Natura.

În Cabala, termenul folosit pentru schimbare este *Tikkun* (corectare). Ca să ne dăm seama de opoziția în care ne aflăm față de Creator, înseamnă că trebuie să conştientizăm sciziunea ce a avut loc în noi (ființe umane) cu cinci mii de ani în urmă. Aceasta poartă denumirea de „recunoaşterea răului”. Nu este uşor, dar este primul pas către adevarata sănătate şi fericire.

CRIZA GLOBALĂ ARE UN SFÂRŞIT FERICIT

De-a lungul ultimilor 5000 de ani, fiecare dintre cele două fracții ce au descins din Mesopotamia, a evoluat în civilizații de oameni foarte diferiți. Din cadrul primelor două grupuri, una a devenit ceea ce noi numim „civilizația Vestică”, iar cealaltă a devenit ceea ce cunoaştem sub numele de „civilizația Estică”.

Cea mea agravantă discordie dintre cele două civilizații, reflectă culminarea procesului ce a început odată cu prima diviziune, cu cinci mii de ani în urmă. O singură națiune a fost divizată deoarece egoismul creştea şi îi separa pe membrii săi. Acum a sosit vremea ca această „națiune” – umanitatea – să se reunească şi să devină iarăşi o singură națiune. Încă ne aflăm în punctul de cotitură care a survenit în acei ani, dar astăzi suntem mult mai conştienți de aceasta.

În concordanța cu înțelepciunea Cabalei, această discordie culturală şi aducerea în prim plan a credințelor mistice care erau abundente în Mesopotamia, marchează începutul reconectării umanității într-o nouă civilizație. Astăzi începem să ne dăm seama că suntem toți conectați şi că trebuie să reconstruim statul care exista anterior divizării. Reconstruind totul într-o uniune a umanității, vom reconstrui de asemenea conexiunea noastră cu Natura, cu Creatorul.

EGOISMUL ESTE UN CATCH-22

În perioada în care misticismul prima, înțelepciunea Cabalei a fost descoperită şi a furnizat cunoaşterea pe stadii a intensificării egoismului nostru şi ceea ce a cauzat această situație. Învățătura Cabaliştilor spune că tot ceea ce există este făcut dintr-o dorința de auto-satisfacere.

Totuşi, aceste dorințe nu pot satisface în forma lor naturală atunci când sunt centrate pe sine. Aceasta deoarece atunci când ne împlinim o dorința, noi o anulăm, şi dacă anulăm dorința pentru ceva, nu ne mai putem bucura de ea.

De exemplu, gândiți-vă la mâncarea voastră preferată. Acum, imaginați-vă pe voi într-un restaurant renumit, stând comfortabil la o masă, în timp ce zâmbitorul chelner vă aduce un platou acoperit, îl aşează în fața voastră şi îndepărtează capacul. Hmmm... acea delicioasă scenă familiară! Vă bucurați de ea deja? Corpul vostru o face; de aceea secretă sucuri digestive doar la gândul acestui meniu.

Dar în momentul în care începeți să mâncați, plăcerea se diminuează. Cu cât mai sătui sunteți, cu atât mai puțină plăcere derivă din mâncatul în sine. În final, când v-ați săturat pe deplin, nu vă mai puteți bucura de acea mâncare şi vă opriți din mâncat. Nu vă opriți din cauza faptului ca sunteți sătui, ci deoarece mâncatul nu mai este atât de distractiv atunci când ai stomacul plin. Acesta este egoismul de forma Catch-22 – dacă obțineți ceea ce vă doriți, nu mai doriți acel lucru.

De aceea, deoarece nu putem trăi fără plăcere, *trebuie* să căutăm tot timpul, plăceri din ce în ce mai noi şi mai mari. Facem acest lucru, dezvoltând noi dorințe, care deasemeni vor ramâne nesatisfăcute. Este un cerc vicios. În mod clar, cu cât ne dorim mai mult, cu atât mai goi ne simțim. Şi cu cât mai goi ne simțim, cu atât mai frustrați devenim.

Şi deoarece ne aflăm acum la cel mai intens nivel al dorințelor din istoria noastră, nu putem evita concluzia că astăzi suntem mai nesatisfăcuți ca oricând, chiar daca avem mult mai

multe decât aveau parinții şi strămoşii noştri. Contrastul dintre ceea ce avem, pe de o parte, şi sentimentul în creştere al stării de insatisfacție, pe de altă parte, este esența crizei prin care trecem astăzi. Cu cât devenim mai egoişti, cu atât mai goi de simțim, cu atât mai acută este criza.

NECESITATEA ALTRUISMULUI

Inițial, toți oamenii erau interconectați. Simțeam şi gândeam despre sine precum o singură ființă umană, şi acesta este exact modul în care Natura ne tratează. Această ființa umană „colectivă" numită „Adam", nume provenit din cuvântul ebraic *Domeh* (similar), însemnând similar cu Creatorul, care este deasemeni Unul şi Întreg. Totuşi, în ciuda uniunii noastre inițiale, pe măsură ce egoismul nostru creştea, ne-am pierdut treptat senzația de uniune şi am devenit din ce în ce mai distanți unii fața de alții.

Cărțile de Cabala scriu că planul Naturii în legătură cu egoismul nostru, este ca acesta să crească pâna când vom realiza că am devenit foarte separați şi că ne urâm unii pe alții. Logica din spatele planului, este ca mai întâi trebuie să ne simțim ca o singură entitate şi apoi să devenim entități egoiste şi detaşate. Doar atunci vom realiza că suntem în completa opoziție față de Creator, şi total egoişti.

Mai mult, aceasta este singura noastră modalitate de a conştientiza că egoismul este negativ, nesatisfăcător şi în final fără speranță. Dupa cum am mai spus, egoismul ne separă unii de alții şi de Natură. Dar pentru a schimba aceasta, trebuie sa ne dăm mai întâi seama care este situația. Aceasta ne va duce în faza de a dori schimbarea, şi să găsim în mod independent o modalitate de a ne transforma în persoane altruiste, reconectate cu toată umanitatea şi cu Natura – Creatorul. În fond, noi deja am afirmat că dorința este motorul schimbării.

Cabalistul Yehuda Ashlag scrie că intrarea Luminii Superioare în dorință şi despărțirea de aceasta, crează un recipient potrivit pentru scopul său: altruismul. Cu alte cuvinte, dacă dorim să simțim uniunea cu Creatorul, trebuie întâi sa fim uniți cu El, şi apoi să experimentăm pierderea acestei uniuni. Experimentând ambele stări, vom fi capabili să facem o alegere conştientă, deoarece conştiența este necesară pentru o adevarată uniune. Putem compara acest proces cu un copil care se simte conectat cu părinții săi în faza copilăriei timpurii, simte că este rebel în adolescență şi în final, pe masură ce copilul devine adult, înțelege şi justifică modul în care a fost educat.

De fapt, altruismul nu este o opțiune. Doar pare, ca şi cum noi am putea să alegem dacă putem fi egoişti sau altruişti. Dar dacă examinăm Natura, observăm că altruismul este legea fundamentală a naturii. De exemplu, fiecare celulă din organismul uman, este în mod inerent egoistă. Dar ca să existăm, trebuie să-şi reprime tendințele egoiste, pentru binele corpului. Recompensa pentru această celulă este că experimentează nu doar propria existență, dar şi viața întregului corp.

Noi, deasemeni, trebuie să dezvoltăm conexiuni similare unii față de alții. Apoi, cu cât avem mai mult succes în realizarea legăturii, cu atât mai mult vom simți existența eternă a lui Adam, în locul existenței noastre fizice trecătoare.

În special astăzi, altruismul a devenit esențial pentru supraviețuirea noastră. A devenit evident că suntem toți conectați şi dependenți unul față de celălalt. Această dependentă produce o nouă şi foarte precisă definiție a altruismului: orice act sau intenție ce provine din nevoia de conectare a umanității într-o singură entitate, este considerată altruistă. Prin extensie, orice act sau intenție care nu este focalizată pe uniunea umanității, este egoistă.

Rezultă că opoziția noastră față de natură este sursa tuturor suferințelor pe care le vedem în lume. Orice altceva în Natură –

minerale, plante, şi animale – urmează în mod instinctiv legea altruistă a Naturii. Doar comportamentul uman este în contrast cu restul Naturii şi cu Creatorul.

Mai mult, suferința pe care o vedem în jurul nostru, nu este doar a noastră. Toate celelalte părți ale Naturii suferă din cauza acțiunilor noastre greşite. Dacă fiecare parte a Naturii urmează în mod instinctiv această lege, şi doar omul nu o face, atunci omul este singurul element corupt din Natură. Pe scurt, când ne corectăm pe noi de la stadiul de egoism la cel de altruism, orice altceva va fi corectat, şi implicit – ecologia, foametea, războiul şi societatea în general.

PERCEPȚIE INTENSIFICATĂ

Există un bonus special pentru altruism. Ar putea părea ca şi cum singura schimbare este cea pe care alții o fac în ceea ce ne priveşte, însă sunt mult mai multe beneficii. Când începem să ne gândim la alții, devenim integrați cu ei, şi ei cu noi.

Gândiți-vă astfel: astăzi sunt aproximativ 6,5 miliarde de oameni în lume. Ce ar fi dacă, în loc să avem doua mâini, două picioare şi un creier ca să le controlăm, am avea 13 miliarde de mâini, 13 miliarde de picioare şi 6,5 miliarde de creiere? Pare confuz? Nu chiar, deoarece toate acele creiere ar funcționa ca unul singur, şi mâinile ar funcționa ca o singură pereche de mâini. Toată umanitatea ar funcționa ca un singur corp al cărui capabilitati sunt intensificate de 6,5 miliarde de ori.

Un moment, încă nu am vorbit despre bonus! Suplimentar, pentru a deveni un super-om, oricine devine altruistic, va primi deasemeni cele mai dorite daruri dintre toate: omniscienta, sau totala reamintire şi totala cunoaştere. Deoarece altruismul este natura Creatorului, oferindu-ne egalizarea naturii noastre cu a Lui, noi începem să *gândim* ca El. Începem să înțelegem de ce se întâmplă ceea ce se întâmplă, când trebuie să se întâmple, şi ce trebuie să facem dacă am dori ca lucrurile să se întâmple în mod

diferit. În Cabala, acest statut poartă denumirea de „echivalența formelor”, şi acesta este scopul Creației.

Acest statut de percepție intensificată, de echivalență a formelor, este motivul pentru care am fost creați inițial. De aceea am fost creați uniți, şi am fost apoi desăarțiți – ca să putem astfel să ne reunim. În procesul uniunii, vom învăța de ce Natura face ceea ce face, şi vom deveni la fel de înțelepți ca şi Gândul creator.

Când vom realiza uniunea cu Natura, ne vom simți la fel de eterni şi compleți ca şi Natura. În această fază, chiar dacă corpurile noastre mor, vom simți că ne continuăm existența în eterna Natură. Viața fizică şi moartea nu ne vor mai afecta deoarece percepția noastră anterioară centrată pe sine, va fi înlocuită cu o percepție complet altruistă. Propriile noastre vieți vor deveni viața întregii Naturi.

MOMENTUL ESTE ACUM

*Cartea Zoharului, „*Biblia” Cabalei, a fost scrisă cu aproximativ 2000 de ani în urmă. Ea spune că pâna la sfârşitul secolului 20, egoismul umanității va atinge o intensitate fără precedent.

După cum am văzut mai inainte, cu cât mai mult dorim, cu atât mai goi ne simțim. De aceea, începând de la sfârşitul secolului 20, umanitatea a experimentat cea mai mare goliciune pe care a experimentat-o vreodată. *Cartea Zoharului* scrie deasemeni, că atunci când aceasta stare de gol este simțită, umanitatea va avea nevoie de mijloace de vindecare astfel încât oamenii să devină satisfăcuți. Apoi, spune *Zoharul,* va sosi momentul în care Cabala va fi făcută cunoscută întregii umanități ca un mijloc de a atinge starea de saționetate prin similarități cu Natura.

Procesul de atingere a saționetății, *Tikkun*, nu va avea loc instantaneu şi nici simultan pentru fiecare. Pentru ca *Tikkun* să aibă loc, o persoană trebuie să *dorească* să se întâmple. Este un proces ce evoluează independent de voința proprie a cuiva.

Corectarea începe când o persoană îşi dă seama că natura sa egoistă este sursa a tot ce este rău. Este o experienţa foarte personală şi foarte puternică, dar invariabil aduce persoana în faza de a dori schimbarea, de a se muta de la egoism la altruism.

Dupa cum am mai spus, Creatorul ne tratează ca pe o fiinţă creată, singulară şi unită. Am încercat să ne atingem scopurile egoiste, dar astăzi descoperim că problemele noastre vor fi rezolvate doar în mod colectiv şi altruistic. Cu cât devenim mai conştienţi de egoismul nostru, cu atât mai mult vom dori să folosim metoda Cabalei pentru a schimba natura noastră înspre altruism. Nu am făcut acest lucru atunci când a apărut Cabala, dar il putem face acum, deoarece acum ştim că avem nevoie de el!

Ultimii 5,000 de ani ai evoluţiei umanităţii, au fost un proces de încercare a unei metode, de examinare a plăcerii pe care o furniza aceasta, de ajungere în starea de deziluzie referitor la ea, şi de părăsire a acestei metode în favoarea alteia. Metodele au venit şi au plecat, dar starea de fericire nu a sporit în noi. Acum, că metoda Cabalei a apărut, având ca ţintă corectarea celui mai înalt nivel de egoism, nu mai trebuie să experimentăm calea deziluziei. Putem pur şi simplu să ne corectăm egoismul prin intermediul Cabalei, şi toate celelalte corecţii vor decurge ca un efect de domino. Astfel, în timpul acestei corecţii, putem simţi împlinire, inspiraţie şi bucurie.

PE SCURT

Înţelepciunea Cabalei (înţelepciunea recepţiei), a apărut prima oara cu 5,000 de ani în urmă, când umanitatea a început să se întrebe despre scopul existenţei sale. Cei care aveau această cunoaştere se numeau „cabalişti” şi aveau răspunsul în legătură cu scopul vieţii şi cu rolul umanităţii în Univers.

Dar în acele vremuri, dorinţele majorităţii oamenilor erau prea mici ca să necesite şi cunoaştere. Astfel încât, atunci când Cabaliştii au văzut că umanitatea nu avea nevoie de înţelepciunea lor, ei au ţinut-o ascunsă şi au pregătit-o în secret, pentru timpurile

în care fiecare ar fi fost pregătit pentru această cunoaştere. Între timp, umanitatea a dezvoltat alte căi, precum religia şi ştiința.

Astăzi, când un număr din ce în ce mai mare de oameni, sunt convinşi că religia şi ştiința nu furnizează răspunsurile la întrebările cele mai profunde ale vieții, ei încep să privească în altă parte pentru a găsi aceste răspunsuri. Acestea sunt vremurile pe care Cabala le-a aşteptat, şi de aceea reapare acum – pentru a furniza răspunsul la scopul existenței.

Cabala ne spune că Natura, care este sinonimă cu Creatorul, este întreagă, altruistă şi unită. Ea ne spune că trebuie nu doar să înțelegem Natura, dar trebuie să şi dorim să implementăm acest mod de existența în noi.

Cabala ne spune deasemeni, că facând acest lucru, nu doar că vom egala Natura, dar vom înțelege şi Gândul ce stă în spatele acesteia – Marele Plan. În final, Cabala afirmă că înțelegând Marele Plan, vom deveni egali cu acest Mare Plan, şi că acesta este scopul Creației – să egalizeze Creatorul.

2

CEA MAI MARE DORINȚĂ A TUTUROR

Acum, că am făcut introducerea referitoare la originile Cabalei, este timpul să vedem cum se înrudeşte aceasta cu noi.

După cum mulți dintre voi ştiți, studiul Cabalei introduce mulți termeni străini, cei mai mulți provenind din Ebraică, unele din Aramaică şi altele din alte limbi precum ar fi Greaca. Dar avem şi veşti bune: începătorii şi chiar şi studenții intermediari, se pot descurca foarte bine doar cu câțiva dintre aceşti termeni. Deşi aceştia semnifică stadii spirituale, dacă îi experimentați în interiorul vostru, veți descoperi denumirea lor corectă.

Cabala vorbeşte deasemeni despre dorințe şi despre cum să le satisfacem. Ea a cercetat sufletul uman şi dezvoltarea sa încă de la primele începuturi în calitate de sămânța spirituală şi pâna la culmea atinsă prin Arborele Vieții. Îndata ce înțelegi esența ei, restul îl vei învăța cu ajutorul propriei inimi.

TRAMBULINA PENTRU CREŞTERE

Să începem de unde am terminat ultimul capitol. Spuneam că lucrurile ar putea fi bune dacă am putea învăța să ne folosim egoismul în mod diferit – să facem legătura unii cu alții ca şi cum am forma o singură ființă spirituală. Am învățat că există o metodă pentru aceasta – metoda Cabalei, ce a luat naştere exact pentru acest scop.

Dar dacă privim în jur, putem cu siguranță vedea că nu avem în față un viitor pozitiv. Ne aflăm în plină criză – una foarte mare. Chiar dacă nu am fost răniți de aceasta, nu avem nici o garanție ca în final nu se va întâmpla acest lucru. Se pare că nu există domeniu

în care criza să nu-şi fi lăsat amprenta, fie că e vorba de viața personală, de societatea în care trăim, sau în Natura.

Crizele în sine, nu sunt neapărat negative; ele doar indică faptul că, starea prezentă s-a întrecut pe ea însăşi, şi că este momentul să trecem la următoarea fază. Democrația, revoluția industrială, eliberarea femeii, fizica quantică, toate acestea au apărut ca rezultat al crizei în domeniul respectiv. De fapt, tot ce există astăzi este rezultatul unei crize trecute.

Criza de astăzi nu este diferită în fond, de cele din trecut; totuşi, este mult mai intensă, afectând întreaga omenire. Dar la fel ca orice criză, este o oportunitate de schimbare, o trambulină pentru dezvoltare. Dacă alegem corect, toate greutătile ar putea să dispară pur şi simplu. Am putea cu uşurință să procurăm hrană, apă şi adăpost pentru întreaga omenire. Am putea să consolidăm pacea mondială şi să facem ca această planetă sa fie o lume prosperă şi dinamică. Dar pentru ca acestea să se întâmple, trebuie să *dorim* să se întâmple şi să alegem ceea ce Natura *doreşte* ca noi să alegem – unitate, în locul alegerii noastre prezente, de separare.

De ce atunci, nu dorim să ne conectăm? De ce ne separăm unii față de ceilalți? Cu cât progresăm mai mult, şi cu cât mai multe cunoştințe dobândim, cu atât mai deconectați devenim. Am învățat cum să construim nave spațiale, cum să construim roboți de dimensiunea unei molecule; am descifrat întreaga genetică umană. De ce atunci, nu am învățat cum să fim fericiți?

Cu cât vom învăța mai mult despre Cabala, cu atât mai mult vom descoperi că întotdeauna ne conduce către rădăcina lucrurilor. Înainte să vă dea orice răspuns, vă spune de ce vă aflați în starea prezentă. Şi îndată ce cunoaşteți rădăcina situației voastre, foarte rar veți mai avea nevoie de ghidare. In acest spirit, să vedem ce am învățat pîna astăzi, şi poate că vom descoperi de ce nu am găsit încă, cheia fericirii.

ÎN SPATELE UŞILOR ÎNCHISE

Omul...dacă este greşit educat,
este cea mai sălbatică dintre
toate creaturile terestre
- Plato, Legile

Cunoaşterea a fost întotdeauna considerată o avere. Spionajul nu este o invenție a timpurilor moderne; el a existat încă de la începuturile istoriei. Dar a existat deoarece cunoaşterea a fost dezvaluită întotdeauna oricui avea nevoie să ştie, iar singura dispută era *cine* trebuie cu adevărat să ştie.

În trecut, cei care aveau cunoaşterea erau numiți „înțelepți", şi cunoaşterea pe care o posedau era din secretele Naturii. Înțelepții îşi ascundeau cunoaşterea, temîndu-se că ar putea cădea pe mâinile celor pe care ei îi considerau a fi nedemni de aceasta.

Dar cum putem determina cine are dreptul să cunoască? Oare faptul că dețin exclusiv o părticică de informație, îmi dă dreptul să o țin ascunsă? În mod normal, nici o persoană nu ar fi de acord cu ideea că nu este demn pentru cunoaştere; de aceea noi încercăm să „furăm" orice informație dorim, şi care nu este accesibilă altfel.

Dar nu asta a fost situația dintotdeauna. Cu mulți ani în urmă, înainte ca egoismul să atingă nivelul său maxim, oamenii puneau beneficiul public, înaintea celui considerat a fi al lor. Ei se simțeau conectați cu întreaga Natură şi cu întreaga umanitate, nu cu sine. Pentru ei, acesta era modul natural de a fi.

Dar astăzi, modul nostru de a gândi s-a schimbat drastic, şi credem că avem dreptul să ştim orice şi să facem orice. Aceasta ne dictează automat nivelul egoismului nostru.

De fapt, chiar înainte ca umanitatea să atingă al patrulea nivel al dorinței, şcolarii au început să-şi vîndă cunoaşterea ca să obțină profituri materiale, onoare şi putere. Pe măsură ce tentația materială creştea, oamenii nu se mai mulțumeau cu modestul lor

mod de viață şi şi-au îndreptat toate eforturile pentru a cerceta Natura. Dar, toți aceşti oameni au început să-şi folosească cunoaşterea pentru a câştiga plăceri materiale.

Astăzi, cu progresul tehnologic şi cu gradul nostru foarte înalt de egoism, să abuzăm cunoaşterea, a devenit ceva obişnuit. Cu cât tehnologia progreseaza mai mult, cu atât mai periculoşi devenim pentru noi înşine şi pentru ceea ce ne înconjoară. Pe măsură ce devenim şi mai puternici, suntem mult mai tentați să ne folosim puterile ca să obținem ceea ce ne dorim.

După cum am mai spus, dorința de a primi are patru nivele de intensitate. Cu cât devine mai puternică, cu atât mai mare este declinul social şi moral. Nici nu este de mirare că ne aflăm în plină criză. Este deasemeni foarte clar de ce înțelepții şi-au ascuns cunoaşterea, şi de ce egoismul lor crescut îi obligă să o dezvăluie.

Fără să ne schimbăm pe sine, cunoaşterea şi progresul nu ne vor ajuta. Ele vor produce şi mai mult rău decât au facut pînă acum. De aceea, ar trebui să fim foarte naivi ca să aşteptăm ca dezvoltarea ştiințifică să îşi țină promisiunile pentru o viață mai bună. Dacă ne dorim un viitor mai luminos, trebuie doar să ne schimbăm pe sine.

EVOLUȚIA DORINȚELOR

Afirmația că natura umană este egoistă, este ca şi cum ar fi un antet. Dar deoarece suntem prin natura noastră egoişti, toți suntem fără excepție, ne face să folosim într-un mod greşit tot ceea ce ştim. Aceasta nu înseamnă că ne vom folosi cunoaşterea ca să înfăptuim o crimă. Dar se poate manifesta în lucruri mărunte, cum ar fi să obținem o promovare la serviciu pe care să nu o meritățm, sau să îndepărtăm iubita celui mai bun prieten de acesta.

Adevărul despre egoism nu este că natura umană este egoistă; este că *Eu sunt un egoist.* Prima dată când ne confruntăm cu propriul egoism, este o experiență care chiar ne trezeşte. Şi ca orice lucru care ne trezeşte, ne dă o imensă durere de cap.

Este un motiv foarte serios, acela pentru care dorința noastră de a primi evoluează în mod constant. Dar acum, să ne concentrăm pe rolul acestei evoluții în atingerea cunoaşterii.

Când o nouă dorința apare, aceasta crează nevoi noi. Şi când căutăm moduri în care să satisfacem aceste nevoi, ne dezvoltăm şi ne îmbunătățim mințile. Cu alte cuvinte, este evoluția dorinței de a primi plăcere, care crează la rândul său evoluție.

O privire asupra istoriei umanității din perspectiva evoluției dorințelor, ne arată cum aceste tot mai crescânde dorințe generează fiecare concept, descoperire şi invenție. Fiecare inovație de fapt, a fost o unealtă care ne-a ajutat să ne satisfacem sistemul de nevoi şi cereri pe care dorințele noastre l-au creat.

Primul nivel al dorințelor este în legătură cu dorințele fizice, cum ar fi: mâncarea, sexul, familia şi casa. Acestea sunt cele mai elementare dorințe, pe care le au toate creaturile vii. Spre deosebire de primul nivel al dorințelor, toate celelalte nivele sunt specific umane şi se nasc într-o societate umană. Al doilea nivel este dorința de abundența; al treilea este dorința de onoare, faimă şi dominație, şi al patrulea nivel este dorința de cunoaştere.

Fericirea sau nefericirea, plăcerea sau suferința, depind de cât de mult ne satisfacem nevoile. Dar satisfacerea necesită efort. De fapt, suntem atât de conduşi de plăcere încât, conform celor spuse de cabalistul Yehuda Ashlag, „Cineva nu poate să facă nici cea mai mică mişcare fără a avea o motivație... fără ca să aibă cumva, un beneficiu personal din aceasta”. Mai mult, „Când, de exemplu, cineva îşi mişcă o mâna de pe scaun ca să o pună pe masă, se datorează faptului că mutându-şi mîna, va simți plăcere mai multă. Dacă cineva nu ar gândi astfel, acea persoana şi-ar lăsa mâna să stea pe scaun, pentru tot restul vieții.”

În capitolul anterior, am spus că egoismul este ca şi un Catch-22. Cu alte cuvinte, intensitatea plăcerii depinde de

intensitatea dorinței. Pe măsură ce saţietatea creşte, dorința scade proporțional. De aceea, atunci când dorința dispare, dispare şi plăcerea. Rezultă că pentru a te bucura de ceva, trebuie nu doar să dorim acel ceva, dar să şi menținem dorința, altfel plăcerea va dispare.

Mai mult, plăcerea nu se află în obiectul dorit; ea se află în interiorul celui ce doreşte plăcerea. De exemplu: dacă îmi place mult tonul (peşte), asta nu înseamnă ca tonul are în el vreo plăcere, ci că plăcerea ce are „forma" tonului, se află în *mine*.

Întrebați orice ton vreți, dacă simte vreo plăcere în legatură cu propria carne. Mă îndoiesc ca o să primiți vreun răspuns pozitiv. Aş putea să-l întreb pe ton: „Dar de ce nu te bucuri de carnea ta? când gust chiar şi puțin din tine, simt un gust atât de bun... Iar tu ai tone de ton! Dacă eram în locul tău, m-aş fi simțit în paradis."

Bineînțeles, că toți ştim că acesta nu este un dialog realistic, şi nu doar din cauza faptului că tonul nu vorbeşte limba engleză. Noi simțim instinctiv că tonul nu se bucură de propria carne, în timp ce oamenilor le place foarte mult gustul tonului.

De unde vine această plăcere umană față de gustul tonului? *Din faptul că noi avem dorința pentru aceasta.* Motivul pentru care peştele numit ton, nu se bucură de propria carne este că nu are nici o dorința în acest sens. O dorință specifică de a primi plăcere de la un obiect anume, se numeşte *Kli* (recipient/unealtă), şi recepționarea plăcerii din interiorul acestui *Kli* se numeşte *Ohr* (Lumina). Conceptele de *Kli* şi *Ohr* sunt cu siguranța cele mai importante concepte din înțelepciunea Cabala. Când puteți construi un *Kli*, un recipient pentru Creator, atunci veți primi Lumina Lui.

CONTROLÂND DORINȚELE

Acum, când ştim că dorințele generează progres, haideți să vedem cum le-am controlat de-a lungul istoriei. În majoritate, am avut două moduri de a controla dorințele:

1-Transformând totul în obiceiuri, dorințe de „supunere”, sau înhămându-le într-o rutină zilnică;
2-Diminuându-le şi suprimându-le.

Cele mai multe religii au folosit prima opțiune, „etichetând” fiecare acțiune cu câte o recompensă. Ca să ne motiveze să facem ceea ce era considerat a fi bine, tutorii noştrii şi cei din jurul nostru, ne recompensează cu feedbackuri pozitive, de câte ori facem ceva „bine”. Pe măsură ce înaintăm în vârstă, recompensele dispar treptat, dar acțiunile proprii sunt „etichetate” deja în mințile noastre ca fiind recompensabile.

Odată ce ne obişnuim cu ceva, aceasta devine a doua noastră natură. Şi când acționăm în concordanță cu natura noastră, ne simțim întotdeauna comfortabil cu noi înşine.

Al doilea mod de a conduce dorințele noastre – prin diminuarea lor – este folosit în mod curent în învățăturile estice. Această abordare urmează o singură regulă: Mai bine să nu doreşti, decât să doreşti şi să nu ai, sau ca să folosim cuvintele lui Lao-Tzu (604 i.e.n. – 531 i.e.n.), „Manifestați simplitate; îmbrățişați simplitatea; reduceți egoismul; aveți puține dorințe” *(Calea lui Lao-Tzu)*.

Timp de mulți ani, se pare că am avut la dispoziție doar aceste două metode. Deşi nu am obținut ceea ce ne-am dorit – din cauza regulii care ne face ca atunci când obținem ce ne dorim, să nu mai dorim acel lucru – procesul în sine a fost satisfăcător. De câte ori o nouă dorință se năştea, credeam că de acea dată, dorințele noastre vor fi satisfăcute. Eram plini de speranță atâta

vreme cât continuăm să visăm; şi unde există speranţă, acolo este viaţă, chiar dacă de fapt nu ne îndeplinim acele visuri.

Dar dorinţele noastre au crescut. Ele au putut din ce în ce mai greu sa fie satisfăcute cu vise neâmplinite, cu un *Kli* gol, lipsit fiind de umplerea pe care a fost menit să o aibă. Si astfel, cele două căi – supunerea dorinţelor şi diminuarea lor – întâmpină o provocare majoră. Când nu putem diminua dorinţele noastre, nu avem altă alegere decât să căutăm un mod de a le satisface. În concordanţă cu aceasta, sau abandonăm vechile căi, sau le combinăm cumva cu o nouă cale de căutare.

APARE O NOUĂ DORINŢĂ

Am spus că sunt patru grade ale dorinţei de a primi:

a) dorinţele fizice pentru mâncare, reproducere şi familie;
b) abundenţa
c) puterea şi respectul, câteodată separate în două grupuri distincte
d) dorinţa de cunoaştere

Cele patru grade sunt divizate în două grupuri:

1) dorinţele animale, primul grad, sunt împărtăşite de către toate creaturile vii;
2) dorinţele umane, gradele doi, trei şi patru care sunt exclusiv umane. Acest al doilea grup, este cel care ne-a adus unde suntem astăzi.

Dar astăzi a apărut o nouă dorinţă – al cincilea grad în evoluţia dorinţei de a primi. După cum am spus în capitolul anterior, *Cartea Zoharului* scrie că la sfârşitul secolului 20, o nouă dorinţă va apărea.

Aceasta nouă dorinţă nu este doar o simplă altă dorinţă; este culminarea tuturor gradelor de dorinţe precedente. Nu este doar cea mai puternică dorinţă, dar conţine elemente unice care o diferenţiază de toate celelalte dorinţe.

Când Cabaliştii vorbesc despre inimă, ei nu se referă la inima fizică, ci la dorinţele primelor patru grade. Dar al cincilea nivel al dorinţelor, este complet diferit în esenţă. El vrea satisfacţie doar din spiritualitate, şi nu din ceva fizic. Această dorinţă este deasemeni rădăcina creşterii spirituale pe care cineva este destinat să o experimenteze. Din acest motiv, cabaliştii numesc această dorinţă „punctul din inimă".

O NOUĂ METODĂ PENTRU O NOUĂ DORINŢĂ

Când „punctul din inimă" apare, persoana îşi mută preferinţele de la a vrea plăceri lumeşti – sex, bani, putere şi cunoaştere – la a vrea plăceri spirituale. Deoarece aceasta este un nou fel de plăcere pe care o căutăm, avem deasemeni nevoie de o nouă metodă pentru a o satisface. Metoda care satisface noua dorinţă se numeşte „înţelepciunea Cabalei" (înţelepciunea despre cum să primim).

Pentru a înţelege această nouă metodă, haideţi să privim la diferenţa dintre înţelepciunea Cabalei, a cărui scop este să satisfacă dorinţa pentru spiritualitate, şi metodele folosite pentru satisfacerea altor dorinţe. Cu dorinţele noastre „obişnuite" putem în mod uzual să definim ceea ce putem obţine cu uşurinţă. Dacă vreau să mănânc, voi cauta mâncare; dacă vreau respect, acţionez într-un fel care cred că îi va face pe oameni să mă respecte.

Dar deoarece nu ştiu exact ce este spiritualitatea, cum pot şti cum o pot obţine? Deoarece la început, nu ne dăm seama că ceea ce dorim cu adevărat, este să-l descoperim pe Creator, deasemeni nu ne dăm seama că vom avea nevoie de o nouă metodă de a-L căuta. Această dorinţă este atât de diferită de orice altceva am simţit înainte, încât ne este neclară până şi nouă. De aceea metoda descoperirii şi satisfacerii este numită „Înţelepciunea a ceea ce este Ascuns".

Atâta timp cât tot ce ne doream era mâncare, statut social şi cunoaştere, nu aveam nevoie de înțelepciunea a ceea ce este Ascuns. Nu aveam nevoie să o folosim, aşa încât ea a rămas ascunsă. Dar tăinuirea sa nu a însemnat şi abandonarea sa. Din contră, vreme de cinci mii de ani, Cabaliştii au şlefuit-o şi au rafinat-o pentru timpurile în care oamenii ar fi avut nevoie de ea. Ei au scris cărți din ce în ce mai simple astfel încât Cabala să fie înțeleasă şi să devină accesibilă.

Ei ştiau că în viitor, oamenii vor avea nevoie de ea, şi au scris că acest lucru se va întâmpla în momentul în care va apare al cincilea nivel al dorințelor. Acum că acest nivel a apărut, aceia care îl recunosc, simt nevoia pentru înțelepciunea Cabalei.

În termeni Cabalistici: pentru a primi plăcere, trebuie să avem un *Kli* pentru aceasta, o dorință bine definită pentru o plăcere specifică. Apariția *Kli-ului* ne forțează creierul să caute un mod de a-l umple cu *Ohr* (Lumina). Acum când mulți dintre noi avem „puncte în inimile noastre", înțelepciunea Cabalei se prezintă ca un mod de a ne satisface dorința de spiritualitate.

TIKKUN—CORECTAREA INTENȚIEI DE A PRIMI

Deja am afirmat că intenția de a primi este un Catch-22: când în final primesc ceea ce am căutat, aproape instantaneu dorința pentru acest lucru dispare. Şi bineînțeles, fără să doresc, nu mă pot bucura de acel lucru.

Dorința pentru spiritualitate vine cu mecanismul său unic şi preinstalat, pentru evitarea acestui catch (prindere). Acest mecanism se numeşte *Tikkun* (corecție). O dorință a celui de al cincilea nivel trebuie întâi să fie „îmbrăcată" cu acest *Tikkun*, înainte ca să fie folosită într-un mod eficient şi plăcut.

Când vom înțelege acest *Tikkun*, vom rezolva multe neînțelegeri obişnuite despre Cabala. Intenția de a primi a fost forța conducătoare din spatele fiecărui progres şi schimbare din istoria umanității. Dar dorința de a primi, întotdeauna a fost de primire a

plăcerii pentru propria încântare. În timp ce nu este nimic greşit în a vrea să primim plăcere, *intenţia* de autosatisfacere ne plasează în opoziţie cu Natura, cu Creatorul. De aceea, dorind să primim *pentru noi*, ne separăm de fapt de Creator. Aceasta este coruperea noastră, cauza fiecărei nenorociri şi nemulţumiri.

Un *Tikkun* se întâmplă, nu când ne oprim din a primi, ci când schimbăm motivul pentru care primim, *intenţia* noastră. Când primim pentru noi, se numeşte ”egoism”. Când primim cu scopul de a ne reuni cu Creatorul, se numeşte „altruism”, aceasta însemnând unitatea cu Natura.

De exemplu, v-ar place să mâncaţi aceeaşi mâncare în fiecare zi a lunii? Probabil că nu. Dar exact acest lucru li se impune bebeluşilor. Ei nu au nici un cuvânt de spus în această privinţă. De fapt, singurul motiv pentru care acceptă această situaţie, se datorează faptului că ei nu cunosc nimic altceva. Dar cu siguranţă, este multă plăcere pe care o simt din actul de a mânca, alta decât umplerea stomacurilor lor goale.

Acum gândiţi-vă la mama copilului. Imaginaţi-vă chipul ei radiind pe măsură ce îşi hrăneşte copilul. Ea se simte ca în rai doar privindu-şi copilul mâncând atât de sănătos. Poate că copilul este mulţumit, dar mama este exaltată.

Iată ce se întâmplă: amândoi, şi mama şi copilul, sunt încântaţi de dorinţa copilului pentru mâncare. Dar în timp ce copilul se concentrează pe zona stomacului său, plăcerea mamei este infinit mai mare din cauza încântării ce i-o aduce dăruirea către copilul său. Concentrarea sa nu este pe sine, ci pe copilul ei.

La fel este şi cu Natura. Dacă ştiam ce dorea Natura de la noi, şi am fi îndeplinit această dorinţă, am fi simţit plăcerea de a dărui. Mai mult, nu am simţi acest lucru la nivelul instinctiv la care este experienţa naturală a mamei cu copiii săi, ci la nivelul spiritual al contactului cu Natura.

În limba ebraică – limba originală a Cabalei – intenţia este numită *Kavana.* De aceea, avem nevoie de *Tikkun* pentru a aşeza *Kavana* potrivită peste dorinţele noastre.

Recompensa pentru a face un *Tikkun* şi pentru a avea o *Kavana* este îndeplinirea ultimei, celei mai mari dintre toate dorinţele – dorinţa pentru spiritualitate, pentru Creator. Când aceasta dorinţă este îndeplinită, persoana ştie sistemul care controlează realitatea, participă la făurirea acesteia, şi eventual primeşte cheile şi locul şoferului (conducătorului). O astfel de persoană nu va mai experimenta viaţa şi moartea în felul în care o fac ceilalţi, ci va curge prin eternitate, fără efort şi cu bucurie, ca un şuvoi de încântare şi uniune, unit fiind cu Creatorul.

PE SCURT

Sunt cinci nivele ale dorinţelor noastre, divizate în 3 grupuri. Primul grup este format din dorinţele animalice (mâncare, reproducere şi casă); al doilea este cel al dorinţelor umane (bani, onoare, cunoaştere), şi al treilea grup este cel al dorinţelor spirituale („punctul” din inimă).

Atâta timp cât doar primele două grupuri erau active, noi ne-am setat pe „supunerea” dorinţelor noastre printr-o rutină, şi pe suprimarea lor. Când „punctul din inimă” a apărut, primele două moduri nu şi-au mai făcut treaba, şi noi a trebuit să căutăm altă cale. Acest moment a fost când Cabala a reaparut la suprafaţă, dupa ce a stat ascunsă vreme de mii de ani, aşteptând clipa în care era necesară.

Înţelepciunea Cabalei este calea pentru *Tikkun*-urile noastre (corecţii). Folosind-o, ne putem schimba *Kavana* (intenţia) de la dorinţa de autosatisfacere, definită ca egoism, la dorinţa de gratificare a întregii Naturi, a Creatorului, definită ca altruism.

Criza globală pe care o experimentăm astăzi, este o adevarată criză a dorinţelor. Când folosim înţelepciunea Cabalei pentru a satisface ultima, cea mai mare dorinţă dintre toate – dorinţa de spiritualitate – toate problemele vor fi automat rezolvate, deoarece rădăcinile lor se află în insatisfacţia spirituală pe care mulţi o experimentează în prezent.

3

ORIGINEA CREAȚIEI

Acum când am stabilit că astăzi este o nevoie reală pentru studiul Cabalei, a sosit momentul să învățăm câteva din învățăturile sale de bază. Chiar dacă scopul acestei cărți nu ne permite un studiu al Lumilor Superioare, la sfârşitul capitolului veți avea o bază suficientă solidă pentru continuare, în cazul în care doriți sa studiați Cabala în amănunt.

Un cuvânt despre desene: cărțile Cabalei sunt, şi întotdeauna au fost, pline de desene. Acestea ajută la descrierea stadiilor sau a structurilor spirituale. Încă de la inceputuri, Cabaliştii au folosit desenele ca unelte pentru a explica ce au experimentat de-a lungul căii spirituale. Totuşi, este foarte important să ne amintim că desenele *nu* reprezintă obiecte tangibile. Ele sunt pur şi simplu imagini folosite pentru explicarea stadiilor *spirituale*, care se referă la cea mai intima relație a cuiva cu Creatorul, cu Natura.

LUMILE SPIRITUALE

Creația este facută în întregime dintr-o dorință de a primi plăcere. Această dorință a evoluat în patru faze, ultima dintre ele fiind numită „o creatură" (Figura 1). Aceasta structură a evoluției dorințelor, este baza a tot ceea ce există.

Figura 1 descrie facerea creaturii. Dacă privim aceasta ca pe o poveste, ne va ajuta să ne amintim că desenele descriu stadii emoționale şi spirituale, şi nu locuri şi obiecte.

Înainte de a apărea prima creație, a trebuit să fie gândită, planificată. În acest caz, vorbim despre Creație şi despre gândul ce a făcut ca Creația să se nască. Vom numi aceasta „Gândul Creației”.

În primul capitol, am spus că în trecut, frica oamenilor de Natură, i-a făcut să cerceteze care este planul acesteia în legătură cu ei şi cu fiecare dintre noi. În observațiile lor, au descoperit că planul Naturii este ca noi să primim plăcere. Şi nu orice fel de plăcere, ca cele pe care le simțim în această lume. Natura (despre care am spus că este interschimbabilă cu termenul „Creator”) doreşte ca noi să primim o plăcere specială – plăcerea de a deveni identici cu Sine, cu Creatorul.

Deci dacă priviți Figura 1, veți vedea că Gândul Creației este de fapt o dorință de a da plăcere (numită „Lumina”) creaturilor. Aceasta este deasemeni originea Creației, de care aparținem cu toți.

Cabaliştii folosesc termenul *Kli* (recipient, receptor) pentru a descrie dorința de a primi plăcere, Lumina. Acum putem vedea de ce şi-au denumit înțelepciunea, „înțelepciunea Cabalei” (înțelepciunea de a primi).

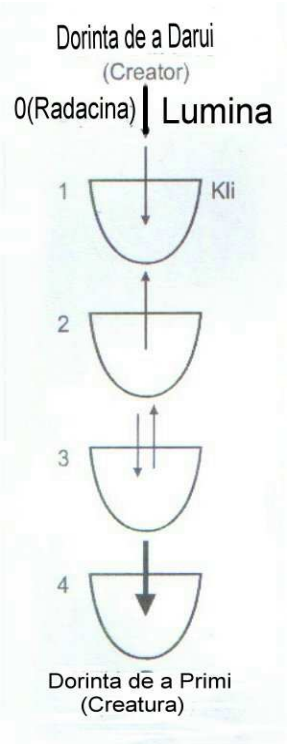

Figura 1: Cele cinci faze evolutive ale intentiei de a primi. Cu sagetile descendente este marcata intrarea Luminii Creatorului; sagetile ascendente marcheaza dorinta creaturii de a-L incinta pe Creator.

Deasemeni aveau un motiv întemeiat pentru care au numit plăcerea „Lumina”. Când *Kli* – o creatură, o persoană – îl simte pe Creator, este o experimentare a marii înțelepciuni care răsare peste o persoană, ca şi cum ceva a răsărit peste mine, şi acum văd Lumina. Când aceasta ni se întâmplă, ne dăm seama că înțelepciunea s-a manifestat, că a fost întotdeauna acolo, deşi ascunsă de ochii noştri. Este ca şi cum întunericul nopții şi invizibilul, au fost făcute vizibile. Si deoarece această Lumina

aduce cu ea cunoaştere, Cabaliştii o numesc „Lumina cunoaşterii” şi metoda de a o primi, „înțelepciunea Cabalei”.

PATRU FAZE DE BAZĂ

Să ne întoarcem la povestea noastră. Pentru a pune în practică, gândul de a da plăcere, Creatorul a proiectat o Creație care doreşte să primească în mod natural, plăcerea de a fi identică cu Creatorul. Dacă sunteți părinte, ştiți cum se simte acesta. Ce cuvinte mai calde putem spune unui tată mândru decât, „Fiul tău este imaginea ta identică!” ?

După cum am spus, Gândul Creației – de a dărui plăcere creaturii – este rădăcina Creației. Din acest motiv, Gândul Creației este numit „Faza Rădăcinii” sau „Faza Zero” şi dorința de a primi plăcerea este numită „Faza Unu”.

. Rețineți că Faza Zero este arătată ca o săgeată descendentă. De câte ori apare o săgeată descendentă, înseamnă că Lumina vine de la Creator către creatură. Dar opusul nu este valabil: de câte ori apare o săgeată ascendentă, creatura dăruieşte Lumină Creatorului dar aceasta doreşte sa revină la el. Şi ce se întâmplă când sunt două săgeți îndreptate în direcții opuse? Continuați să citiți: în curând veți afla ce înseamna asta.

Deasemeni, cabaliştii de referă la Creator ca la „Intenția de a Dărui”, şi la creatură ca la „intenția de a primi încântare şi plăcere” sau mai simplu „intenția de a primi”. Vom vorbi despre percepția noastră despre Creator, ceva mai târziu, dar ceea ce este important în acest moment, este că întotdeauna cabaliştii ne vorbesc despre ceea ce *ei* percep. Ei nu ne spun că Creatorul are o dorință de a da; ei ne spun că ceea ce văd ei la Creator este că El are o dorință de a

dărui şi că de aceea îl numesc: „Intenția de a Dărui”. Pentru că au descoperit deasemeni în ei o dorință de a primi dorința pe care El vrea s-o dăruiască, ei s-au autonumit „intenția de a primi”.

Deci, intenția de a primi este prima Creație, rădăcina fiecărei creaturi singulare. Când Creația, intenția de a primi, simte că plăcerea vine de la cineva care o dă, îşi dă seama că adevărata plăcere stă în actul dăruirii, nu în cel al primirii. Ca rezultat, intenția de a primi începe să dorească a dărui (observați săgeata ascendentă ce provine din al doilea Kli – vasul din desen). Aceasta este o cu totul nouă fază – Faza Doi.

Să examinăm ce determină această nouă fază. Dacă privim la *Kli*, vedem că acesta nu se schimbă de-a lungul fazelor. Aceasta înseamnă că intenția de a primi este tot atât de activă ca şi înainte. Deoarece intenția de a primi a fost construită în Gândul Creației, ea este eternă şi nu poate fi niciodată schimbată.

Totuşi, în Faza Doi, intenția de a primi vrea să primească plăcere din dăruire, nu din primire, iar aceasta este o schimbare fundamentală. Marea diferență este ca Faza Doi are nevoie de o altă ființă căreia să îi poată dărui. Cu alte cuvinte, Faza Doi trebuie să fie relaționată pozitiv cu altcineva sau cu altceva înafara de ea însăşi.

Faza doi, care ne forțează să dăruim, în ciuda dorinței noastre de a primi, face ca viața să fie posibilă. Fără aceasta, parinții nu ar avea grijă de copiii lor, şi viața socială nu ar fi posibilă. De exemplu, dacă am un restaurant, dorința mea este de a face bani, dar baza este că hrănesc străini pentru care nu am nici un interes pe termen lung. La fel este situația bancherilor, a taximetriştilor şi a tuturor celorlalți.

Acum ne putem da seama de ce legea naturii este altruismul şi dăruirea, şi nu legea primirii, chiar dacă intenția de a primi se află la baza fiecărei motivări a creaturii, la fel ca în Faza Unu. Din minutul în care Creația are şi dorința de a primi, şi dorința de a dărui, tot ce se va întâmpla, va avea originea în „relația” dintre primele două faze.

După cum tocmai am arătat, dorința de a dărui în Faza Doi forțează comunicarea, găsirea cuiva care are nevoie să primească. De aceea, Faza Doi începe acum să examineze ce poate dărui Creatorului. Până la urmă, cui altcuiva poate dărui?

Dar când faza Doi încearcă de fapt să dăruiască, descoperă că tot ceea ce Creatorul doreşte, este de a dărui. El nu are absolut nici o dorință de a primi. Şi de fapt, ce ar putea Creatura să dăruiască Creatorului?

Mai mult, Faza Doi descoperă că în inima sa, în Faza Unu, dorința adevarată este de a primi. Descoperă că originea sa este in esență o intenție de a primi încântare şi plăcere şi că nu este nici un dram de dorință de a dărui. Dar, aici stă cheia problemei, deoarece Creatorul vrea doar să dăruiască, iar intenția creaturii de a primi este exact ceea ce aceasta *poate* dărui Creatorului.

Aceasta poate suna confuz, dar dacă vă gândiți la plăcerea mamei care derivă din hrănirea propriului copil, veți realiza că copilul de fapt îi dăruieşte mamei sale plăcerea, doar din faptul că vrea să mănânce.

De aceea, în Faza Trei, intenția de a primi *alege* să primească, şi făcând aceasta, dă înapoi Fazei Rădăcină, Creatorului. Acum avem un cerc complet în care ambii jucători dăruiesc: Faza Zero, Creatorul, dăruieşte creaturii, care este Faza Unu, şi creatura, trecind prin Faza Unu, Doi şi Trei, dăruieşte înapoi Creatorului prin faptul că primeşte de la El.

În figura 1, săgeata descendentă din Faza Trei, indică faptul că acțiunea sa este de a recepționa, ca în Faza Unu, dar săgeata ascendentă indică faptul că *intenția* sa este de a dărui, ca în Faza Doi. Şi încă odată, ambele acțiuni folosesc aceeaşi intenție de a primi ca în Faza Unu şi Doi; aceasta nu se schimbă deloc.

După cum am văzut anterior, intențiile noastre egoiste sunt motivul tuturor problemelor pe care le vedem în omenire. Aici, deasemeni, la originea Creației, intenția este mult mai importantă decât acțiunea în sine. De fapt, Yehuda Ashlag a spus în mod metaforic, că Faza Trei primeşte zece procente şi dăruieşte nouăzeci procente.

Acum pare că avem un ciclu perfect, în care Creatorul a reuşit sa facă o creatură identică cu Sine – un dăruitor. Mai mult, creatura se bucură când dăruieşte, întorcând astfel plăcerea către Creator. Dar oare face aceasta, pentru ca Gândul Creației să fie complet?

Nu chiar. Actul receptării (în Faza Unu) şi înțelegerea faptului că singura dorință a Creatorului este de a dărui (Faza Doi), face ca creatura să dorească să aibă acelaşi statut, care este Faza Trei. Dar devenind un dăruitor, nu înseamnă că creatura va avea acelaşi statut, deşi aceasta completează Gândul Creației.

A fi în acelaşi stadiu cu Creatorul înseamnă că creatura nu va deveni doar un dăruitor, dar va avea şi acelaşi *gând,* în calitate de Dăruitor – Gândul Creației. În acest stadiu, creatura ar înțelege de ce a fost inițiat cercul Creator-creatură, şi la fel de bine, de ce Creatorul a format Creația.

Mai clar, dorința de a înțelege Gândul Creației, este o nouă fază. Singurul lucru cu care o putem compara, este un copil care vrea să fie simultan, la fel de puternic şi de inteligent ca şi părinții săi. Ştim în mod instinctiv că acest lucru este posibil atunci când copilul păşeşte în „pantofii" părinților săi. De aceea părinții spun adesea copiilor lor, „Aşteaptă pâna când o să ai şi tu copii; atunci vei înțelege".

. Unul dintre termenii cei mai comuni în Cabala este *Sefirot.* Cuvântul provine din cuvântul ebraic, *Sapir* (safir) şi fiecare *Sefira* (singularul pentru *Sefirot*) are propria sa Lumină. Deasemeni, fiecare din cele patru faze este numită dupa una sau mai multe *Sefira.* Faza Zero este numita *Keter*, Faza Unu, *Hochma,* Faza Doi, *Bina,* Faza Trei, *Zeir Anpin şi* Faza Patru, *Malchut.*

De fapt, sunt zece *Sefirot,* deoarece *Zeir Anpin* este compusă din şase *Sefirot: Hesed, Gevura, Tifferet, Netzah, Hod şi Yesod.* De aceea, setul complet de *Sefirot* este *Keter, Hochma, Bina, Hesed, Gevura, Tifferet, Netzah, Hod, Yesod şi Malchut.*

În Cabala, înțelegerea Gândului Creației – cel mai profund nivel al înțelegerii – este numită „atingere”. După aceasta tânjeşte intenția de a primi, în ultima fază – Faza Patru.

Dorința de a înțelege Gândul Creației este forța cea mai puternică în Creație. Ea stă în spatele întregului proces al evoluției. Chiar dacă suntem conştienți de ea sau nu, cunoaşterea finală pe care toți o căutam, este înțelegerea motivului pentru care Creatorul face ceea ce face. Este aceeaşi direcție care i-a făcut pe cabalişti să descopere secretele Creației, cu mii de ani în urmă. Până când nu vom înțelege acest lucru, nu vom găsi pacea în mintea noastră.

CERCETAREA GÂNDULUI CREAȚIEI

Chiar dacă Creatorul doreşte ca noi să primim plăcerea de a deveni identici cu El, totuşi nu ne-a dat această dorință inițială. Tot ceea ce El ne-a dat – creatura, sufletul unit al lui *Adam ha Rishon* – a fost tânjirea după plăcerea ultimă. Totuşi, după cum putem vedea în secvența fazelor, Creatorul nu a infuzat creatura cu o dorință de a fi ca El; aceasta este ceva ce a evoluat în interiorul său, de-a lungul fazelor.

În Faza Trei, creatura deja a primit totul şi intenționează să returneze Creatorului. Secvența ar fi putut să se termine chiar aici şi acum, deoarece creatura deja face ceea ce Creatorul face – dăruieşte. În acest sens, ei sint identici.

Dar creatura nu a fost setată pentru a dărui. Ea dorea să înțeleagă ce face ca dăruirea să fie plăcută, de ce o forță a dăruirii este necesară pentru a crea realitatea, şi ce înțelepciune obține cel ce dăruieşte, din această acțiune. Pe scurt, creatura dorea să înțeleagă Gândul Creației. Aceasta este o nouă dorință, una pe care Creatorul nu a „plantat-o” în creatură.

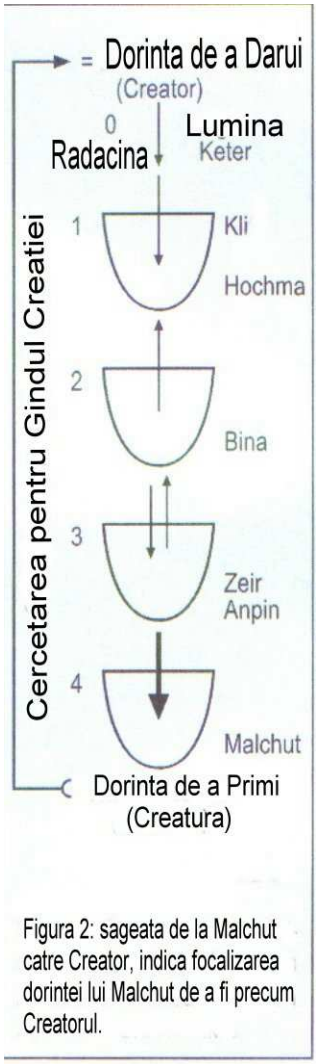

Figura 2: sageata de la Malchut catre Creator, indica focalizarea dorintei lui Malchut de a fi precum Creatorul.

În acest punct al cercetării Gândului Creației, creatura a devenit o ființă distinctă, separată de Creator. Putem privi aceasta, în modul următor: dacă doresc să fiu ca altcineva, înseamnă că sunt conştient de faptul că altcineva există lângă mine şi că acest cineva are ceva ce eu îmi doresc, sau este ceva ce îmi doresc să fiu.

Cu alte cuvinte, nu doar că îmi dau seama că există cineva lângă mine, dar îmi dau seama şi că acesta este diferit de mine şi nu doar diferit, dar şi mai bun. Altfel, de ce aş mai dori să fiu ca El?

De aceea, *Malchut,* Faza Patru, este foarte diferită de primele trei faze deoarece doreşte să primească o anumită plăcere (vezi săgeata subțire) – aceea de a fi identică cu Creatorul. Din Perspectiva Creatorului, dorința lui *Malchut* completează Gândul Creației, ciclul pe care El l-a avut inițial în minte (Figura 2).

Din păcate, noi nu privim lucrurile din perspectiva Creatorului. Privind de aici de jos, prin ochelarii noştri spirituali deteriorați, tabloul este departe de a fi ideal. Pentru *Kli* (o persoană), aflat complet în opoziție cu Lumina, pentru a deveni Lumină, el trebuie să-şi folosească voința de a primi cu *intenția* de a dărui.

Făcând aceasta, el îşi îndreaptă atenția de la propria plăcere, către bucuria Creatorului pe care o primeşte din actul dăruirii şi facând aceasta, *Kli* devine deasemeni un dăruitor.

De fapt, acțiunea de a primi pentru a dărui Creatorului, deja se întâmplă în Faza Trei. Din punctul de vedere al acțiunilor Creatorului, Faza Trei deja şi-a îndeplinit sarcina de a deveni

identică cu Creatorul. Creatorul dă pentru a dărui, iar Faza Trei primeşte pentru a dărui, deci, din acest punct de vedere, sunt la fel.

Dar, plăcerea finală nu este de a şti ce face Creatorul şi de a copia acțiunile Lui. Plăcerea finală este de a şti *de ce* El face ceea ce face şi să atingă aceleaşi *gânduri* ca şi El şi aceasta, cea mai înaltă parte a Creației – Gândul Creatorului – nu a fost dat creaturii; este ceea ce creatura (Faza Patru) trebuie să atingă.

Este o legătură foarte frumoasă aici. Pe de o parte, pare că Creatorul şi noi ne aflăm în tabere opuse, deoarece El dă şi noi primim. Dar, de fapt, plăcerea Lui supremă este ca noi să fim asemenea Lui, iar plăcerea noastră supremă ar fi să devenim asemenea Lui; în mod similar, fiecare copil doreşte să fie asemenea părinților şi, în mod natural, fiecare părinte vrea ca copilul său să aibă ceea ce el şi-a dorit, însă nu a putut să aibă.

Rezultă că noi şi Creatorul avem, de fapt, acelaşi scop. Dacă am putea înțelege acest concept, viețile noastre ar fi foarte, foarte diferite; în loc de confuzia şi dezorientarea pe care mulți dintre noi le experimentează astăzi, ambii, noi şi Creatorul, am fi capabili să marşăm împreună către scopul destinat nouă încă de la începutul Creației.

. Cabaliştii folosesc mulți termeni pentru a descrie intenția de a dărui: Creator, Lumină, Dăruitor, Gândul Creației, Faza Zero, Rădăcină, Faza Rădăcină, *Keter, Bina* şi multe altele. În mod similar, ei folosesc mulți termeni pentru a descrie intenția de a primi: creatură, *Kli,* primitori, Faza Unu, *Hochma* şi *Malchut* sunt doar câțiva dintre aceştia. Aceşti termeni se referă la subtilități cu două caracteristici – dăruire şi primire. Dacă ne amintim aceasta, nu vom fi confuzi din cauza tuturor acestor nume.

Ca să devină precum Creatorul, cel ce dăruieşte, *Kli*-ul face două lucruri: în primul rând, el opreşte primirea, acțiune numită

Tzimtzum (restricție). El opreşte total Lumina şi nu îi permite să intre în *Kli*. În mod similar, este mai uşor să eviți a mânca ceva gustos, dar nesănătos, decât să guşti puțin şi să laşi restul pe farfurie. De aceea, făcând un *Tzimtzum,*este primul şi cel mai uşor pas în vederea devenirii precum Creatorul.

Următorul lucru pe care-l face *Malchut* este de a seta un mecanism care examinează Lumina (plăcerea) şi decide dacă să o primească şi dacă da, cât de mult. Acest mecanism se numeşte *Masach* (ecran). Condiția prin care Masach determină cât primeşte, se numeste „țelul de a dărui" (Figura 3). În termeni simpli, *Kli* doar ia ceea ce poate primi cu intenția de a-L mulțumi pe Creator. Lumina primită în interiorul *Kli* se numeşte „Lumina interioară" şi Lumina ce rămâne afară este numită „Lumina Înconjurătoare".

La sfârşitul procesului de corecție, *Kli* va primi toată Lumina Creatorului şi se va uni cu El. Acesta este scopul Creației. Când atingem acest stadiu, ne vom simți în acelaşi timp şi ca ființe individuale şi ca o singură şi unită societate, deoarece, de fapt, *Kli* nu este compus din dorințele unei singure persoane, ci din dorințele întregii umanități şi, când completăm şi această ultimă corecție, vom deveni identici cu Creatorul, Faza Patru va fi umplută, iar Creația va fi completă, atât din perspectiva noastră, cât şi din perspectiva Lui.

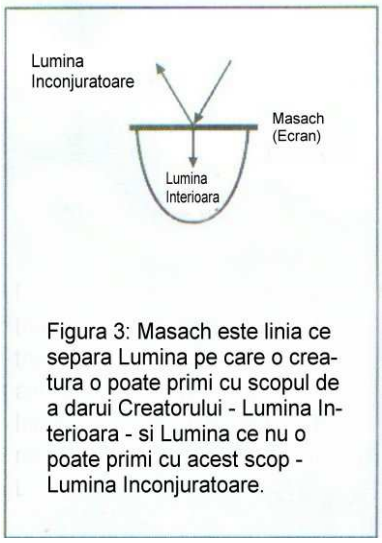

Figura 3: Masach este linia ce separa Lumina pe care o creatura o poate primi cu scopul de a darui Creatorului - Lumina Interioara - si Lumina ce nu o poate primi cu acest scop - Lumina Inconjuratoare.

CALEA

Pentru a deveni identică cu Creatorul, primul lucru pe care o creatură trebuie să îl obțină este mediul adecvat de a evolua şi de a deveni asemenea Creatorului. Acest mediu este numit „lumi”.

La Faza Patru, creatura a fost împărțită în două părți: cea de sus şi cea de jos. Partea de sus constituie lumile, iar cea de jos constituie creatura, care este totul în interiorul acestor lumi. Lumile sunt făcute din dorințe pentru care *Masach* a permis Luminii să intre în Faza Patru, iar creatura va fi făcută din dorințe pentru care *Masach* nu a permis Luminii să intre. Deja ştim că Creația este făcută dintr-un singur lucru: o intenție de a primi încântare şi plăcere. De aceea, partea de sus şi cea de jos nu se referă, de fapt, la o locație, ci la dorințe pe care *noi* le percepem a fi de sus sau de jos. Cu alte cuvinte, dorințele înalte sunt dorințele pe care le apreciem mai mult decât pe cele pe care le considerăm a fi joase. În cazul fazei Patru, orice dorință poate fi folosită pentru a dărui Creatorului şi deci aparține părții de sus şi orice dorință ce nu poate fi folosită în acest mod, aparține părții de jos.

Deoarece sunt cinci nivele ale dorințelor – natura moartă, vegetativă, animată, vorbitoare şi spirituală – fiecare nivel este analizat. Cele care acționează crează lumile şi cele care nu acționează crează creatura.

Mai devreme, în acest capitol, am spus că şablonul celei de a Patra Faze este baza a tot ceea ce există. De aceea, lumile evoluează după acelaşi model care a funcționat în crearea fazelor. În partea stângă a Figurii 4 este o imagine a conținutului Fazei Patru, care arată divizarea acesteia în partea de sus şi cea de jos, ce conține creatura.

Deci, să vorbim mai mult despre Faza Patru şi cum lucrează prin *Masach*. În fond, Faza Patru suntem noi; deci, dacă înțelegem cum funcționează aceasta, s-ar putea să învățăm ceva despre noi.

Faza Patru, *Malchut*, nu a apărut de nicăieri. Ea a evoluat din Faza Trei, care a evoluat din Faza Doi, etc. În mod similar, Abraham Lincoln nu a apărut pur şi simplu ca preşedinte. El a

crescut ca bebeluşul Aby, a devenit copil, tânăr şi apoi adult care, în final, a devenit preşedinte. Dar fazele preliminare nu dispar. Fără ele, Preşedintele Lincoln nu ar fi devenit Preşedintele Lincoln.

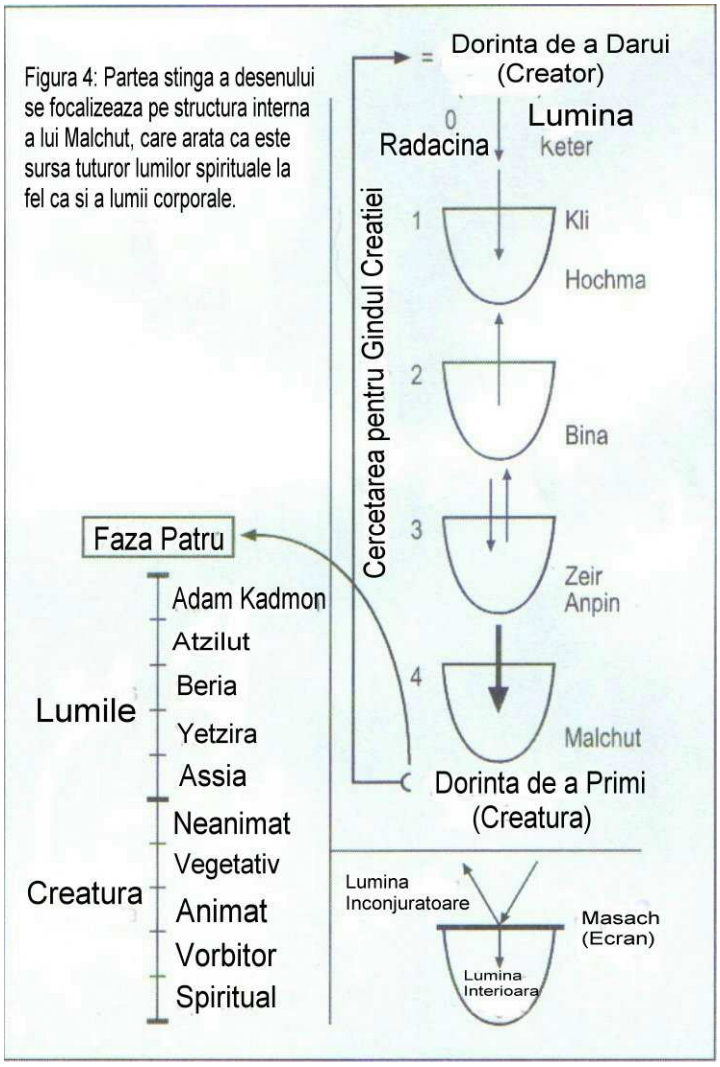

Motivul pentru care noi nu le putem vedea este acela că nivelul cel mai dezvoltat domină şi ține în umbră pe cele mai puțin dezvoltate. Dar ultimul, cel mai înalt nivel, nu doar că simte existența lor, dar şi lucrează cu aceste alte nivele.

De aceea sunt momente când ne simțim precum copiii, în special când intrăm în contact cu locuri în care nu am fost maturi. Pur şi simplu, aceste locuri nu sunt acoperite de un strat gros, iar acele locuri ne fac să ne simțim la fel ca şi un copil.

Această structură multistratificată este cea care ne permite să devenim eventual părinți. În procesul creşterii copiilor, noi combinăm prezentul cu fazele anterioare: înțelegem situațiile pe care copiii noştri le experimentează, deoarece şi noi am avut experiențe similare. Ne raportăm la acele situații cu cunoaşterea şi experiența pe care am acumulat-o de-a lungul anilor.

Motivul pentru care suntem construiți astfel este că *Malchut* (ca să îl numim cu numele cel mai cunoscut) este construit exact

astfel. Toate fazele anterioare lui *Malchut* există în interiorul său şi îl ajută să menţină structura sa.

Pentru a deveni pe cât posibil similar cu Creatorul, *Malchut* analizează fiecare nivel al dorinţelor din interiorul său şi împarte dorinţele în cele funcţionale şi nefuncţionale în interiorul fiecărui nivel. Dar dorinţele funcţionale nu vor fi folosite doar pentru a primi cu scopul de a darui Creatorului. Ele vor „ajuta", de asemeni, pe Creator să îşi ducă la îndeplinire ţelul Lui de a-l face pe *Malchut* identic cu El.

Cu câteva pagini în urmă, am spus că pentru a îndeplini scopul de a deveni identică cu Creatorul, creatura trebuie să îşi asigure un mediu înconjurător pentru a evolua şi a deveni asemenea Creatorului. Exact asta este ceea ce lumile – dorinţele funcţionale – fac. Ele „arată" dorinţelor nefuncţionale cum să primească în scopul de a dărui Creatorului şi făcând astfel, ajută dorinţele nefuncţionale să se corecteze.

Putem a desena acum tabloul relaţiilor dintre lumi şi creatură, ca un grup de constructori, în care unul dintre muncitori nu ştie ce să facă. Lumile învaţă creatura demonstrându-i cum să atingă fiecare scop: cum să sape, cum să ciocănească fiecare nivel şi tot aşa. În cazul spiritualitatii, lumile arată creaturii ce i-a dat Creatorul şi cum să lucreze cu ce a primit, în mod corect. Încet, încet, creatura poate începe să îşi folosească în acest mod dorinţele şi de aceea dorinţele din lumea noastră apar la suprafaţă în mod gradat, de la cea mai blândă, la cea mai intensă.

Dorinţele sunt împărţite în modul următor: Lumea *Adam Kadmon* este partea funcţională a nivelului naturii moarte, iar partea de jos a acestui nivel, creatura, este partea nefuncţională. De fapt, la nivelul naturii moarte nu este nimic corectat, deoarece este un nivel imobil şi care nu-şi foloseşte dorinţele. Nivelul naturii moarte (în ambele părţi) este doar rădăcina a tot ceea ce va urma.

. Din tot ce am învățat până acum, încă nu ştim care din cele cinci lumi despre care am vorbit este lumea noastră. De fapt, nici una dintre ele nu este a noastră. Rețineți că nu există „locuri" în spiritualitate, ci doar stadii. Cu cât mai înaltă este o lume, cu atât mai altruist este stadiul care o reprezintă. Motivul pentru care lumea noastră nu este menționată nicăieri este acela că lumile spirituale sunt altruiste, iar lumea noastră este ca şi noi, egoistă. Deoarece egoismul este opusul altruismului, lumea noastră este detaşată de sistemul lumilor spirituale. De aceea Cabaliştii nu au menționat-o în structura pe care au descris-o.

Mai mult, lumile de fapt nu există până când noi nu le creem, devenind ca Creatorul. Motivul pentru care vorbim la timpul trecut este că acei cabalişti care au escaladat din lumea noastră în lumile spirituale ne spun ce au găsit ei. Dacă dorim şi noi să găsim lumile spirituale, trebuie să creem iar aceste lumi în interiorul nostru, devenind altruişti.

Următoarea, Lumea *Atzilut,* este partea funcțională a nivelului vegetativ, iar partea de jos a acestui nivel, creatura, este partea nefuncțională. Lumea *Beria* este partea funcțională a nivelului animat, iar creatura, partea de jos a acestui nivel, este partea nefuncțională. Lumea *Yetzira* este partea funcțională a nivelului vorbitor, iar creatura, partea de jos a acestui nivel, este partea nefuncțională. În final, lumea *Assiya* este partea funcțională a nivelului spiritual, cel mai intens nivel al dorințelor, iar creatura, partea de jos a acestui nivel, este partea nefuncțională.

Acum ştiți de ce, dacă corectăm umanitatea, orice altceva va fi corectat în acelaşi mod. Deci, să vorbim despre noi şi despre ce se întâmplă cu noi.

ADAM HARISHON – SUFLETUL COMUN

Adam ha Rishon, sufletul comun (creatura) este actuala rădăcină a tot ce se întâmplă aici. Este o structură a dorințelor care derivă îndată ce formația lumilor spirituale a fost completă. După cum am spus, cele cinci lumi, *Adam Kadmon, Atzilut, Beria, Yetzira şi Assiya* completează dezvoltarea părții superioare a Fazei Patru. Dar partea cea mai de jos, încă are nevoie să fie completată.

Cu alte cuvinte, sufletul este făcut din dorințe nefuncționale ce nu au putut primi Lumina pentru a dărui apoi Creatorului, atunci când au fost create. Acum ele trebuie să iasă la suprafață una câte una şi să fie corectate – funcționale – cu ajutorul celorlalte lumi, dorințele funcționale.

De aceea, la fel ca partea superioară a Fazei Patru este şi partea inferioară care se divide în nivele ale dorințelor: natura moartă, vegetativ, animat şi vorbitor. *Adam ha Rishon* evoluează cu tot atâtea grade ca şi lumile şi cele patru faze de bază. Dar dorințele lui Adam sunt egoiste, centrate pe sine; de aceea el nu a putut primi Lumina pentru a începe. Ca rezultat, noi, părți ale sufletului lui Adam, am pierdut sentimentul uniunii şi unității în care am fost creați.

Trebuie să înțelegem cum funcționează sistemul spiritual. Dorința Creatorului este de a dărui; de aceea El ne-a creat şi ne-a susținut. După cum am mai spus, o dorință de a primi este centrată pe sine, prin natura sa; ea absoarbe, în timp ce o dorință de a dărui este neapărat focalizată în afarră, către primitor. De aceea, o dorință de a primi nu poate crea. De aceea Creatorul trebuie să aibă o dorință de a dărui, altfel El nefiind capabil de a crea.

Totuşi, deoarece El doreşte să dăruiască, ceea ce El crează, va avea obligatoriu dorință de a primi. Altfel, El nu va fi capabil să dăruiască. Deci El ne-a creat echipați cu o dorință de a primi şi cu nimic alceva. Aceasta este foarte important să înțelegem; nimic nu este în noi, în afară de dorința de a primi şi nu este nimic altceva ce ar *trebui* să fie în noi, în afară de dorința de a primi. Deci, dacă

primim de la El, ciclul este complet. El este fericit şi noi suntem fericiți. Corect?

De fapt, nu este chiar aşa. Dacă tot ceea ce ne dorim este de a primi, atunci nu ne putem raporta la dăruitor, deoarece nu este nimic în noi care ne îndreaptă privirea în exteriorul nostru, pentru a putea vedea de unde vine ce primim. Rezultă că noi trebuie să avem dorința de a primi, dar şi că trebuie să *cunoaştem pe cel ce ne dă* , iar pentru aceasta avem nevoie de o dorință de a da. De aceea avem Faza Unu şi Faza Doi.

Calea de a avea ambele dorințe nu este să creem o nouă dorință care nu a fost înstilată în noi de Creator. Calea de a face acest lucru este de a privi la plăcerea pe care i-o dăm celui ce ne dăruieşte, în comparație cu plăcerea pe care putem sau nu să o experimentăm în proces. Aceasta se numeşte „intenția de a dărui". Este, în acelaşi timp, esența corectiei şi ceea ce ne determină pe noi ca ființe umane să ne deplasăm de la egoism spre altruism şi, în final, îndată ce am atins această calitate, ne putem conecta la Creator, iar pentru aceasta sunt menite lumile spirituale să ne învețe.

Până când nu ne simțim conectați cu Creatorul, suntem considerați a fi piese sparte ale sufletului *Adam ha Rishon*, dorințe necorectate. În momentul în care avem intenția de a dărui, devenim corectați şi conectați, în acelaşi timp, la Creator cât şi la întreaga umanitate. Când toți suntem corectați, vom răsări iarăşi la Faza Rădăcină, chiar deasupra lumii *Adam Kadmon*, la Gândul Creației, numit *Ein Sof* (Fără Sfârşit), deoarece împlinirea noastră va fi fără de sfârşit şi eternă.

PE SCURT

Gândul Creației este de a dărui încântare şi plăcere, făcând o creatură care este similară cu cel ce a făurit-o. Acest Gând (Lumina) crează o voință de a primi încântare şi plăcere.

Ulterior, voința de a primi începe să vrea să dea, deoarece este mai asemănătoare cu Creatorul şi, în mod clar, aceasta este de dorit. Voința de a primi decide atunci să primească, deoarece acesta este modul de a da plăcere Creatorului. După aceasta, intenția de a primi vrea să ştie Gândul care l-a creat, deoarece, ce altă plăcere mai mare poate fi, decât să ştie totul? În final, intenția de a primi (creatura) începe să primească cu intenția de a dărui, deoarece, dăruind, pare similară cu Creatorul şi, astfel, poate studia gândurile Creatorului.

Acele dorințe care pot primi pentru a dărui crează lumile, care sunt considerate partea superioară a Creației şi dorințele care nu pot fi folosite pentru a dărui constituie sufletul comun *Adam ha Rishon*. Acele dorințe sunt considerate partea inferioară a Creației.

Lumile şi sufletul sunt similar construite, dar diferă intensitatea dorinței. Din această cauză, lumile pot arăta sufletului cum să lucreze pentru a dărui şi astfel să ajute ca *Adam ha Rishon* să fie corectat. În linii mari vorbind, fiecare dorință este corectată într-o anumită lume: nivelul naturii moarte este corectat în lumea *Adam Kadmon*; nivelul vegetativ în lumea *Atzilut*; nivelul animat în lumea *Beria*; nivelul vorbitor în lumea *Yetzira*; şi dorinta de spiritualitate poat fi corectată doar în lumea *Assiya*, partea cea mai de jos, din care face parte universul nostru fizic şi asta ne aduce pe noi la subiectul următorului capitol.

4

UNIVERSUL NOSTRU

La începutul capitolului anterior am scris că, înainte de a fi ceva creat, a fost Gândul Creației. Acest Gând a creat Faza Unu până la Faza Patru a dorinței de a primi, care a creat lumile Adam Kadmon până la Assiya, care apoi a creat sufletul Adam ha Rishon, care s-a rupt în miliardele de suflete ce le avem astăzi.

Este foarte important să ne amintim această ordine a creației, deoarece ne aminteşte că lucrurile evoluează de sus în jos, de la spiritual la corporal şi nu în alt mod. Practic vorbind, aceasta înseamnă că lumea noastră este creată şi guvernată de lumile spirituale.

Mai mult, nu există nici măcar un motiv în lumea noastră, care să nu se întâmple mai întâi sus şi singura diferență între lumea noastră şi lumile spirituale este că evenimentele din lumile spirituale reflectă intenții altruiste şi evenimentele din lumea noastră reflectă intențiile egoiste.

Din cauza structurii în cascadă a lumilor, lumea noastră este numită „lumea rezultatelor", proceselor spirituale şi evenimentelor. Indiferent de ceea ce facem aici, nu are impact în nici o lume spirituală. De aceea, dacă dorim să schimbăm ceva în lumea noastră, trebuie prima oară să escaladăm lumile spirituale, „camera de control" a lumii noastre şi care afectează lumea aceasta, de acolo.

PIRAMIDA

După cum se întâmplă în lumile spirituale, totul în lumea noastră evoluează pe parcursul celor cinci faze, de la Zero la Patru. Lumea noastră este construită ca o piramidă. La bază, începutul evoluției acestei lumi, este nivelul naturii moarte (neanimată), făcut din trilioane de tone de materie (vezi figura 5).

Pierdută în aceste trilioane de tone de materie este o firavă fărâmiță numită „Planeta Pământ" şi, pe acest Pământ, a apărut nivelul vegetativ. Natural, vegetația pe Pământ este, cantitativ, infinit mai mică decât materia neanimată de pe Pământ şi, asta, ca să nu mai comparăm cu cantitatea de materie din întregul univers.

Nivelul animat a apărut după cel vegetativ şi are o masă foarte mică, chiar şi în comparație cu nivelul vegetativ.

Cel vorbitor, bineînțeles, a apărut ultimul şi are cea mai mică masă dintre toate.

Recent, un alt nivel a răsărit din nivelul vorbitor. Este numit „nivelul spiritual" sau „spiritualitate". (Deoarece aici vorbim de timpuri geologice, când spunem recent, ne referim la faptul că s-a întâmplat doar cu câteva mii de ani în urmă). Nu putem cuprinde adevărata dimensiune a Creației, dar, dacă privim la Piramida Creației (figura 5) şi ne gândim la proporțiile dintre fiecare din nivelele învecinate, vom începe să înțelegem cât de specială şi recentă este dorința pentru spiritualitate. De fapt, dacă ne gândim la timpul de când universul există – aproximativ 15 miliarde de ani – ca la o singură zi de 24 de ore, dorința pentru spiritualitate a apărut doar cu 0,0288 secunde în urmă. În termeni geologici, ne referim la momentul prezent.

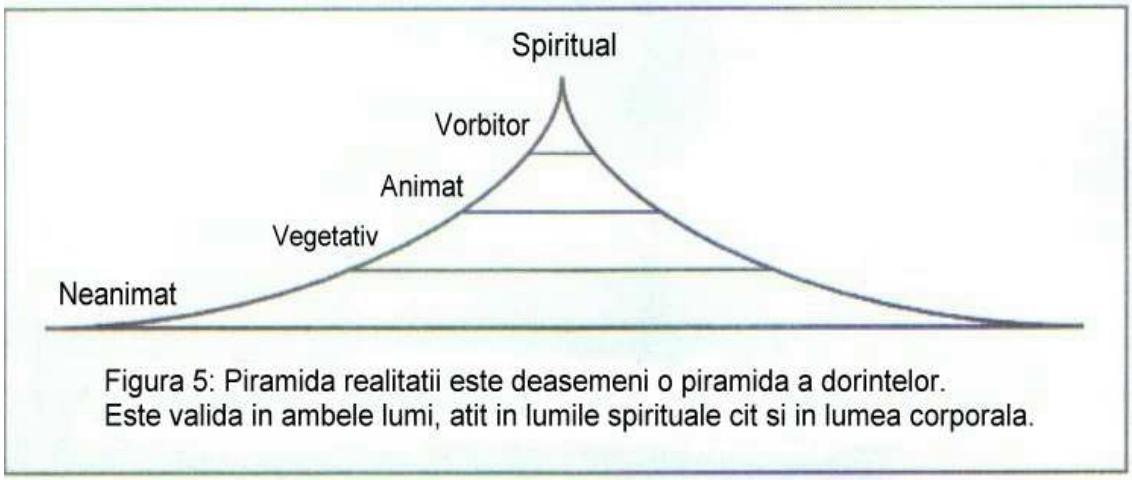

Figura 5: Piramida realitatii este deasemeni o piramida a dorintelor.
Este valida in ambele lumi, atit in lumile spirituale cit si in lumea corporala.

Deci, pe de o parte, cu cât mai înaltă este dorința, cu atât mai rară (şi mai tânără) este ea. Pe de altă parte, existența nivelului spiritual, peste nivelul uman, indică faptul că noi nu ne-am terminat încă evoluția. Evoluția este mai intensă ca niciodată, dar, deoarece noi suntem ultimul nivel apărut, gândim în mod natural că suntem nivelul de vârf. S-ar putea să fim la nivelul de vârf, dar nu suntem nivelul final, suntem doar ultimul nivel care a apărut deja.

Nivelul final va folosi corpurile noastre ca gazde, dar va fi compus în întregime de noi moduri de gândire, simțire şi trăire. Acesta deja evoluează în noi şi este numit „nivelul spiritual”.

Nu este necesar să apară vreo modificare fizică şi nici o specie nouă, ci doar o modificare interioară a percepției noastre despre lume. Acesta este motivul pentru care următoarea fază este atât de lunecoasă; este în interiorul nostru, scrisă în *Reshimot*-ul nostru, ca şi datele scrise pe un hard-drive. Aceste date vor fi citite şi executate indiferent de faptul că suntem sau nu con□tien□i de ele, dar putem citi şi executa datele mult mai rapid şi într-un mod mult mai plăcut dacă le citim cu „software”-ul potrivit – înțelepciunea Cabalei.

PRECUM SUS, AŞA şi JOS

Dacă facem o paralelă între fazele pământene ale celor Patru Faze de Bază a Luminii, epoca neanimată corespunde cu Faza Rădăcină, cea vegetativă corespunde cu Faza Unu, cea animată cu epoca Fazei Doi, cea vorbitoare cu Faza Trei şi cea spirituală cu Faza Patru.

Etapa de tinerețe a planetei Pământ, în care totul ardea, a durat multe miliarde de ani. Pe măsură ce se răcea, a apărut viața vegetativă, ce a domnit pe planetă multe milioane de ani. Dar, la fel cum nivelul vegetativ este mult mai înaintat în piramida spirituală decât nivelul neanimat, perioada fizică vegetativă a fost mai scurtă decât perioada terestră neanimată..

După completarea fazei vegetative a venit perioada animată. Ca şi cele două etape anterioare, cea animată a fost mai scurtă decât epoca vegetativă, situându-se ca proporții între nivelele vegetativ şi vorbitor pe piramida spirituală.

Faza umană, care corespunde nivelului vorbitor pe piramida spirituală, este prezentă doar de aproximativ 40 de mii de ani, când umanitatea completează evoluția sa, a celei de a patra faze, evoluția va fi completă şi umanitatea se va reuni cu Creatorul.

Faza Patru a început cu aproximativ cinci mii de ani în urmă, când punctul din inimă a apărut prima oară. Ca şi în lumea spirituală, numele primului om care a experimentat acest punct a fost Adam. El a fost *Adam ha Rishon* (Primul Om). Numele Adam, provine din cuvintele ebraice, *Adamah la Elyon* (Eu voi fi ca Unul de Sus) şi reflectă dorința lui Adam de a fi asemenea Creatorului. De aceea, astăzi, din ce în ce mai mulți oameni caută răspunsuri spirituale la întrebările lor.

URCÂND SCARA

Când Cabaliştii vorbesc despre evoluția spirituală, ei vorbesc despre escaladarea scării spirituale. De aceea Cabalistul Yehuda Ashlag şi-a numit comentariile la *Cartea Zoharului, Perush HaSulam (Comentarii asupra Scării)* şi de aceea el a fost numit Baal HaSulam (Deținătorul Scării). Dar, dacă ne întoarcem cu câteva pagini în urmă, vom descoperi că „urcând scara", de fapt înseamnă „înapoi la rădăcini". Aceasta, deoarece noi deja am fost acolo, dar acum trebuie să ne dăm seama cum să ne reîntoarcem singuri.

Rădăcina este scopul nostru final; este unde trebuie să ajungem toți. Dar, ca să ajungem acolo repede şi în pace avem nevoie de o imensă dorință pentru aceasta – un *Kli*. O astfel de dorință pentru spiritualitate poate veni doar din Lumină, de la Creator, dar, ca să devină suficient de puternică, are nevoie să fie intensificată de mediul înconjurător.

Haideți să facem aceasta ceva mai clară: dacă vreau o bucată de prăjitură, îmi imaginez prăjitura în minte, textura sa, culoarea, dulceața şi modul cum se topeste în gură. Cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât o doresc mai mult. În Cabala, am spune că „prajitura străluceşte" pentru mine cu „Lumina Înconjurătoare".

De aceea, pentru a dori spiritualitatea, avem nevoie să atingem acea Lumină Înconjurătoare care ne va face pe noi să dorim plăcerile spirituale. Cu cât mai multă Lumină adunăm, cu atât mai repede o să progresăm. Dorința de spiritualitate este numită „*OMUL* ce a răsărit" şi tehnica necesară este aceeaşi prin care creştem dorința pentru o prajitură – cum o imaginăm, cum vorbim despre ea, citim despre ea, gândim despre ea şi facem tot ce putem pentru a ne focaliza pe ea. Dar, modul cel mai puternic de a creşte orice dorință este mediul înconjurător. Putem folosi mediul înconjurător pentru a intensifica dorința noastră spirituală, *OMUL* nostru şi să accelerăm progresul.

Vom vorbi despre mediul înconjurător mai pe larg în Capitolul Şase, dar, în acest moment, haideți să gândim în felul următor: dacă toată lumea în jurul meu vrea şi vorbeşte despre acelaşi lucru şi există un singur lucru „valabil”, de-abia aştept să vreau aceasta.

În Capitolul Doi am spus că apariția unui *Kli*, a unei dorințe, forțează creierul nostru să caute modalități de a umple *Kli* cu *Ohr* (Lumină) pentru a-l satisface. Cu cât mai mare este *Kli*, cu atât mai măreață este *Lumina*; cu cât mai măreață este Lumina, cu atât mai repede vom găsi drumul corect.

Există vreo diferență între a numi Lumina „Lumină Înconjurătoare” sau doar „Lumină”?

Diferitele denumiri, „Lumină Înconjurătoare” şi „Lumină” se referă la două funcții ale aceleiaşi Lumini. Lumina ce *nu* este considerată Înconjurătoare este ceea ce noi experimentăm ca pe plăcere, în timp ce Lumina Înconjurătoare este Lumina care construieşte *Kli*-urile noastre, locul în care Lumina va intra, la final. Amândouă sunt, de fapt, o singură Lumină, dar, când o experimentăm ca şi corecție şi construcție, o numim „Lumina Înconjurătoare”, când o simțim ca plăcere pură, o numim „Lumină”.

Înainte să dezvoltăm un *Kli*, este natural faptul că nu vom primi nici o Lumină. Dar Lumina este acolo, înconjurându-ne sufletele, la fel cum Natura ne înconjoară dintotdeauna. Deci, când nu avem un *Kli*, Lumina Înconjurătoare construieşte Kli pentru noi prin creşterea dorinței noastre pentru ea.

Însă trebuie să înțelegem, pentru început, cum construieşte Lumina Înconjurătoare *Kli*-ul nostru şi de ce este numită „Lumină”. Pentru a înțelege toate acestea, trebuie să înțelegem conceptul de *Reshimot*.

Lumile spirituale şi sufletul lui *Adam ha Rishon* evoluează într-o anumită ordine. În ceea ce priveşte lumile, au fost: *Adam Kadmon, Atzilut, Beria, Yetzira şi Assiya*; în ceea ce-l priveste pe Adam ha Rishon, evoluția a fost numită după felul dorințelor care erau – natură moartă (neanimat), vegetativ, animat, vorbitor şi spiritual.

La fel cum nu ne uităm copilăria şi ne raportăm la evenimentele trecute în experiența noastră actuală, fiecare pas complet în procesul evoluției nu este pierdut, dar este înregistrat în „memoria spirituală" a noastră, subconştientă. Cu alte cuvinte, în interiorul nostru stă toată istoria întregii umanități pe parcursul evoluției noastre spirituale, încă din timpurile în care eram una cu Gândirea Creației şi pâna în zilele noastre. Să urci pe scara spirituală înseamnă, pur şi simplu, să îți aminteşti, încă o dată, stadiile pe care deja le-am experimentat şi să redescoperim aceste amintiri.

Acele amintiri sunt numite *Reshimot* (înregistrări) şi fiecare *Reshimo* (singularul de la *Reshimot*) se referă la un anumit stadiu spiritual. Deoarece evoluția noastră spirituală este dezvaluită într-o anumită ordine, acum *Reshimot* din interiorul nostru iese la suprafață în acea ordine. Cu alte cuvinte, stadiile noastre viitoare sunt deja determinate, deoarece noi nu creem nimic nou, ci doar ne amintim evenimente care deja ni s-au întâmplat şi de care nu eram conştienți. Singurul lucru pe care-l putem determina şi pe care-l vom discuta pe larg în capitolele următoare este cât de repede putem urca scara. Cu cât mai din greu lucrăm la această urcare, cu atât mai repede aceste stadii se vor schimba şi cu atât mai repede progresul nostru spiritual va avea loc.

Fiecare *Reshimo* este completat când l-am experimentat în totalitate şi, la fel ca un lanț, când un *Reshimo* se termină, apare imediat următorul *Reshimo*. Acest următor *Reshimo* a creat prezentul *Reshimo*, dar, din moment ce acum ne deplasăm înapoi în sus pe scară, prezentul *Reshimo* îşi trezeşte creatorul original. De aceea, nu trebuie să ne aşteptăm ca stadiul nostru prezent să se termine, astfel încât să ne putem odihni, deoarece, când stadiul

actual se termină, aceasta ne va conduce către linia următoare, până ne completăm corecția noastră.

Când încercăm să devenim altruişti (spirituali), ne apropiem din ce în ce mai mult de stadiul nostru corectat, deoarece ne retrezim mult mai repede *Reshimot* şi, din moment ce aceste Reshimot sunt înregistrări ale experiențelor spirituale mai înalte, senzațiile pe care le crează în noi sunt mai multe senzații spirituale.

Când aceasta se întâmplă, începem să simțim vag conexiunea, unitatea şi iubirea ce există în acest stadiu, mai mult ca pe o lumină slabă şi aflată la distanță mare. Cu cât încercăm mai mult să o atingem, cu atât ne apropiem de ea şi cu atât mai puternic străluceşte. Mai mult, cu cât este mai puternică Lumina, cu atât este mai puternică dorința noastră pentru ea şi de aceea Lumina construieşte *Kli*-ul nostru, dorința noastră pentru spiritualitate.

Acum vedem, de asemenea, că numele „Lumină Înconjurătoare" descrie perfect modul în care o simțim, atâta timp cât încă nu am atins-o, o vedem ca pe ceva extern care ne atrage cu promisiunile oarbe de încântare.

De fiecare dată când Lumina construieşte un *Kli* suficient de mare pentru noi, pentru a păşi în urmatorul nivel, următorul *Reshimo* vine şi o nouă dorință se naşte în noi. Nu ştim de ce dorințele noastre se schimbă, deoarece ele sunt întotdeauna parte din *Reshimot*-ul de un nivel mai superior decât nivelul nostru curent, chiar şi atunci când nu par a fi aşa.

La fel ca şi ultimul *Reshimo* care a fost adus la suprafață şi ne-a adus în stadiul nostru actual, o nouă dorință se apropie dintr-un nou *Reshimo*. Acesta este modul în care ne continuăm escaladarea pe scară. Este o spirală de *Reshimot* – rădăcina sufletelor noastre, când suntem egali şi uniți cu Creatorul.

DORINȚA PENTRU SPIRITUALITATE

Efort diferit pentru persoane diferite

Singura diferență între persoane este modul în care doresc să experimenteze plăcerea. Plăcerea în sine, de fapt, este amorfă şi intangibilă. Dar, îmbrăcând-o cu diverse „haine”, crează o iluzie că există diferite feluri de plăcere când, de fapt, există diferite feluri de îmbrăcăminte.

Faptul că plăcerea este, în esență, spirituală, explică de ce avem dorința de a înlocui haina superficială a plăcerii cu dorința de a o simți în puritatea sa, în forma ei nealterată: Lumina Creatorului.

Şi, deoarece nu suntem conştienți că diferența între oameni constă în modul cum îmbracă plăcerea pe care o doresc, îi judecăm în concordanță cu aceste îmbrăcăminți pe care le preferă. Considerăm că anumite haine sunt legitime pentru plăcere, cum ar fi iubirea pentru copii, iar pe altele, cum ar fi drogurile, le considerăm inacceptabile. Când simțim că în noi se naşte o haină pentru o dorință pentru plăcere, pe care o considerăm a fi inacceptabilă, suntem forțați să ne adaptăm dorința pentru acea haină. Totuşi, adaptând o dorință, nu ne face să ne îndepărtăm şi, cu siguranță, nici să o corectăm.

După cum am explicat în secțiunea anterioară, partea cea mai de jos a Fazei Patru este substanța sufletului *Adam ha Rishon*. La fel cum sunt construite lumile, în concordanță cu creşterea dorințelor, sufletul lui Adam (umanitatea) a evoluat prin intermediul a cinci faze: de la Zero (neanimat) până la Patru (spiritual).

Când fiecare fază apare, umanitatea o experimentează în toată plinătatea ei, până se epuizează. Atunci, următorul nivel al dorințelor iese la suprafață, în concordanță cu *Reshimot* pe care îl avem încorporat. Până astăzi, deja am experimentat toate *Reshimot,* al tuturor dorințelor, de la neanimat, la vorbitor. Tot ce a fost lăsat pentru evoluția umanității ca să fie completat este ca noi să experimentăm dorințele spirituale în totalitate. Atunci unitatea noastră cu Creatorul va fi atinsă.

De fapt, apariția dorințelor în al cincilea nivel a început în trecut, în secolul 16, după cum a fost descris de Cabalistul Isaac Luria (Ari), dar astăzi suntem martori la apariția celei mai intense părți din nivelul cinci – spiritualul din interiorul spiritualului. Mai mult, suntem martorii apariției unui număr imens, a milioane de oameni de pe tot cuprinsul lumii, care caută răspunsuri spirituale la întrebările lor.

Deoarece *Reshimot* care ies la suprafață astăzi sunt mai aproape de spiritualitate decât cele precedente, întrebările de bază pe care le pun oamenii se referă la originile lor, la rădăcinile lor! Deşi mulți dintre ei au un acoperiş deasupra capului lor şi câştigă suficient pentru a se întreține pe ei şi pe familiile lor, ei au întrebări referitoare la modul în care au apărut, de unde, a cui a fost planul şi care este scopul. Când nu sunt satisfăcuți de răspunsurile pe care le oferă religia, ei caută aceste răspunsuri la alte discipline.

Principala diferență între Faza Patru şi toate celelalte faze este că în această fază trebuie să evoluăm în mod conştient. În fazele anterioare a fost întotdeauna Natura care ne determina să ne mutăm de la o fază la alta. A făcut aceasta aplicând asupra noastră o presiune suficientă pentru a ne face să ne simțim incomfortabil în starea noastră prezentă, astfel încât trebuia să o schimbăm. În acest mod, Natura dezvoltă toate părțile sale: umană, animată, vegetativă şi chiar şi neanimată.

Deoarece suntem comozi prin natura noastră, ne vom muta de la un stadiu la altul doar când presiunea devine intolerabilă. Altfel, nu am mişca nici un deget. Logica este simplă: dacă mă simt bine unde mă aflu, de ce m-aş muta?

Dar Natura are un plan diferit. În loc să ne permită să ne complacem în starea prezentă, ea doreşte ca noi să evoluăm până când atingem nivelul său, nivelul Creatorului. Acesta este scopul Creației.

Deci avem două opțiuni: am putea alege să evoluăm prin intermediul presiunii Naturii (care este dureroasă), sau putem evolua fără durere, participând la dezvoltarea propriei noastre conştiențe. Rămânerea în starea nedezvoltată nu este o opțiune, deoarece nu se potriveşte cu planul Naturii, din momentul în care ne-a creat.

Când nivelul nostru spiritual începe să evolueze, aceasta se poate întâmpla doar când *dorim* să evoluăm şi să atingem o condiție asemănătoare cu a Creatorului. La fel ca în Faza Patru, în cele Patru Faze, acum ni se cere să ne schimbăm dorința în mod *voluntar*.

De aceea, Natura va continua să ne preseze. Vom continua să fim loviți de uragane, cutremure, epidemii, terorism şi tot felul de adversități naturale, până când ne vom da seama că *trebuie* să schimbăm, că trebuie să ne întoarcem în mod conştient la Rădăcina noastră.

Doar ca să recapitulăm: rădăcina noastră spirituală a evoluat de la Faza Zero, la Patru; Faza Patru s-a despărțit în lumi (partea ei superioară) şi suflete (partea ei inferioară). Sufletele – colectate în sufletul comun *Adam ha Rishon* – s-au despărțit prin pierderea sentimentului de uniune cu Creatorul. Această despărțire a lui Adam ha Rishon a adus umanitatea la stadiul prezent, cu o barieră nevăzută care separă lumile spirituale (de deasupra ei), de lumea noastră (aflată dedesubt).

Sub barieră, forța spirituală a creat o particulă corporală care a început să evolueze. Acesta a fost Big Bang-ul.

Țineți minte că, atunci când cabaliştii vorbesc despre lumea spirituală şi corporală, lumea fizică, ei se referă la trăsăturile altruiste, respectiv egoiste. Ei nu se referă *niciodată* la lumile care ocupă spațiu fizic în unele universuri nedescoperite.

Nu putem lua o navă cosmică şi să zburăm în lumea Yetzira, de exemplu, sau chiar să descoperim spiritualitatea schimbându-ne obiceiurile. Putem doar descoperi aceasta devenind altruişti – similari cu Creatorul. Când facem aceasta, vom descoperi că Creatorul este deja în noi şi că El a fost aici întotdeauna, aşteptându-ne.

Toate gradele anterioare ultimului, evoluează fără să fie conştiente de „sine", în termenii propriei noastre conştiențe, faptul că există nu înseamnă că suntem *conştienți* de existența noastră. Înainte să atingem nivelul patru, noi aproape că există. Cu alte cuvinte, ne trăim viețile cât putem de comfortabil, dar luăm existența noastră ca pe ceva de la sine înțeles, fără să ne întrebăm care este scopul său.

Dar, este acesta atât de evident? Mineralele există pentru ca plantele să se poată hrăni şi să crească; plantele există pentru ca animalele să se poată hrăni şi creşte; mineralele, plantele, animalele există pentru ca oamenii să se poată hrăni şi creşte. Dar, care este scopul existenței oamenilor? Toate nivele ne servesc, dar ce sau pe cine servim noi? Pe noi înşine? Egourile noastre? Momentul în care punem prima oară aceste întrebări este începutul evoluției noastre conştiente, apariția dorinței pentru spiritualitate. Acesta este numit „punctul din inimă".

În ultimul grad evoluționar începem să înțelegem procesul din care facem parte. Spus mai simplu, începem să palpăm logica Naturii. Cu cât mai mult îi înțelegem logica, cu atât mai mult ne expandăm conştiența şi ne integrăm în ea. La sfârsit, când vom înțelege total logica Naturii, vom înțelege cum lucrează Natura şi, eventual, chiar vom învăța să o folosim. Acest proces se întâmplă exclusiv la ultimul nivel, ultimul din ascensiunea spirituală.

Trebuie să ne amintim întotdeauna că ultimul nostru nivel, al dezvoltării umane, ar trebui să fie dezvăluit în mod conştient şi de bună voie. Fără o dorință explicită pentru creştere spirituală nu poate avea loc nici o evoluție. De fapt, evoluția spirituală de sus în jos, deja a avut loc. Am fost aduşi în jos la Faza Patru a Luminii,

către cele cinci lumi *Adam Kadmon*, *Atzilut*, *Beria*, *Yetzira* şi *Assiya* şi, în final, am fost plasaţi în această lume.

Dacă acum trebuie să urcăm înapoi pe scara spirituală, trebuie să *alegem* să o facem. Dacă am uitat că scopul Creaţiei este ca noi să devenim asemenea Creatorului, nu vom înţelege de ce natura nu ne ajută – şi, câteodată, chiar pune obstacole în calea noastră.

Dar, dacă, pe de altă parte, menţinem doar scopul Naturii în mintea noastră, vom simţi că vieţile noastre sunt nişte călătorii fascinante, pline de descoperiri, o vânătoare de comori spirituale. Mai mult, cu cât participăm mai activ în acest *Tur-de-Viaţă*, cu atât mai repede şi mai uşor aceste descoperiri vor veni. Şi, mai bine, greutatea mare va fi simţită la întrebările la care trebuie să răspundem, în loc de evenimentele cărora trebuie să le facem faţă în vieţile noastre fizice. Acesta este motivul pentru care evoluţia prin propria conştienţă este mult mai bună decât evoluţia ce depinde de ceea ce ne dă Natura şi care este o împingere dureroasă din spate!

Dacă avem o dorinţă de a evolua în spiritualitate, atunci avem *Kli*-ul potrivit pentru aceasta, o dorinţă împlinită.

Dar, dorinţa de spiritualitate trebuie să vină înainte de umplerea spirituală. Pregătirea *Kli*-ului înaintea Luminii nu este doar singurul înţeles al ascensiunii în faza patru; este, de asemenea, singurul înţeles în care nici o durere şi scurtatură nu este implicată.

De fapt, dacă ne gândim la aceasta, nu este nimic mai natural decât să se pregătească Kli-ul mai întâi. Dacă vreau să beau apă, atunci apa este lumina mea, plăcerea mea. Natural, ca să beau apă, trebuie mai întâi să pregătesc *Kl*i-ul care, în această situaţie, este setea. Şi, la fel, se aplică pentru orice dorim să primim în această lume. Dacă o nouă maşină este lumina mea, atunci dorinţa mea pentru ea este *Kli*-ul meu. Acest *Kli* mă face să lucrez pentru maşină şi se asigură că nu-mi irosesc banii pentru alt scop.

Singura diferenţă dintre un *Kli* spiritual şi unul fizic este că nu prea ştiu ce voi primi în *Kli*-ul spiritual. Mi-aş putea imagina tot felul de lucruri, dar, deoarece este o barieră între starea mea

prezentă şi scopul dorit de mine, nu pot şti cu adevărat care este scopul meu, până când nu-l ating. Când îl ating este mai măreț ca orice altceva îmi pot imagina; dar nu voi şti cu siguranță cât de măreț este, până când nu-l ating. Dacă aş cunoaşte în avans care este recompensa mea, nu ar mai fi altruism real, ci simplu egoism.

PE SCURT

Lumea fizică evoluează la acelaşi grad ca şi lumea spirituală, prin piramida dorințelor. În lumea spirituală dorințele (neanimate, vegetative, animate, vorbitoare şi spirituale) crează lumile *Adam Kadmon*, *Atzilut*, *Beria*, *Yetzira*, şi *Assiya.* În lumea fizică, ele crează mineralele, plantele, animalele, oamenii şi oamenii cu „puncte în inimile lor".

Lumea fizică a fost creată când sufletul lui Adam ha Rishon se sfărâma. În această fază, toate dorințele au început să apară una câte una, de la uşoare la grele, de la neanimat la spiritual, creând lumea noastră, fază cu fază.

Astăzi, la începutul secolului 21, toate gradele au fost deja completate, cu excepția dorinței pentru spiritualitate, care iese acum la suprafață. Când o corectăm, ne vom uni cu Creatorul, deoarece dorința noastră pentru spiritualitate este, de fapt, dorința pentru unitate cu Creatorul. Aceasta va fi culmea procesului evoluționar al lumii şi umanității.

Crescându-ne dorința de reîntoarcere la rădăcina spirituală, noi construim un *Kli* spiritual. Lumina Înconjurătoare corectează *Kli*-ul şi îl dezvoltă. Fiecare nou nivel de dezvoltare evocă un nou *Reshimo*, o înregistrare a trecutului pe care am experimentat-o deja, când eram mult mai corectați. Eventual, Lumina Înconjurătoare corectează întregul Kli şi sufletul lui Adam ha Rishon este reunit cu toate părțile sale şi cu Creatorul.

Dar, acest proces ne conduce la o întrebare: dacă Reshimot sunt înregistrate în interiorul meu şi dacă stadiile sunt evocate şi experimentate în interiorul meu, de asemeni, atunci unde este

realitatea obiectivă în toate acestea? Dacă o altă persoană are Reshimot diferit, înseamnă că el sau ea trăieşte într-o lume diferită de a mea? Şi ce putem spune despre lumile spirituale, unde există ele, dacă totul există în mine? Mai mult, unde este casa Creatorului? Continuați să citiți, următorul capitol va răspunde la toate aceste întrebări.

5

A CUI REALITATE ESTE REALITATEA?

Toate lumile, de sus şi de jos,
sunt cuprinse în ele.
- Yehuda Ashlag

Dintre toate conceptele neaşteptate, găsite în Cabala, nici unul nu este atât de neprevăzut, mai nerezonabil, dar atât de profund şi fascinant ca conceptul realității. Dacă nu ar fi fost Einstein şi Fizica Quantică, care au revoluționat modul de gândire despre realitate, ideile prezentate aici ar fi desconsiderate şi ridiculizate.

În capitolul anterior am spus că evoluția are loc deoarece intenția noastră de a primi plăcere progresează de la nivelul Rădăcină, la cel de al Patrulea. Dar, dacă dorințele noastre au determinat evoluția lumii noastre, atunci există lumea, de fapt, în exteriorul nostru? Ar putea fi adevărat faptul că lumea din jurul nostru este doar o poveste pe care noi *vrem* să o credem?

Am spus că, Creația a început de la Gândul Creației, care a creat cele Patru Faze de Bază ale Luminii. Acestea includ cele zece Sefirot: *Keter* (Faza Zero), *Hochma* (Faza Unu), *Bina* (Faza Doi), *Hesed*, *Gevura*, *Tifferet*, *Netzah*, *Hod* şi *Yesod* (toate acestea fiind cuprinse în Faza Trei—*Zeir Anpin*) şi *Malchut* (Faza Patru).

Cartea Zohar, cartea pe care o studiază fiecare cabalist, spune că tot ce este realitate este alcătuit din aceste zece *Sefirot*. Totul are structura celor zece *Sefirot*. Singura diferență dintre ele este cât de profund sunt implementate în substanța noastră – intenția de a primi.

Pentru a înțelege la ce se referă cabaliştii atunci când spun că „sunt implementate în substanța noastră," gândiți-ă la o formă, să

spunem o minge, presată într-o bucată de plastic, sau într-o altă formă de lut pentru modelaj. Forma reprezintă un grup de zece *Sefirot* şi lutul ne reprezintă pe noi, sau sufletele noastre. Acum, chiar dacă presați mingea adânc în lut, mingea în sine nu se va schimba. Dar, cu cât mai adânc este presată mingea în lut, cu atât lutul se schimbă mai mult.

Cum se simte aceasta când jucătorii sunt un grup de zece *Sefirot* şi un suflet? Ați observat dintr-odată ceva ce a fost întotdeauna în jurul vostru, dar un anumit aspect al acestuia a scăpat atenției voastre? Aceasta este similar cu senzația celor zece *Sefirot* ascunzându-se doar puțin mai adânc în intenția de a primi. Mai simplu spus, când, brusc, ne dăm seama de ceva ce nu am realizat înainte, se datorează celor zece *Sefirot* care au intrat ceva mai adânc în noi.

Cabaliştii au un nume pentru intenția de a primi – *Aviut. Aviut* înseamnă, de fapt, stratificare şi nu dorință. Dar ei folosesc acest termen deoarece, cu cât mai mare este intenția de a primi, cu atât mai multe straturi sunt adăugate.

După cum am spus, intenția de a primi, *Aviut*, constă în cinci grade de bază – 0, 1, 2, 3, 4. Pe masură ce cele zece *Sefirot* intră mai adânc în nivelele (straturi) *Aviut*, formează o mulțime de combinații, de amestecuri ale intenției de a primi, cu intenția de a dărui. Aceste combinații cosmetizează tot ceea ce există: lumile spirituale, lumile corporale şi tot ce cuprind acestea.

Variația din substanța noastră (intenția de a primi) ne crează uneltele de percepție, numite *Kelim* (pluralul pentru *Kli*). Cu alte cuvinte, fiecare formă, culoare, miros, gând – tot ce există – este acolo, deoarece în interiorul meu este un *Kli* apropiat care să-l perceapă.

La fel cum creierele noastre folosesc literele alfabetului pentru a studia ceea ce această lume oferă, *Kelim* foloseşte cele zece *Sefirot* pentru a studia ceea ce lumea spirituală ne oferă şi, la fel cum studiem această lume, sub anumite restricții şi legi, pentru a studia lumile spirituale avem nevoie să cunoaştem legile ce formează aceste lumi.

Când studiem ceva în lumea fizică trebuie să urmăm anumite reguli. De exemplu, pentru ca ceva să fie considerat adevărat, trebuie să fie testat empiric. Dacă testele arată că funcționează, atunci este considerat a fi corect, până când cineva arată – prin teste, nu prin cuvinte – că nu funcționează. Înainte ca ceva să fie testat, totul este doar în faza de teorie.

Lumile spirituale au granițe, de asemenea – trei dintre ele, ca să fim mai exacți. Dacă suntem meniți să atingem scopul Creației şi să devenim precum Creatorul, trebuie să suportăm aceste granițe.

TREI GRANIȚE ÎN STUDIUL CABALEI

PRIMA GRANIȚĂ – CE PERCEPEM

În prefața scrisă la *Cartea Zohar* , cabalistul Yehuda Ashlag scrie că sunt „patru categorii de percepție – Materie, Formă în Materie, Formă Abstractă şi Esența.” Când examinăm Natura spirituală, este datoria noastră să decidem care dintre aceste categorii ne furnizează informație solidă şi de încredere şi care nu.

Cartea Zohar alege să explice doar pe primele două. Cu alte cuvinte, fiecare cuvânt în sine este scris diferit din punct de vedere al Materiei sau al Formei Materiei, față de cuvântul scris din perspectiva Formei Abstracte şi a Esenței.

A DOUA GRANIȚĂ – CE PERCEPEM

După cum am mai spus, substanța lumilor spirituale este numită „sufletul lui *Adam ha Rishon*”. În acest mod au fost create lumile spirituale. Totuşi, deja am trecut de faza creării acestor lumi şi ne aflăm pe drumul nostru ascendent către nivele mai înalte, chiar dacă nu întotdeauna simțim acest lucru.

În stadiul nostru, sufletul lui Adam deja s-a sfărâmat în bucăți. *Zohar* ne învață că cea mai mare parte a bucăților, mai precis 99 procente, sunt împrăştiate în lumile *Beria*, *Yetzira* şi *Assiya* (*BYA*), iar procentul ce rămâne se află în *Atzilut*.

Deoarece sufletul lui Adam formează conținutul lumilor BYA şi a fost împrăştiat în aceste lumi şi, deoarece noi suntem toți bucăți ale acestui suflet, în mod clar tot ceea ce noi percepem, poate doar să fie parte a acestor lumi. Tot ce noi percepem ca venind din lumi mai înalte ca *BYA*, cum ar fi *Atzilut şi Adam Kadmon* este, de fapt, fals, chiar dacă noi credem altceva. Tot ce putem percepe din lumile *Atzilut şi Adam Kadmon* sunt reflecțiile lor, aşa cum pot fi văzute prin filtrele lumilor *BYA*.

Lumea noastră este gradul cel mai de jos al lumilor *BYA*. De fapt, acest grad este în completă opoziție în Natură față de restul lumilor spirituale şi de aceea nu le simțim. Este ca şi cum doi oameni stau spate în spate şi se îndreaptă în direcții opuse. Care sunt şansele acestora ca să se întâlnească, vreodată, unul cu altul?

Dar, când ne corectăm, descoperim că deja trăim în lumile *BYA*. Eventual, chiar vom răsări împreună cu ele spre Atzilut şi Adam Kadmon.

A TREIA GRANIȚĂ – CE PERCEPEM

Chiar dacă *Zoharul* intră în detalii despre conținutul fiecărei lumi şi despre ce se întâmplă aici, ca şi când ar fi aici un loc fizic în care se întâmplă totul, de fapt, se referă doar la experiențele sufletului. Cu alte cuvinte, se raportează la modul în care Cabala *percepe* lucrurile şi ne spune că şi noi putem să le experimentăm. De aceea, când citim în *Zohar* despre evenimentele din lumile BYA, învățăm, de fapt, despre cum a perceput stadiile spirituale Rabbi Shimon BarYochai (autorul Cărții *Zohar*), după cum ne-a spus fiul acestuia, Rabbi Abba.

De asemeni, când cabaliştii scriu despre lumile de deasupra lui *BYA*, ei nu scriu de fapt despre aceste lumi, ci despre modul în care *scriitorii* au perceput aceste lumi, în timp ce se aflau în lumile *BYA*. Şi, deoarece cabaliştii scriu despre experienţele lor personale, există similarităţi şi diferenţe în scrierile cabalistice. O parte din ce scriu ei se referă la structura generală a lumilor, cum sunt numele de *Sefirot* şi lumile. O altă parte se referă la experienţele personale pe care ei le-au avut în aceste lumi.

De exemplu, dacă îi spun unui prieten despre excursia mea în New York, s-ar putea să vorbesc despre Times Square sau despre marile poduri ce conectează Manhattanul cu continentul. Dar, s-ar putea, de asemenea, să vorbesc despre cum m-am simţit conducând peste masivul Pod Brooklyn şi despre ce sentimente ai atunci când te afli în Times Square, scufundat în jocurile ameţitoare de lumini, culoare şi sunet şi având sentimentul anonimităţii totale. Diferenţa între primele două exemple şi urmatoarele două este că, în ultima pereche, făceam un raport asupra experienţei personale, iar în primele două exemple, vorbeam despre impresiile pe care cineva le va experimenta în Manhattan, chiar dacă fiecare va avea experienţe diferite.

Când am vorbit despre Prima Graniţă, am spus că *Zohar* abordează subiectul din perspectiva Materiei şi a Formei Materiei. Am spus că Materia este voinţa de a primi şi Forma în Materie este intenţia pentru care voinţa de a primi, de fapt, primeşte – pentru mine, sau pentru alţii. În termeni simpli: Materia = voinţa de a primi; Forma = intenţia.

. Este important să ne amintim că *Zohar* nu ar trebui tratat ca un raport al unor evenimente mistice, sau ca o colectie de poveşti. *Zohar*, ca toate celelalte cărţi cabalistice, ar trebui folosit ca un instrument de învăţare. Aceasta înseamnă că, doar dacă doreşti şi tu să experimentezi ceea ce ea descrie, cartea te va ajuta. Altfel, cartea îţi va fi de prea mic ajutor şi nu o vei înţelege.

Amintiți-vă aceasta: înțelegerea textelor cabalistice în mod corect depinde de *intenția* voastră pe parcursul citirii, de motivul pentru care o deschideți şi *nu* de puterea intelectului vostru. Doar dacă doriți să fiți transformați în calitățile altruiste pe care textul le descrie, acest text vă afectează.

Forma de dăruire interioară şi exterioară sinelui se numeşte „lumea *Atziluț*". Dăruirea, în Forma sa Abstractă, este atributul Creatorului; nu are nici o legătură cu creaturile, care sunt receptori, prin natura lor. Totuşi, creaturile (oamenii) *pot* să-şi învăluie voința lor de a primi cu *Forma* de dăruire, astfel încât să *semene* cu dăruirea. Cu alte cuvinte, putem primi şi, făcând aceasta, de fapt să devenim dăruitori.

Sunt două motive datorită cărora nu putem dărui, pur şi simplu:

1. Pentru a dărui, trebuie să existe cineva care doreşte să primească. Totuşi, deasupra noastră (a sufletelor) este doar Creatorul, care nu are nici o nevoie de a primi ceva, atâta timp cât natura Sa este de a dărui. De aceea, să daruim nu este o opțiune viabilă pentru noi.
2. Nu avem nici o dorință pentru aceasta. Nu putem da, deoarece suntem făcuți din intenția de a primi; recepția este substanța noastră, Materia noastră.

Acest ultim motiv este mult mai complex decât poate părea la o primă vedere. Când cabaliştii scriu că tot ceea ce vrem este să primim, ei nu se referă la faptul că tot ce *facem* este să primim, ci că aceasta este motivația din spatele a tot ceea ce noi facem. Ei o spun foarte clar: dacă ceva nu ne dă plăcere, nu putem face. Nu este doar că nu vrem să o facem; ci, în mod literal, nu putem. Aceasta se datorează faptului că Creatorul (Natura) ne-a creat doar cu voința de a primi, deoarece tot ceea ce El vrea este să dea. De aceea, nu trebuie să ne schimbăm acțiunile, ci doar motivația aflată în spatele acesteia.

PERCEPEREA REALITĂȚII

Mulți termeni sunt folosiți pentru a descrie înțelegerea. Pentru cabaliști, cel mai profund nivel de înțelegere este numit „atingere”. Din moment ce ei studiază lumile spirituale, scopul lor este să descopere „atingerea spirituală”. Atingerea se referă la o înțelegere atât de profundă a percepției, încât nu mai există nici o altă întrebare. Cabaliștii scriu că la sfârșitul evoluției umanității, toți vom atinge Creatorul, într-un stadiu numit „Echivalența Formei”.

Pentru a atinge acest scop, cabaliștii definesc cu grijă care parte a realității trebuie să o studiem și care nu ar trebui. Ca să determinăm aceste două căi, cabaliștii urmează un principiu foarte simplu: dacă ceva ne ajută să învățăm mai repede și mai clar, ar trebui să-l studiem. Dacă nu ne ajută, ar trebui să-l ignorăm.

Cabaliștii, în general și *Zohar, în* particular, ne atenționează să studiem doar acele părți pe care le putem percepe cu certitudine. Ori de cite ori este implicat ceva ce trebuie ghicit, nu ar trebui să ne irosim timpul, deoarece atingerea noastră ar fi pusă sub semnul întrebării.

Cabaliștii spun, de asemeni, că din cele patru categorii de percepție – Materie, Formă în Materie, Formă Abstractă și esența – noi putem percepe doar pe primele două cu certitudine. Din acest motiv, despre care *Zohar* scrie, este dorința (Materia) și cum să o folosim: indiferent că este pentru noi, sau pentru Creator.

Cabalistul Yehuda Ashlag scrie că, „Dacă cititorul nu știe cum să fie prudent cu granițele și scoate materia în afara contextului, imediat va fi confuz.” Aceasta se poate întâmpla dacă nu ne limităm studiile la Materie și Formă în Materie.

Trebuie să înțelegem că nu există un lucru numit „prohibiție” în spiritualitate. Când cabaliștii declară că ceva este „interzis”, aceasta înseamnă că este imposibil. Când ei spun că nu ar trebui să studiem Forma Abstractă și Esența, aceasta nu înseamnă că vom fi

loviți de fulgere dacă o facem; înseamnă că nu putem studia acele categorii, chiar dacă ne dorim acest lucru.

Yehuda Ashlag foloseşte elecrticitatea pentru a explica de ce esența este imperceptibilă. El spune că putem folosi electricitatea în multe moduri diferite: pentru încălzire, răcire, să ascultăm muzică, să privim la video. Electricitatea poate îmbrăca multe forme; dar putem noi exprima esența electricității?

Să folosim un alt exemplu pentru a explica cele patru categorii – Materie, Formă în Materie, Forma Abstractă şi esența -. când spunem despre o persoană că este puternică, ne referim, de fapt, la Materia persoanei – corpul – şi Forma ce o îmbracă această Materie – tăria.

Dacă îndepărtăm Forma tăriei de pe Materie (corpul persoanei) şi examinăm Forma tăriei separat, dezbrăcată de Materie, aceasta ar fi o examinare a Formei Abstracte a tăriei. A patra categorie, esența persoanei în sine, este complet intangibilă. Pur şi simplu, nu posedăm un simț cu care să „studiem" esența şi să o portretizăm într-o formă perceptibilă. În consecință, esența nu este doar ceva ce nu ştim în acest moment; nu o vom şti *niciodată*.

De ce este aşa de important să ne focalizăm doar pe primele două categorii? Problema este că, atunci când avem de a face cu spiritualitatea, nu ştim când suntem confuzi. De aceea, continuăm în aceeaşi direcție şi ne îndepărtăm mult de adevăr.

În lumea materială, dacă ştiu ceea ce vreau, pot vedea dacă obțin acel lucru, sau nu, sau măcar dacă mă aflu pe drumul cel drept spre lucrul pe care-l vreau. Nu la fel stau lucrurile în spiritualitate. Acolo, dacă greşesc, nu doar că neg ceea ce, de fapt, voiam, dar îmi pierd chiar şi gradul spiritual prezent, Lumina este slabă şi devin încapabil să mă redirecționez corect fără ajutorul unui ghid. De aceea este atât de important să înțelegem cele trei granițe şi să le urmăm.

O REALITATE NON-EXISTENTĂ

Acum, că înțelegem ce putem studia şi ce nu putem, să vedem ce studiem, de fapt, prin simțurile noastre. Lucrul despre care cabaliştii nu au lăsat nici o piatră neîntoarsă. Yehuda Ashlag, care a cercetat întreaga realitate, astfel încât a putut să ne vorbească despre ea, a scris că nu ştim ceea ce există în afara noastra. De exemplu, nu avem nici o idee despre ce este în exteriorul urechii noastre şi ce face ca tobele urechii să răspundă. Tot ceea ce ştim este reacția noastră la un stimul din exterior.

Chiar şi numele pe care le ataşăm unui fenomen nu sunt conectate la fenomenul în sine, ci la reacțiile noastre la acesta. Mai mult, nu suntem conştienți de multe lucruri care se petrec în lume. Ele pot trece neobservate de simțurile noastre, deoarece ne raportăm doar la fenomene pe care le putem percepe. Din acest motiv, este evident de ce nu putem percepe esența a ceva aflat în exteriorul nostru; putem studia doar reacțiile noastre la acest fenomen.

Această regulă a percepției se aplică nu doar lumilor spirituale; este legea întregii Naturi. Referindu-ne la Realitate în acest mod, imediat ne face să realizăm că ceea ce noi vedem nu este ceea ce de fapt există. Această înțelegere este cea mai importantă pentru a atinge progresul spiritual.

Când observăm propria realitate, începem să descoperim lucruri de care nu eram niciodată conştienți. Interpretăm lucruri ce au loc în interiorul nostru, ca şi cum ele s-ar petrece în afara noastră. Totuşi, nu putem fi siguri de aceasta.

Ca să ne raportăm în mod corect la Realitate, nu trebuie să ne gândim că ceea ce percepem este tabloul „real”. Tot ceea ce percepem este modul în care evenimentele (Formele) ne afectează percepțiile (Materia noastră). Mai mult, ceea ce percepem nu este tabloul exterior obiectiv, ci propria noastră reacție la acesta. Nu putem nici măcar să spunem dacă şi ce extensie a Formei percepem şi dacă sunt conectate la Formele Abstracte pe care noi

le ataşăm acestora. Cu alte cuvinte, faptul că vedem un măr roşu ca fiind roşu, aceasta nu înseamnă că el este de fapt, roşu.

. De fapt, dacă întrebaţi fizicienii, ei vă pot spune că singura afirmaţie adevărată pe care o puteţi face despre un măr roşu este că *nu* este roşu. Dacă vă amintiţi modul în care lucrează *Masach* (Ecranul), ştiţi că primeşte ceea ce poate primi, cu scopul de a da Creatorului şi respinge restul.

În mod similar, culoarea unui obiect este determinată de valurile de lumină pe care obiectul iluminat *nu le-a putut* absorbi. Nu vedem culoarea obiectului în sine, ci lumina pe care obiectul a *respins-o*. Adevărata culoare a obiectului este lumina absorbită; dar, deoarece această lumină a fost absorbită, ea nu este perceptibilă ochiului nostru şi de aceea nu o vedem. De aceea, culoarea mărului roşu este oricare alta, dar nu roşie.

Iată cum Ashlag relatează în *Prefaţă la Cartea Zohar* despre lipsa noastră de percepţie a Esenţei: „Este cunoscut că ceea ce nu putem simţi, de asemenea, nu ne putem imagina; şi ceea ce nu percepem, nu ne putem imagina, de aici.... Rezultă că gândul nu are percepţia esenţei, indiferent ce este aceasta."

Cu alte cuvinte, deoarece nu putem simţi o Esenţă, oricare Esenţă, de asemenea, nu o putem percepe. Dar conceptul care-i lasă pe majoritatea studenţilor cabalişti nedumeriţi când studiază prima oară Prefaţa lui Ashlag, este cât de puţin cunoaştem, cu adevărat, despre noi. Iată ce scrie Ashlag privitor la aceasta: „Mai mult, nici măcar nu ştim propria Esenţă. Eu simt şi ştiu că ocup un anumit spaţiu în lume, că sunt solid, cald şi că gândesc şi alte asemenea manifestări ale acţiunilor esenţei mele. Totuşi, dacă mă întrebaţi care este propria esenţă ... nu voi şti ce să vă răspund."

MECANISMUL DE MĂSURARE

Să aruncăm o privire asupra problemei percepşiei noastre din alt punct de vedere, unul mult mai mecanic. Simțurile noastre sunt instrumente de măsurare. Ele măsoară tot ceea ce percep. Când auzim un sunet, determinăm dacă este tare, sau încet; când vedem un obiect, putem (de obicei) să spunem care este culoarea acestuia; şi când atingem ceva, imediat ştim dacă este cald, sau rece, umed sau uscat.

Toate instrumentele de măsură operează similar. Gândiți-vă la o scală cu o greutate de un kilogram pe ea. Mecanismul tradițional de măsurare este făcut dintr-un arc care se întinde în concordanță cu greutatea şi o linie ce măsoară întinderea arcului. Îndată ce arcul opreşte întinderea şi stă într-un punct anume, numerele de pe linie indică greutatea. De fapt, nu măsurăm greutatea, ci echilibrul dintre arc şi greutate (Figura 6)

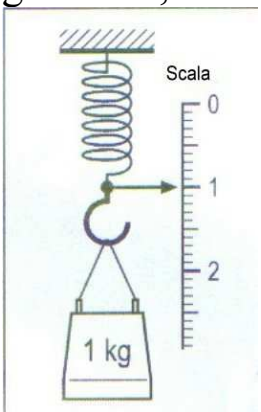

Figura 6: Scala masoara tensiunea din arc, si nu greutatea in sine.

De aceea, cabalistul Ashlag spune că nu putem percepe Forma Abstractă, obiectul în interior şi exterior, deoarece nu avem nici o conexiune cu el. Dacă putem pune un arc pe el ca să măsurăm impactul extern, vom obține ceva rezultate. Dar, dacă nu putem măsura ce se întâmplă în exterior, atunci credem că nu se întâmplă nimic. Mai mult, dacă ataşăm un arc defect ca să măsurăm un stimul extern, vom obține rezultate greşite. Aceasta este ceea ce se întâmplă când înaintăm în vârstă şi simțurile noastre se deteriorează.

În termeni spirituali, lumea exterioară ne prezintă Forme Abstracte, cum ar fi greutatea. Folosind arcul şi cadranul – voința de a primi şi intenția de a dărui – măsurăm cât din Forma Abstractă putem primi.

Dacă am putea construi un calibru care l-ar „măsura” pe Creator, l-am putea simți la fel cum simțim şi lumea. Ei bine, există un astfel de calibru; este numit „al şaselea simț”.

AL ŞASELEA SIMȚ

Să începem această secțiune cu o mică fantezie. Ne aflăm într-un spațiu întunecat, un vid total. Nu putem vedea nimic, nu putem auzi nici un sunet, nu există mirosuri şi nici arome şi nu există nimic pe care să-l putem atinge în jurul nostru. Acum imaginați-vă fiind în această stare de atât de mult timp, încât ați uitat că ați avut vreodată simțuri cu care puteați să percepeți aceste lucruri. Eventual, ați şi uitat că aceste senzații pot exista.

Dintr-o dată, o aroma slabă își face apariția. Vă învăluie, dar nu vă puteți da seama care este sursa ei. Apoi, apar mai multe arome, unele puternice, altele slabe, unele dulci şi altele amare. Folosindu-le, vă puteți găsi acum drumul în lume. Arome diferite vin din locuri diferite şi puteți începe să găsiți drumul vostru, urmând aceste arome.

Apoi, fără nici un avertisment, apar sunete din toate direcțiile. Sunetele sunt toate diferite, unele sunt asemenea muzicii, unele asemenea cuvintelor, iar unele asemenea zgomotelor. Dar sunetele furnizează orientare adițională în acel spațiu.

Acum puteți măsura distanțe, direcții; puteți ghici sursele mirosurilor şi a sunetelor pe care le primiți. Nu mai sunteți doar într-un simplu spațiu; este o întreagă lume de sunete şi mirosuri.

După câtva timp, o nouă revelație apare, atunci când ceva vă atinge. Imediat după aceasta, descoperiți şi mai multe lucruri pe care le puteți atinge. Unele sunt reci, altele calde, unele uscate şi altele umede. Unele sunt tari, altele moi; unele nici măcar nu ştiți cum sunt. Descoperiți că puteți pune în gură unele obiecte pe care le atingeti şi că acestea au gusturi diferite.

Până acum, aţi trăit într-o lume plină de sunete, mirosuri, senzaţii şi arome. Puteţi atinge obiectele din lumea voastră şi puteţi studia mediul înconjurător. Aceasta este lumea orbilor din naştere. Dacă aţi fi în locul lor, aţi simţi oare că aveţi nevoie de simţul vederii? Niciodată. Asta, în cazul în care nu l-aţi avut niciodată.

La fel se întâmplă şi în cazul celui de al şaselea simţ. Nu ne amintim să-l fi avut vreodată, chiar dacă iniţial l-am avut toţi în momentul sfărâmării lui *Adam ha Rishon*, din care facem toţi parte.

Al şaselea simţ operează asemănător cu cele cinci simţuri naturale, cu singura diferenţă că al şaselea simţ nu ne este dat de natură, ci trebuie să-l dezvoltăm singuri. De fapt, numele „al şaselea simţ" este cumva înţeles greşit, pentru că nu dezvoltăm, de fapt, un alt simţ; dezvoltăm o *intenţie*.

În timp ce dezvoltăm această intenţie, studiem Formele Creatorului, Formele dăruirii, opuse structurii noastre naturale egoiste. De aceea, al şaselea simţ nu ne este dat de Natură; este opus nouă.

Construind intenţia peste fiecare dorinţă pe care o simţim, ne face să fim conştienţi de cine suntem noi, de cine este Creatorul, sau dacă vrem, sau nu, să fim ca El. Doar dacă avem două opţiuni în faţa noastră putem face o alegere adevarată. De aceea, Creatorul nu ne forţează să fim ca El – altruişti – dar ne arată cine suntem, cine este El şi ne dă oportunitatea de a face propria alegere. Îndată ce am făcut alegerea, devenim oamenii care intenţionăm să fim: asemenea Creatorului, sau nu.

De ce, atunci, numim intenţia de a dărui „al şaselea simţ"? Deoarece, având aceeaşi intenţie ca şi Creatorul, devenim asemenea Creatorului. Aceasta înseamnă nu doar că avem aceeaşi intenţie, dar, deoarece am dezvoltat echivalenţa de forme cu El, vedem şi percepem lucruri pe care nu am putea să le percepem altfel. De fapt, începem să vedem cu ochii Lui.

UNDE ESTE O CALE, ACOLO A FOST O VOINȚĂ

În ultimul capitol am spus că, conceptul de *Kli* (unealtă/recipient) şi *Ohr* (Lumina) sunt, indiscutabil, printre cele mai importante concepte în înțelepciunea Cabalei. De fapt, dintre Kli şi Ohr, primul este mult mai important pentru noi, chiar dacă obținerea celui de al doilea este scopul.

Să clarificăm aceasta printr-un exemplu. În filmul *What the Bleep Do We Know!?*, Dr.Candace Pert explică faptul că, dacă o anumită Formă nu exista anterior în mine, nu voi fi capabil să o văd în exterior. Ca exemplu, ea foloseşte povestea despre Indienii care stăteau pe țărmul oceanului şi priveau cum soseşte armada lui Columb. Ea spune că se crede că Indienii nu au putut vedea navele, chiar dacă priveau chiar spre ele.

Dr. Pert a explicat că Indienii nu puteau vedea navele, deoarece nu aveau în minți le lor un model similar preexistent. Doar shamanul, care era curios din cauza valurilor care păreau că vin de nicaieri, a descoperit navele, după ce a încercat să îşi imagineze care ar putea fi cauza acestor valuri mici. Când a descoperit navele, el le-a spus locuitorilor tribului, le-a descris ce a văzut şi, apoi, au putut şi aceştia să vadă navele.

Vorbind în limbaj Cabalistic, este nevoie de un *Kli* interior ca să detectăm un obiect exterior. De fapt, *Kelim* (pluralul de la *Kli*) nu doar că detecteaza realitatea exterioară, dar o şi crează! De aceea, armada lui Columb a existat doar în minți le lor, *Kelim* interior al Indienilor care au văzut-o şi au raportat despre ea.

. Dacă un copac cade în pădure şi nu este nimeni prin preajmă ca să-l audă, mai face acesta vreun zgomot? Acest faimos *koan* Zen (o ghicitoare specială Zen) poate fi, de asemenea, parafrazată în termeni Cabalistici: dacă nu există nici un Kli care să detecteze

sunetul copacului care cade, cum putem şti că acesta a făcut vreun zgomot?

În mod similar, am putea transforma descoperirea lui Columb într-un *koan* Zen şi să întrebăm, „Înainte ca Columb să descopere America, a existat oare aceasta?”

Nu există astfel de lucruri, precum lumea exterioară. Sunt dorințe, *Kelim,* care crează lumea exterioară în concordanță cu propriile forme. În afara noastră sunt doar Forme Abstracte, intangibilul, imperceptibilul Creator. Ne formăm lumea prin intermediul formelor propriilor noastre instrumente de percepție, a propriilor noastre *Kelim*.

Din acest motiv, nu ne va ajuta dacă ne rugăm Creatorului să ne ajute să ieşim din mizeria noastră, sau să schimbăm lumea din jurul nostru, ca să devină mai bună. Lumea nu va deveni bună, sau rea; este o reflectare a stării propriilor *Kelim*. când corectăm propriile *Kelim* şi le facem mai frumoase, lumea va deveni mai frumoasă, de asemenea. *Tikkun* se află în interior şi la fel este şi Creatorul. El este sinele nostru corectat.

Asemenea unei bufnițe de noapte, pădurea în timpul nopții este perioada de maximă vizibilitate. Pentru noi, este un timp al orbirii. Realitatea noastră este o proiecție a propriilor *Kelim* interioare şi ce numim „lumea reală” este o reflecție a propriei corecții, sau corupții. Noi trăim într-o lume imaginară.

Dacă ar fi să ne ridicăm deasupra acestei lumi imaginare, către adevărata percepție, ar trebui să ne adaptăm la adevărate modele. La sfârşitul zilei, ceea ce percepem va fi în concordanță cu propria structură, în concordanță cu modul în care construim aceste modele în noi. Nu există nimic pe care să-l descoperim în exteriorul nostru, nimic care să fie revelat, în afară de Lumina Superioară abstractă care operează pe noi şi revelează noua imagine din interiorul nostru, în concordanță cu propria pregătire.

Acum, tot ceea ce rămâne este să descoperim unde putem găsi *Kelim* corectate. Există ele în interiorul nostru, sau trebuie să

le construim? şi, dacă trebuie să le construim, cum vom face aceasta? Acesta va fi subiectul urmatoarelor secţiuni.

GÂNDUL CREAŢIEI

Kelim sunt construcţii de blocuri ale sufletului. Dorinţele sunt materiale de construcţie, cărămizile şi lemnul; şi intenţiile noastre sunt uneltele noastre, şurubelniţele, frezele şi ciocanele.

Dar, ca şi în cazul construirii unei case, trebuie să citim întâi proiectul ca să putem începe lucrul. Din nefericire, Creatorul, Arhitectul proiectului, şovăie ca să ni-l dea. În schimb, el vrea să studiem şi să executăm Marele Plan al sufletelor noastre în mod independent. Doar în acest mod putem înţelege vreodată Gândul Lui şi să devenim asemenea Lui.

Ca să învăţăm cine este El, trebuie să privim atent ce face El şi să învăţăm să-L înţelegem prin acţiunile Lui. Cabaliştii definesc aceasta foarte concis: „Prin acţiunile Voastre, noi Vă cunoaştem."

Dorinţele noastre, materialele de bază ale sufletelor, deja există. El ni le-a dat şi acum trebuie doar să învăţăm cum să le folosim corect şi să plasăm intenţia corectă peste ele. Atunci, sufletele noastre vor fi corectate.

Dar, după cum am spus anterior, intenţiile corecte sunt intenţii altruiste. Cu alte cuvinte, trebuie să vrem ca dorinţele noastre să fie folosite în beneficiul altora, nu al nostru, din moment ce toţi suntem părţi ale sufletului *Adam ha Rishon*. Indiferent că ne place, sau nu, rănirea altora se întoarce către noi, la fel cum un bumerang se întoarce către aruncător şi se întoarce în plină forţă.

Să recapitulăm pentru un moment. Un *Kli* corectat este o dorinţă folosită cu intentii altruiste. Şi, invers, un *Kli* corupt este o dorinţă folosită cu intenţii egoiste. Folosind un *Kli* altruist, folosim o dorinţă, în acelaşi mod în care operează Creatorul şi aceasta ne

face egali cu El, cel puțin în ceea ce priveşte respectiva dorință. Acesta este modul în care studiem Gândul Lui.

Deci, singura problemă este să ne schimbăm intențiile cu care ne folosim dorințele. Dar, pentru ca aceasta să se întâmple, trebuie să vedem, cel puțin, încă un mod suplimentar de a ne folosi dorințele. Avem nevoie de un exemplu despre cum arată intențiile altora, sau cum se simt. În acest mod, cel puțin, vom fi capabili să decidem dacă dorim, sau nu. Când nu vedem un alt mod de a ne folosi dorințele, ne găsim prinşi în capcana modului pe care-l cunoaştem. În această fază, cum am putea să găsim alte intenții? Este aceasta o capcană, sau pierdem ceva din vedere?

Cabaliştii ne spun că nu pierdem nimic din vedere. Aceasta este o capcană, dar nu este un punct mort. Dacă urmăm calea propriului *Reshimot*, un exemplu al unei alte intenții va apare de la sine. Acum să vedem ce sunt *Reshimot* şi cum ne pot ele ajuta să scăpăm din capcană.

RESHIMOT – ÎNAPOI ÎN VIITOR

Reshimot – vorbind în linii mari – sunt înregistrări, recolectări ale stadiilor trecute. Fiecare *Reshimo* (singularul lui *Reshimot*), pe care un suflet îl experimentează de-a lungul căii sale spirituale, este colectat într-o „bancă de date" specială.

Când vrem să urcăm pe scara spirituală, aceste Reshimot cuprind potecile noastre. Ele reapar la suprafață una câte una, iar noi le eliberăm. Cu cât mai repede re-experimentăm fiecare *Reshimo*, cu atât mai repede le evacuăm şi ne deplasăm către urmatoarea linie, care intotdeauna se află mai sus pe scară.

Nu putem schimba ordinea *Reshimot*. Acestea au fost deja determinate a fi în drumul nostru descendent. Dar noi putem şi ar trebui să determinăm ce vom face cu fiecare *Reshimo*. Dacă suntem pasivi şi aşteptăm, pur şi simplu, ca ele să treacă, va lua mult timp până când le vom experienta cu adevarat şi, înainte ca

aceasta să se întâmple, ele ne pot cauza suferințe mari. De aceea, o abordare pasivă este numită „calea durerii”.

Pe de altă parte, putem să alegem o abordare activă, încercând să privim fiecare *Reshimo* ca pe „o altă zi de şcoală”, încercând să vedem ce încearcă Creatorul să ne învețe, de acea dată. Dacă ne amintim, pur şi simplu, că această lume este rezultatul evenimentelor spirituale, aceasta va fi suficient ca să ne mărească viteza cu care trecem *Reshimot*. Această abordare activă este numită „calea Luminii”, deoarece eforturile noastre ne conectează la Creator, la Lumină şi nu la stadiul nostru prezent, aşa cum o face atitudinea pasivă.

De fapt, eforturile noastre nu trebuie să aibă succes; efortul în sine este suficient. Crescându-ne dorința de a fi precum Creatorul (altruişti), ne ataşăm unui stadiu mult mai înalt şi mult mai spiritual.

Procesul progresului spiritual este similar cu modul în care copiii învață; este un proces bazat pe imitație. Imitându-i pe cei mari, chiar dacă ei nu ştiu ce fac, de fapt, copiii crează în ei, în mod constant, *dorința* de a învăța.

Notă: Nu este vorba despre ceea ce ei ştiu că le ajută creşterea; este simplul fapt că ei *vor să ştie*. Dorința de a şti este suficientă ca să evoce în ei următorul Reshimo, unul pe care ei deja îl cunosc.

Haideți să privim dintr-un alt unghi: Inițial, faptul că ei voiau să ştie nu a fost din cauză că aceasta era alegerea lor proprie, ci din cauză că *Reshimot* prezente s-au epuizat şi au făcut ca urmatorul *Reshimot,* ce aştepta în linie, să „vrea” să se facă cunoscut. De aceea, pentru ca copilul să îl descopere, *Reshimo* trebuie să trezească în copil dorința de a-l cunoaşte.

Acesta este exact modul în care *Reshimot* spirituale lucrează pe noi. De fapt noi nu învățăm nimic nou în această lume sau în lumea spirituală; pur şi simplu urcăm înapoi în viitor.

Dacă vrem să fim şi mai dăruitori, precum Creatorul, ar trebui ca, în mod constant, să ne examinăm şi să vedem dacă ne potrivim cu descrierea pe care o considerăm a fi spirituală

(altruistă). În acest fel, în care dorința noastră este şi mai altruistă, ne va ajuta să dezvoltăm o percepție mult mai clară şi detaliată despre noi, în comparație cu Creatorul.

Dacă nu vrem să fim egoişti, dorințele noastre vor evoca *Reshimot* care ne vor arăta ce înseamnă să fim şi mai altruişti. De fiecare dată când decidem că nu dorim să folosim o dorință egoistă sau alta, Reshimo al acelui stadiu este considerat că a completat etapa proprie şi se mută pentru a face loc următorului. Aceasta este singura corecție pe care avem nevoie să o facem. Cabalistul Yehuda Ashlag spune acest principiu cu următoarele cuvinte: „ ... să urâm răul (egoismul) pentru ca să fie corectată câştigarea adevarului."

Şi, apoi, acesta explică: „... dacă doi oameni îşi dau seama că fiecare urăşte ceea ce urăşte şi prietenul său şi iubeşte ceea ce iubeşte i prietenul său, ei ajung să fie într-o asociere continuă, ca şi un stâlp care nu o să cadă niciodată. De aceea, deoarece Creatorul iubeşte să dăruiască, cel aflat mai jos trebuie să se adapteze doar să dăruiască. Creatorul urăşte, de asemenea, să fie un receptor, deoarece El este un Tot complet şi nu are nevoie de nimic. De aceea, omul trebuie să urască şi el recepția pentru sine. Rezultă că persoana trebuie să urască foarte mult voința de a primi, pentru că tot ce ruinează lumea provine doar din voința de a primi. Prin aceasta ură, cineva se corectează pe sine."

Deci, doar dorind, evocăm *Reshimot* a mai multor dorințe altruiste, care deja există în noi din timpurile când eram conectați în sufletul *Adam ha Rishon*. Aceste *Reshimot* ne corectează şi ne fac să ne asemănăm şi mai mult cu Creatorul. De aceea, dorința (Kli) este, în acelaşi timp, motorul schimbării, după cum am spus în Capitolul Unu, cât şi metoda corecției. Nu trebuie să ne suprimăm dorințele, ci doar să învățăm să lucrăm cu ele în mod productiv pentru noi şi pentru oricine altcineva.

PE SCURT

Pentru o percepție corectă trebuie să ne limităm cu trei granițe:

1. Sunt patru categorii ale Percepției:
   a) Materie; b) Formă în Materie; c) Formă Abstractă şi d) Esența. Noi le percepem doar pe primele două.
2. Toată percepția mea stă în sufletul meu. Sufletul meu este lumea mea şi lumea din afara mea este atât de abstractă încât nici măcar nu pot spune cu siguranță dacă există sau nu.
3. Ceea ce percep este doar al meu; nu pot transmite aceasta nimănui altcuiva. Pot spune altora despre experiența mea, dar când şi ei vor experimenta, o vor face, cu siguranță, în propriul lor mod.

Când percep ceva, măsor şi determin ce este în concordanță cu calitățile uneltelor de măsură cu care sunt dotat. Dacă instrumentele mele sunt defecte, tot aşa va fi şi măsurătoarea mea; de aceea, tabloul pe care mi-l imaginez despre lume va fi distorsionat şi incomplet.

În prezent, măsurăm lumea cu cele cinci simțuri, dar avem nevoie de un al şaselea simț pentru a măsura corect. De aceea, suntem capabili încă să ne descurcăm în lumea noastră în mod productiv şi având bucuria a tot ce este.

De fapt, al şaselea simț nu este un simț fizic, ci o intenție. Se raportează la modul în care ne folosim propriile dorințe. Dacă le folosim cu intenția de a da, în loc de a primi, însemnând că le folosim altruist şi nu egoist, vom percepe o întreagă lume nouă. De aceea, noua intenție se numeşte „al şaselea simț”.

Plasând intenția altruistă peste dorințele noastre, le face pe acestea similare cu cele ale Creatorului. Această similaritate este numită „echivalența formei” cu Creatorul. Având aceasta, posesorul este recompensat cu aceeaşi percepție şi cunoaştere ca şi acelea ale Creatorului. De aceea, doar cu al şaselea simț (intenția

de dăruire) este posibil să cunoaştem, cu adevărat, cum să ne conducem prin această lume.

Când o nouă dorință vine, de fapt aceasta nu este nouă. Este o dorință care a fost deja în noi, a cărei memorie a fost înregistrată în banca de date a sufletelor noastre – *Reshimot*. Lanțul de *Reshimot* ne conduce direct în vârful scării – Gândul Creației – şi cu cât mai repede urcăm, cu atât mai repede şi mai plăcut ne vom împlini destinul.

Reshimot apar unul câte unul, cu o rată pe care noi o determinăm prin intermediul dorințelor noastre de a ascende în spiritualitate, care este locul din care acestea sunt originare. Când vom încerca să învățăm şi să înțelegem fiecare *Reshimo*, acesta este evacuat mult mai rapid şi stadiul de înțelegere (care exista deja) apare. Când înțelegem un *Reshimo*, următorul *Reshimo* ce aşteaptă apare, până când, în final, toate *Reshimot* au fost realizate şi studiate şi noi am atins sfârşitul corecției noastre.

6

DRUMUL (DREPT) CĂTRE LIBERTATE

S-ar putea să fie o surpriză pentru voi, dar deja ştiți destul de multe despre Cabala. Să facem un salt înapoi şi să recapitulăm.

Ştiți cum Cabala a început, în urmă cu aproximativ 5,000 de ani, în Mesopotamia (Irak-ul de astăzi). A fost descoperită când oamenii căutau un scop pentru viețile lor. Acei oameni au descoperit că motivul pentru care ne-am născut este ca să primim plăcerea ultimă de a deveni la fel precum Creatorul. Când au descoperit acest lucru, ei au construit grupuri de studiu şi au început să facă cunoscute aceste cunoştințe.

Acei primi cabalişti ne-au spus că noi toți suntem făcuți din voința de a primi plăcere, pe care au separat-o în cinci nivele – neanimat, vegetativ, animat, vorbitor şi spiritual. Voința de a primi este foarte importantă, deoarece este motorul din spatele a tot ceea ce noi facem în această lume. Cu alte cuvinte, noi întotdeauna încercăm să primim plăcere şi, cu cât mai multă avem, cu atât mai multă dorim. Ca rezultat, noi întotdeauna evoluăm şi ne schimbăm.

Mai târziu, am învățat că, Creația, a fost formată într-un proces de patru faze, în care Rădăcina (sinonimul Luminii şi al Creatorului) a creat voința de a primi; voința de a primi a vrut să dăruiască şi, apoi, a decis să primească, acesta fiind un mod de a da şi, în final, a vrut să primească iar. Dar, de această dată, a vrut să primească cunoaşterea a cum să devină Creatorul, *Dăruitorul*.

După cele patru faze, voința de a primi a fost divizată în cinci lumi şi un suflet, numit *Adam ha Rishon*. *Adam ha Rishon* s-a sfărâmat şi s-a materializat în lumea noastră. Cu alte cuvinte, fiecare dintre noi suntem, de fapt, un singur suflet conectat şi dependent de toți ceilalți, ca şi celulele dintr-un organism. Dar,

când voința de a primi a crescut, am devenit mult mai centrați pe sine şi am încetat să mai simțim că suntem unul. În schimb, astăzi ne simțim doar pe noi înşine şi, chiar dacă ne raportăm la ceilalți, o facem doar ca să primim plăcere prin intermediul lor.

Această fază egoistă este numită „spargerea sufletului Adam ha Rishon" şi este datoria noastră, ca părți ale acestui suflet, să corectăm situația. De fapt, nu trebuie s-o corectăm, dar trebuie să fim conştienți că nu putem simți adevărata plăcere în stadiul nostru prezent, datorită legii voinței de a primi: „Când am ceea ce îmi doresc, nu mai doresc acel lucru". Când ne vom da seama de acest lucru, vom începe să căutăm o cale de scăpare din capcana acestei legi, capcana egoismului.

Privind către libertate, din punctul de vedere al dezvăluirii ego-ului, aceasta ne conduce către urgența „punctului din inimă", a dorinței pentru spiritualitate. „Punctul din inimă" este ca orice altă dorință; creşte şi descreşte prin intermediul influenței mediului înconjurător. Deci, dacă dorim să creştem dorințele noastre pentru spiritualitate, este necesar să construim un mediu înconjurător care promovează spiritualitatea. Acest ultim (dar cel mai important) capitol al cărții noastre va vorbi despre ce este necesar să fie făcut pentru a avea un mediu înconjurător care să fie un sprijin spiritual la nivel personal, social şi internațional.

ÎNTUNERICUL DINAINTEA RĂSĂRITULUI

Partea cea mai întunecată a nopții este exact înaintea răsăritului. În mod similar, scriitorii cărții *Zohar* au spus, cu aproape 2,000 de ani în urmă, că momentul cel mai întunecat al umanității va veni exact înaintea trezirii spirituale. Timp de secole, începând cu Ari, autorul *Copacului Vieții* , care a trăit în secolul 16, cabaliştii au scris că timpul la care Cartea Zohar se referă era situat la sfârşitul secolului 20. Au numit acest moment „ultima generație".

Ei nu s-au referit la faptul că noi toți vom pieri în vreun eveniment apocaliptic şi spectaculos. În Cabala, o generație reprezintă un stadiu spiritual. Ultima generație este ultimul şi cel mai *înalt* stadiu ce poate fi atins. Cabaliştii au mai spus că timpurile pe care le trăim – începutul secolului 21 – sunt acelea în care vom vedea generația ascensiunii spirituale.

Dar, aceşti cabaliști au mai spus, de asemenea, că, pentru ca această schimbare să aibă loc, noi nu putem continua să dezvoltăm calea pe care am fost implicați până acum. Ei au spus că astăzi este necesar un liber arbitru conştient, dacă dorim să creştem.

Ca orice alt început, sau naştere, dezvăluirea ultimei generații, generația liberului arbitru, nu este un proces uşor. Până de curând, am fost implicați în dorințele noastre joase – ca să spunem aşa – şi am trăit în afara nivelului spiritual. Dar acum, *Reshimot* spirituale (genele spirituale) ies la suprafață în milioane de oameni şi cer să fie realizate în viața reală.

Când aceste *Reshimot* apar prima oară în noi, noi încă simțim lipsa unei metode apropiate ca să le facem față. Ele sunt ca o întreagă tehnologie nouă, pe care trebuie s-o învățăm pentru a ne putea descurca cu ele. Aşa încât, în timp ce învățăm, încercăm să realizăm noul mod de *Reshimot,* cu propriile noastre metode învechite de gândire, deoarece acele metode ne-au ajutat să realizăm nivelele noastre joase de *Reshimot*. Dar, acele metode inadecvate pentru folosirea Reshimot şi care eşuează în îndeplinirea scopului lor, ne lasă goi şi frustrați.

Când aceste *Reshimot* ies la suprafață într-un individ, apare frustrarea, apoi depresia, până când el sau ea învață cum să se raporteze la aceste dorințe noi. În mod normal, aceasta se întâmplă prin aplicarea înțelepciunii Cabalei, care a fost proiectată la origine să facă față Reshimot-ului spiritual, aşa cum am explicat în Capitolul Unu.

Dacă, totuşi, cineva nu poate găsi o soluție, individul poate să se arunce în fel de fel de dependențe, cum ar fi dependența de muncă, iar alții încearcă să suprime problemele noilor dorințe, alegând să evite durerile incurabile.

La nivel personal, un asemenea stadiu este foarte supărător, dar nu pune probleme serioase suficiente, astfel încât să destabilizeze structura socială. Totuşi, când apar *Reshimot* spirituale în milioane de oameni, în aproximativ acelaşi timp şi dacă acest lucru se întâmplă în multe ţări simultan, vom avea o criza globală. Iar o criză globală are nevoie de o soluţie globală.

Mai clar spus, astăzi umanitatea se află în plină criză globală. Depresia a atins cote fără precedent în Staele Unite, iar tabloul nu arată mai bine în alte ţări dezvoltate.

În 2001, WHO – Organizaţia Mondială a Sănătăţii a raportat că „depresia este cauza majoră a dizabilităţilor din Statele Unite şi din întreaga lume".

O altă problemă majoră în societatea modernă este alarmanta abundenţă a abuzurilor de droguri. Nu este vorba de faptul că până acum drogurile nu ar mai fi fost folosite, dar, în trecut, ele au fost folosite iniţial pentru medicină şi ritualuri, pe când astăzi ele sunt folosite, încă de la o vârstă fragedă, în primul rând pentru a diminua problemele emoţionale pe care atât de multe persoane tinere le simt. Şi, pentru că depresia se extinde, tot aşa şi consumul de droguri şi crimele datorate drogurilor.

O altă faţetă a crizei este unitatea familiei. Instituţia familiei era o icoană a stabilităţii, găseai aici căldură şi adăpost, dar acum acest lucru s-a schimbat. În concordanţă cu Centrul de Statistică Naţională a Sănătăţii, pentru fiecare două cupluri care se căsătoresc, unul divorţează şi aceste cifre sunt similare în toată lumea Vestică.

Mai mult, nu mai este o situaţie în care cuplurile trebuie să treacă printr-o criză majoră pentru a hotărî să divorţeze. Astăzi, chiar şi cuplurile aflate la vârsta de 50 şi 60 ani, nu mai găsesc motive să rămână împreună, îndatî ce copiii lor părăsesc casa. Atâta timp cât veniturile lor sunt sigure, ei nu se tem să înceapă o nouă pagină a vieţii la acea vârstă, care doar cu câţiva ani în urmă era considerată a fi inacceptabilă pentru un asemenea pas. Putem chiar să găsim un nume mai potrivit pentru aceasta: „sindromul cuibului gol". Dar, adevăratul motiv este că oamenii divorţează

pentru că, odată ce copiii au părăsit casa părintească, nu mai există nimic altceva care să-i țină pe părinți împreună, atâta timp cât nu există nici o urmă de iubire între ei.

Şi acesta este adevăratul gol: absența iubirii. Dacă ne amintim că am fost toți creați să fim egoişti, de către o forță care vrea să dăruiască, s-ar putea să avem o şansă în luptă. Măcar vom şti, atunci, unde să începem să căutăm o soluție. Dar, criza este unică nu doar prin universalitatea ei, dar şi în versalitatea ei, care o face mult mai comprehensivă şi dificil de manipulat. Criza are loc în fiecare domeniu în care este implicată umanitatea – personal, social, internațional, în ştiință, medicină şi climat. De exemplu, până acum câțiva ani, „vremea" era un subiect la modă, atunci când cineva nu avea despre ce altceva să vorbească. Totuşi, astăzi, este chiar necesar să abordăm acest subiect; subiecte fierbinți cum ar fi schimbarea climei, încălzirea globală, creşterea nivelului mării şi începutul sezonului de uragane.

„Marele dezgheț" este ceea ce Geoffrey Lean, de la ziarul *Independentul,* numea, ironic, ca fiind stadiul planetei, într-un articol publicat online la data de 20 Noiembrie 2005. Titlul articolului lui Lean era: „Marele Dezgheț: Dezastrul Global va Urma, dacă se Topeşte Calota de Gheață din Groenlanda" şi subtitlul, „Acum oamenii de ştiință spun că se va întâmpla mult mai repede decât se aşteptau".

Şi clima nu este singurul dezastru ce se vede la orizont. Numărul din 22 Iunie 2006 al revistei Natura, publică un studiu al Universității California ce afirmă că Falia San Andreas este acum încărcată la „capacitate maxima". Conform lui Yuri Fialko, de la Institutul de Oceanografie al Universității din California, „falia este un hazard seismic important şi este aşteptat următorul mare cutremur".

Şi, bineînțeles. dacă supraviețuim furtunilor, cutremurelor şi creşterii nivelului mărilor, întotdeauna va exista un Bin Laden prin zonă ca să ne amintească faptul că viețile noastre pot fi mult mai scurte decât am plănuit.

Şi, nu în ultimul rând, sunt probleme de sănătate ce ne solicită atenția: sida, gripa aviară, boala vacii nebune şi, bineînțeles, bolile mai vechi: cancer, boli cardiovasculare şi diabetul. Şi sunt mult mai multe pe care le putem menționa aici, dar, probabil, că până acum ați prins deja ideea. Chiar dacă aceste probleme de sănătate nu sunt noi, ele sunt menționate aici, deoarece ele se împrăştie cu rapiditate în lume.

Concluzie: Un proverb antic chinez spune că, atunci când doriți să blestemați pe cineva, spuneți, „Fie ca să trăieşti timpuri interesante". Timpurile pe care le trăim sunt, într-adevăr, foarte interesante; dar nu este vorba de nici un blestem. Este la fel cum *Cartea Zohar* a promis – întunericul dinaintea răsăritului. Acum, haideți să vedem dacă există vreo soluție.

O NOUĂ LUME TEMERARĂ ÎN PATRU PAŞI

Sunt necesari doar patru paşi pentru a schimba lumea:

1. Identificarea crizei;
2. Descoperirea cauzei care a dus la apariția ei;
3. Determinarea celei mai bune soluții;
4. Elaborarea unui plan pentru rezolvarea crizei.

Să le examinăm pe rând.

1. Identificarea crizei.

Sunt variate motive pentru care mulți dintre noi încă nu sunt conştienți că există o criză. Guvernele şi corporațiile internaționale ar trebui să fie primele care să abordeze subiectul, dar conflictul de interese le reține de la a coopera în procesul de stingere efectivă a crizei. În plus, mulți dintre noi încă nu simt că problema îi priveşte personal şi, de aceea, ei suprimă urgenta nevoie de a-i face față, până când nu devine prea supărătoare.

Cea mai mare problemă este că nu avem în memorie astfel de stadii precare din trecut. Din această cauză, suntem incapabili să evaluăm corect situația noastră. Nu este vorba că aceste catastrofe nu s-au mai întâmplat şi înainte, dar timpurile noastre sunt unice, în sensul că, astăzi, se întâmplă pe toate fronturile, instantaneu – în fiecare aspect al vieții umane şi pe tot cuprinsul globului pământesc.

2. Descoperirea cauzei care a dus la apariția crizei.

O criză are loc atunci când există o coliziune între două elemente, iar elementul superior impune legile sale, elementului inferior. Natura umană, sau egoismul, descoperă cât de opusa este Naturii sau altruismului. Acesta este motivul pentru care atât de mulți oameni se simt distraşi, au depresii, se simt în nesiguranță şi frustrați.

Pe scurt, criza de fapt nu are loc în exterior. Chiar dacă pare că se petrece în spațiul fizic, de fapt se întâmplă în interiorul nostru. Criza este lupta titanică dintre bine (altruism) şi rău (egoism). Cât de trist este că trebuie să jucăm rolul indivizilor răi în spectacolul realității. Dar nu vă pierdeți speranța – aşa cum în toate este arătat, un sfârşit fericit aşteaptă să aibă loc.

3. Determinarea celei mai bune soluții.

Cu cât mai mult recunoaştem cauza ce se află la baza crizei, numită egoismul nostru, cu atât mai mult vom înțelege ce este necesar a fi schimbat în noi şi în societățile noastre. Făcând aceasta, vom fi capabili să micşorăm criza şi să aducem societatea şi ecologia către partea pozitivă şi constructivă. Vom vorbi mai mult despre aceste schimbări, pe măsură ce vom explora ideea de libertate a alegerii.

4. Elaborarea unui plan pentru rezolvarea crizei.

Îndată ce am parcurs primele trei etape, putem desena planul cu toate detaliile. Dar chiar şi cel mai bun plan nu poate reuşi fără suportul activ al organizațiilor internaționale conducătoare. De

aceea, planul trebuie să aibă suport internațional de la oamenii de ştiintă, de la gânditori, politicieni, de la Națiunile Unite şi deasemeni de la organizațiile media şi sociale.

De fapt, deoarece ne dezvoltăm de la un nivel al dorinței către altul, tot ce se întâmplă acum, se întâmplă pentru prima oară la nivelul spiritual al dorinței. Dar dacă ne aducem aminte că ne aflăm pe acest nivel, putem folosi cunoaşterea acelora care deja au făcut legătura cu spiritualitatea, în acelaşi mod în care ne folosim de cunoaşterea ştiințifică.

Cabaliştii, care deja au pătruns în lumile spirituale, originea lumii noastre, văd *Reshimot* (rădăcina spirituală) ca fiind cauza acestui stadiu, şi ne pot ghida ca să scăpăm de problemele cu care ne confruntăm prin sursa aflată în lumea spirituală. În acest mod vom rezolva mai uşor şi mai repede crizele deoarece vom şti de ce lucrurile se întâmplă şi ce este necesar să facem în privința acestora. Gândiți în modul următor: dacă ați fi ştiut că au fost oameni care puteau prezice rezultatul loteriei de mâine, nu v-ar fi plăcut să-i aveți lângă voi atunci când vă completați biletul?

Nu este nici o magie aici, ci doar cunoaşterea regulilor jocului din lumea spirituală. Privind prin ochii unui Cabalist, nu ne aflăm în mijlocul nici unei crize, ci suntem doar puțin dezorientați, dar totuşi continuăm să pariem pe numere necâştigătoare. Când ne găsim direcția, rezolvarea crizelor (care de fapt nu există) va fi „floare la ureche”. Şi aşa vom câştiga la loterie. Si frumusețea în ceea ce priveşte cunoaşterea Cabalistică este că nu necesită drepturi de autor; ea aparține tuturor.

CUNOAŞTEȚI-VĂ LIMITELE

O veche rugăciune

Doamne, dăruieşte-mi puterea să schimb ceea ce pot schimba, curaj să accept ceea ce nu pot schimba, şi înțelepciune să discern între ele.

În proprii ochi, ne credem unici şi independenți acționând ca individualități. Aceasta este ceva obişnuit pentru toți oamenii. Gândiți-vă la secolele de bătălii purtate de umanitate, doar ca în final să obțină libertatea personală limitată pe care o avem astăzi.

Dar noi nu suntem singurii care suferă când ne este luată libertatea. Nu există nici măcar o singură creatură care să poată fi capturată fără să se lupte. Este inerent, şi natural ca să obiectăm la orice formă de subjugare. Cu atât mai mult, chiar dacă înțelegem că toate creaturile merită să fie libere, aceasta nu garantează că înțelegem ce înseamnă cu *adevărat* să fii liber , şi cum este aceasta conectată la procesul corectării egoismului umanității.

Dacă ne întrebăm cu sinceritate despre înțelesul libertății, vom descoperi că foarte puține din gândurile noastre actuale despre aceasta, mai sunt valabile la sfârşitul întrebărilor. Aţa încât înainte de a vorbi despre libertate, trebuie să ştim ce înseamnă cu adevărat sa fii liber.

Ca să vedem dacă înțelegem libertatea, trebuie să privim în interiorul nostru ca să vedem dacă suntem capabili să facem măcar un act liber şi voluntar. Deoarece voința noastră de a primi creşte constant, suntem întotdeauna presați să găsim moduri mai bune şi mai recompensatoare de a trăi. Dar deoarece suntem închişi ca într-o cursă de şoareci, nu avem nici o opțiune în această privință.

Pe de altă parte, dacă voința de a primi este cauza tuturor necazurilor, poate că există un mod de a controla aceasta. Dacă am putea face asta, poate că am putea controla întreaga rasă. Altfel,

fără acest control, jocul ar părea că este pierdut înainte să înceapă a fi jucat.

Dar dacă suntem cei care au pierdut jocul, atunci cine este câştigătorul? Cu cine (sau cu ce) suntem în competiție? Ne desfăşurăm afacerile ca şi cum ele ar depinde de deciziile noastre. Dar chiar aşa să fie? Nu ar fi mai bine să abandonăm încercarea de a ne schimba viețile şi să ne lăsăm purtați de val?

Pe de o parte, de-abia am spus că Natura obiectează la orice formă de subjugare. Dar pe de altă parte, Natura nu ne arată care sau dacă oricare dintre acțiunile noastre este liberă, şi unde suntem manipulați de un Maestru Păpuşar care ne facem să credem că suntem liberi.

Mai mult, dacă Natura acționează după un Plan Măreț, ar putea aceste întrebări şi incertitudini să fie parte a acestei scheme? Poate că există un motiv ulterior care ne face să ne simțim pierduți şi confuzi. Poate că deziluzia şi confuzia sunt căile Maestrului Păpuşar prin care ne spune, „Hei, aruncați o altă privire spre direcția în care mergeți, deoarece dacă vă uitati după Mine, atunci priviți în direcția greşită.”

Puțini vor nega că noi suntem într-adevăr dezorientați. Totuşi, pentru a determina care este direcția noastră, trebuie să ştim unde să începem să privim. Aceasta ar putea să ne salveze ani de eforturi inutile. Primul lucru pe care dorim să îl găsim este unde avem libertatea şi posibilitatea de a alege independent, şi unde nu avem. Îndată ce realizăm aceasta, vom şti unde trebuie să ne concentrăm eforturile.

HĂȚURILE VIEȚII

Întreaga Natură se supune unei singure legi: „Legea Plăcerii şi Durerii”. Dacă singura substanță în Creație este voința de a primi plăcere, atunci doar o singură regulă de comportare este necesară: atracția pentru plăcere şi respingerea durerii.

Noi oamenii nu facem nici o excepție de la regulă. Noi urmăm un proiect preinstalat care ne dictează în totalitate fiecare mişcare a noastră: dorim să primim mult şi să muncim puțin. Şi dacă este posibil, le vrem pe toate gratis! De aceea, în tot ce facem, chiar şi atunci când nu suntem conştienți de aceasta, întotdeauna încercăm să alegem plăcerea şi să evităm durerea.

Chiar şi când pare că ne sacrificăm, de fapt primim mai multă plăcere din acel „sacrificiu” decât din oricare altă opțiune la care ne-am putea gândi în acel moment. Şi motivul pentru care ne păcălim singuri că avem motive altruiste, este că făcând aceasta este mult mai distractiv decât dacă le-am spune altora adevărul. După cum Agnes Repplier a afirmat odată,”Sunt câteva nudități atât de obiecționabile ca şi adevărul gol-goluț”.

În Capitolul Trei am spus că Faza Doi dăruieşte, chiar dacă este de fapt motivată de aceeaşi voință de a primi ca şi în Faza Unu. Aceasta este originea fiecărei acțiuni „altruistice” pe care ne-o „dăruim” unul altuia.

Vedem cum tot ce facem urmează un „calcul al profitabilității”. De exemplu, am calculat prețul unui bun comparând cu posibilul beneficiu pe care-l pot obține din el. Dacă gândesc că plăcerea (sau lipsa durerii) obținută din faptul că posed acel obiect va fi mai mare decât prețul pe care trebuie să-l plătesc, atunci îi voi spune „brokerului” meu interior „Cumpără! Cumpără! Cumpără!” şi voi da undă verde Wall Street-ului meu mental.

Ne putem schimba prioritățile, putem adopta diferite valori pentru ce este bun sau rău, şi chiar ne putem „antrena” ca să fim mai curajoşi. Mai mult, putem să facem un lucru atât de important

în ochii noştri, încât orice cale extraordinar de grea pe care trebuie s-o urmăm ca să ne atingem scopul, ar deveni fără importanță.

Dacă de exemplu, vreau statut social şi multe recompense financiare din faptul că sunt un medic faimos, voi munci, voi transpira şi voi studia ani de zile în şcoli medicale, voi trăi mulți ani plini de restricții, sperând că eventual voi fi plătit prin faima şi noroc.

Câteodata calculul durerii imediate în vederea câştigului viitor este aşa de natural, încât nici măcar nu observăm că-l facem. De exemplu, dacă mă îmbolnăvesc serios şi descopăr că doar o anumită operație mi-ar putea salva viața, atunci voi face operația cu bucurie. Deoarece chiar şi gândul că operația în sine va fi foarte neplăcută şi că ar avea multe riscuri, nu este la fel de supărător ca boala mea. În unele cazuri chiar aş fi în stare să plătesc sume considerabile pentru a mă pune pe lista de aşteptare.

SCHIMBÂND SOCIETATEA PENTRU A MĂ SCHIMBA EU

Natura, nu doar că ne-a „condamnat" la un constant traseu al suferinței, şi la o continuă căutare a plăcerii, dar ne şi neagă abilitatea de a determina felul plăcerii pe care o vrem. Cu alte cuvinte, nu putem controla ce vrem, iar dorințele răsar în noi fără să ne avertizeze şi fără să ne ceara opinia în legătură cu ele.

Natura nu doar că ne-a creat dorințele, dar ne-a şi furnizat modul de a le controla. Dacă ne amintim, suntem toți părți ale aceluiaşi suflet, acela a lui *Adam ha Rishon*, şi ar fi mai uşor pentru noi să vedem că modul în care putem controla propriile dorințe este prin influențarea întregului suflet, aceasta însemnând umanitatea, sau măcar a unei părți ale ei.

Să privim în următorul fel: Dacă o singură celulă vrea să meargă la stânga, dar restul corpului vrea la dreapta, celula va trebui să meargă deasemeni în dreapta. Aceasta este situația, până când va convinge întregul corp sau măcar o majoritate covârşitoare

a celorlalte celule, sau „guvernatorul” corpului, că este mai bine să meargă la stânga.

Aşa încât chiar dacă credem că nu ne putem controla dorinţele, societatea poate şi chiar o face. Şi deoarece noi putem controla alegerea societăţii din care facem parte, atunci putem alege una care să ne afecteze în modul în care noi îl considerăm cel mai bun. Spus mai simplu, putem folosi influenţa sociala pentru a ne controla propriile dorinţe. Şi controlându-ne propriile dorinţe, ne vom controla gândurile şi în final, propriile acţiuni.

Cartea Zoharului, cu aproape doua mii de ani în urmă, deja a descris importanţa societăţii. Dar încă din secolul 20, când a devenit evident că suntem dependenţi unul de altul în ceea ce priveşte supravieţuirea, folosirea efectivă a dependenţei noastre sociale a devenit vitală pentru progresul spiritual. Importanţa majoră a societăţii este un mesaj despre care Cabalistul Yehuda Ashlag vorbeşte clar în multe eseuri, şi dacă vom urma linia de gândire trasată de el, vom înţelege de ce.

Ashlag spune că dorinţa cea mai mare a oricărei persoane, chiar dacă aceasta admite sau nu, este să fie plăcută de ceilalţi şi să câştige aprobarea acestora. Nu doar că ne dă un sentiment de încredere, dar confirmă cea mai preţioasă posesie a noastră – ego-ul nostru. Fără aprobarea societăţii, simţim că întreaga noastră existenţă este ignorată, şi nici un ego nu poate tolera negarea. Acesta este motivul pentru care oamenii adesea merg până la extreme ca să câştige atenţia celorlalţi.

Şi deoarece marea noastră dorinţă este de a câştiga aprobarea societăţii, suntem nevoiţi să ne adaptăm (şi să adoptăm) legilor mediului nostru înconjurător. Aceste legi ne determină nu doar comportamentul, dar ne dictează propria atitudine şi abordare în legătură cu tot ceea ce facem şi gândim.

Această situaţie ne face capabili de a alege ceva – de la modul de viaţă, şi chiar mâncarea pe care o mâncăm şi hainele pe care le purtăm. Mai mult, chiar dacă alegem să ne îmbrăcăm contrar tendinţelor modei, tot încercăm sa fim indiferenţi la un *anume cod social*, pe care încercam să-l ignorăm. Cu alte cuvinte,

daca moda pe care am ales s-o ignorăm nu ar fi existat, atunci nu am mai fi fost nevoiți s-o ignorăm şi probabil am fi ales un alt mod de a ne îmbrăca. În final, singurul mod în care ne putem schimba pe sine, este să schimbăm normele sociale ale mediului nostru înconjurător.

PATRU FACTORI

Dar dacă noi nu suntem altceva decât produsul mediului nostru înconjurător, şi dacă nu există libertate reală în ceea ce facem, în ceea ce gândim, în ceea ce dorim, putem fi făcuți oare responsabili pentru acțiunile noastre? Şi dacă nu suntem responsabili pentru acestea, atunci cine este?

Pentru a răspunde acestor întrebări, trebuie mai întâi să înțelegem cei patru factori care ne definesc şi cum putem lucra cu ei ca să avem libertatea de alegere. Conform Cabalei, suntem toți controlați de patru factori:

1. „Patul”, numit deasemeni şi „materia prima”;
2. Atributele neschimbate ale patului;
3. Atributele ce se schimbă sub influența forțelor externe;
4. Schimbările în mediul înconjurător.

Să vedem ce înseamnă fiecare dintre acestea, pentru noi.

1. Patul, Materia Primă.

Esența noastră neschimbată este numită „patul”. Eu pot fi fericit sau trist, gânditor, supărat, singur sau cu alții. Indiferent care este starea mea şi indiferent în ce societate mă aflu, ceea ce este de baza la *mine* nu se schimbă niciodată.

Ca să înțelegem conceptul celor patru faze, să ne gândim la înmugurirea şi moartea plantelor. Să considerăm un pai de grâu. Când o sămânță de grâu putrezeşte, îşi pierde întreaga formă. Dar chiar dacă şi-a pierdut în totalitate forma, doar un nou pai de grâu

va creşte din acea sămânță şi nimic alceva. Aceasta deoarece patul nu s-a schimbat; esența seminței rămâne tot aceea a grâului.

2. Atributele neschimbate ale patului.

La fel cum patul nu se schimbă şi grâul întotdeauna va produce un alt grâu, modul în care se dezvoltă sămânța de grâu, rămâne deasemeni neschimbat. Un singur pai poate produce mai multe paie într-un nou ciclu de viață, şi cantitatea şi calitatea noilor paie se poate schimba, dar patul în sine, esența formei de grâu anterioara, va rămâne neschimbată. Spus simplu, nici o altă plantă nu va putea creşte dintr-o sămânță de grâu, cu excepția grâului, şi toate plantele numite grâu, vor trece întotdeauna prin aceleaşi şabloane ale procesului de dezvoltare, de la momentul însămânțării până la momentul morții lor.

În mod similar, toți copiii umani se maturizează în aceeaşi secvență a creşterii lor. De aceea ştim (mai mult sau mai puțin) când un copil ar trebui să înceapă să-şi dezvolte anumite abilități, şi când trebuie să înceapă să manânce anumite mâncăruri. Fără aceste şabloane fixe, nu am fi în stare să facem o hartă a dezvoltării copiilor umani, sau a oricui altcuiva.

3. Atribute ce se schimbă datorită Forțelor Externe.

Chiar dacă sămânța rămâne acelaşi fel de sămânță, înfățisarea să se poată schimba ca rezultat al influenței mediului înconjurător, cum ar fi lumina solară, solul, fertilizatorii şi ploaia. Deci, în timp ce planta rămâne tot grâu, „învelitoarea" sa, atributele esenței de grâu, pot fi modificate prin intermediul elementelor externe.

În mod similar, dispozițiile noastre se schimbă în compania unor persoane sau a diferitelor situații, chiar dacă noi înşine (patul) ramânem aceiaşi. Câteodată, când influența mediului este prelungită, aceasta ne poate schimba nu doar dispoziția, dar chiar şi caracterul. Nu este mediul înconjurător cel care ne crează trăsăturile; este doar faptul că fiind lângă un anumit tip de oameni, aceasta încurajează anumite aspecte ale naturii noastre să devină mai active decât erau înainte.

4. Schimbări în Mediul Înconjurător Exterior.

Mediul înconjurător care afectează sămânța, este la rândul lui afectat de alți factori externi cum ar fi schimbările climaterice, calitatea aerului şi vegetația din imediata apropiere. Acesta este motivul pentru care creştem plante în sere şi fertilizăm artificial pământul. Încercăm să creem cel mai bun mediu pentru ca plantele să crească.

În societatea noastră umană, noi schimbăm în mod constant mediul ce ne înconjoară: facem reclamă noilor produse, alegem guverne, urmăm cursurile a fel de fel de şcoli, şi petrecem timpul cu prietenii. De aceea, ca să controlăm propria creştere, ar trebui să învățăm să controlăm tipul de oameni cu care ne petrecem timpul, dar cel mai important, oamenii pe care-i dorim să fie în jurul nostru. Aceia sunt oamenii care ne vor influența cel mai mult.

Dacă dorim să devenim corectați – altruişti – trebuie să ştim ce schimbări sociale vor promova corecția, şi să le urmăm întocmai. Cu acest ultim factor – schimbarea mediului nostru înconjurător – ne învăluim esența, ne schimbăm atributele patului, şi ne determinăm soarta. Acesta este domeniul în care avem libertate de alegere.

ALEGÂND MEDIUL ÎNCONJURĂTOR POTRIVIT PENTRU CORECȚIE

Chiar dacă nu putem determina atributele patului nostru, putem totuşi influența viețile noastre şi propriul destin, alegând mediul social înconjurător. Cu alte cuvinte, deoarece mediul afectează atributele patului, putem determina viitorul nostru, construind mediile înconjurătoare într-un mod care promovează scopurile pe care dorim să le atingem.

Îndată ce mi-am ales direcția şi am construit un mediu care să mă conducă spre acea direcție, pot folosi societatea ca pe un

propulsor pentru a-mi accelera progresul. Dacă, de exemplu, vreau bani, mă pot înconjura cu persoane care-şi doresc acelaşi lucru, care vorbesc despre acest subiect şi care muncesc din greu pentru a-i obține. Aceasta mă va inspira să muncesc din greu, şi să-mi transform mintea într-o fabrică pentru scheme de produs bani.

Şi avem şi un alt exemplu. Dacă am depăşit greutatea ideală şi doresc să schimb acest lucru, cel mai uşor mod de a o face este să mă înconjur de oameni care gândesc, vorbesc şi se încurajează unul pe altul să piardă greutate. De fapt, pot face mai mult decât să mă înconjur de acest tip de oameni; pot consolida influența acestui mediu prin cărți, filme şi articole din reviste. Orice îmi poate creşte şi suporta dorința de a pierde greutate, va fi de ajutor.

Totul constă în mediul ce ne înconjoară. Alcoolicii anonimi, instituțiile de reabilitare pentru drogați, Weight Watchers, toate acestea folosesc puterea societății pentru a-i ajuta pe oamenii care nu se pot ajuta singuri. Dacă folosim mediul ce ne înconjoară în mod corect, putem atinge lucruri pe care nici nu îndrăzneam să le visăm. Şi cel mai bine dintre toate, nici măcar nu am fi simțit că am fi făcut vreun efort ca să atingem aceste lucruri.

Păsările dintr-o specie

În primul capitol, am vorbit despre principiul „echivalenței formelor”. Acelaşi principiu se aplică şi aici, dar la nivel fizic. Oameni asemănători se simt comfortabil împreună, deoarece au aceleaşi dorințe şi aceleaşi gânduri. Ştim cu toții că păsările dintr-o anumită specie stau împreună. Dar noi putem răsturna procesul. Alegând specia noastră, putem determina tipul de pasăre care vom deveni în final.

Dorința pentru spiritualitate nu face nici o excepție. Dacă vreau spiritualitate şi dacă vreau să-mi cresc dorința pentru aceasta, am nevoie doar de prietenii potriviți, cărțile, şi filmele potrivite. Natura umană va face restul. Dacă un grup de oameni decide să

devină asemenea Creatorului, nimic nu poate sta în calea lor, nici măcar Creatorul însuşi. Cabaliştii numesc aceasta, „Fiii mei m-au învins.”

Deci de ce nu observăm o „epidemie” de spiritualitate? Ei bine, este o mică problemă: *nu puteți simți spiritualitatea până când nu o avem deja.* Problema este că fără să vedem sau să simțim scopul, este foarte greu să-l dorim cu adevărat, şi deja am văzut că este foarte greu să obținem ceva fără să avem o dorință puternică pentru acel ceva.

Gândiți-vă la aceasta în felul următor: tot ce dorim în lumea noastră este rezultatul unei influențe externe asupra noastră. Dacă îmi place pizza, este deoarece prietenii, părinții, televizorul, ceva sau cineva mi-a spus despre cât de bună este. Dacă vreau să devin un avocat, este deoarece societatea mi-a dat impresia că merită să fiu avocat.

Dar unde în societatea noastră pot găsi ceva sau pe cineva care să-mi spună că fiind asemenea Creatorului, este minunat? Mai mult, dacă o astfel de dorință nu există în societate, cum a apărut subit în mine? A apărut de undeva din neant?

Nu, nu din neant; a apărut din *Reshimot*. Este o memorie a viitorului. Lăsați-mă să vă explic. În Capitolul Patru, am spus că Reshimot are înregistrări, memorii care au fost înregistrate în interiorul nostru atunci când ne aflam într-o poziție mai înaltă pe scara spiritualității. Aceste *Reshimot* stau în subconştientul nostru şi ies la suprafață una câte una, fiecare evocând dorințe din stadiile trecute, mai noi şi mai puternice.

Mai mult, deoarece *fiecare dintre noi* am fost pe un punct mai înalt pe scara spiritualității, noi *toți* vom simți retrezirea dorinței de a merge înapoi la aceste stadii spirituale atunci când va fi momentul potrivit ca să experimentăm – nivelul spiritual al dorințelor. Acesta este motivul pentru care Reshimot sunt amintiri ale stadiilor noastre viitoare.

De aceea, întrebarea nu ar trebui să fie, „Cum de am o dorință pentru ceva ce nu mi-a fost adus la cunoştiință de către mediul meu înconjurător”? În schimb, ar trebui să întrebăm, „Dacă

tot am această dorință, cum o realizez?" Iar răspunsul este simplu: Trateaz-o ca şi cum tratezi orice alt lucru pe care vrei să-l obții – gândeşte-te la el, vorbeşte despre el, citeşte despre el, şi cântă despre el. Fă orice poți ca să-l faci să fie important, iar progresul tău va fi proporțional accelerat.

În Cartea Zoharului, este o poveste inspirată (şi adevărată) a unui bărbat înțelept cu numele Rabbi Yosi Ben Kisma, cel mai mare Cabalist al timpurilor sale. Într-o zi, un comerciant bogat din alt oraş, l-a abordat şi s-a oferit să-l mute pe Rabbi în oraşul omului bogat pentru a deschide un seminar pentru oamenii din oraş însetați de înțelepciune. Comerciantul a explicat că nu era nici un înțelept în oraş şi că oraşul avea nevoie de îndrumători spirituali. Bineînteles că i-a promis lui Rabbi Yosi că tot personalul său şi nevoile sale educaționale vor fi rezolvate.

Spre marea surpriză a comerciantului, Rabbi Yosi a refuzat oferta, afirmând că sub nici o circumstanță nu se va muta într-un loc unde nu există nici un alt învățător. Comerciantul stupefiat a încercat să argumenteze şi a sugerat ca Rabbi Yosi este cel mai mare învățat al generației sale şi că nu mai avea nevoie să învețe de la alții.

„În plus", a spus comerciantul, „mutându-vă în oraşul nostru şi învățându-i pe oamenii noştri, ați face un imens serviciu spiritual, din moment ce în locul unde vă aflați în prezent, deja există un număr mare de învățați, iar oraşul nostru nu are nici unul. Aceasta ar fi o contribuție imensă la spiritualitatea întregii generații. Se poate ca marele Rabbi, măcar să îmi ia în considerație oferta?"

La care Rabbi Yosi a răspuns imediat: „Chiar şi cel mai înțelept învățat va deveni în curând neînțelept printre atâția oameni neînțelepți". Nu era faptul că Rabbi Yosi nu vroia să-i ajute pe comercianții din acel oraş; el pur şi simplu ştia că fără un mediu înconjurător care să-l susțină, el s-ar fi pierdut fără nici un dubiu – ar fi eşuat în procesul de a-i învăța pe studenții săi, şi şi-ar fi pierdut nivelul său spiritual.

NICI UN ANARHIST

S-ar putea ca secțiunea precedentă să vă facă să gândiți că de fapt Cabaliştii sunt anarhişti care doresc să obstrucționeze ordinea socială pentru a promova construirea spiritualității – a societății orientate. Nimic nu ar fi mai departe de adevăr.

Yehuda Ashlag explică foarte clar, şi orice sociolog sau antropolog va confirma că ființele umane sunt creaturi sociale. Cu alte cuvinte, nu avem altă opțiune decât să trăim în societăți deoarece ne tragem dintr-un suflet comun. De aceea este clar că trebuie să ne conformăm regulilor societății în care trăim şi să ne pese de bunastarea acesteia. Şi singurul mod de a îndeplini aceasta este să aderăm la legile acestei societăți.

Totuşi, Ashlag a afirmat că în orice situație care nu are legatură cu societatea, aceasta nu are dreptul şi nici justificarea de a limita sau oprima libertatea individuală. Ashlag merge chiar mai departe, şi îi numeşte pe cei ce fac aceasta, „criminali", afirmând că în grija ei pentru progresul spiritual al oricui, Natura nu obligă individul să asupreasca voința majorității. Din contră, creşterea spirituală este responsabilitatea personală a fiecaruia dintre noi. Făcând aceasta, noi îmbunătățim nu doar propriile noastre vieți, dar şi viețile întregii omeniri.

Este imperativ să înțelegem separarea dintre obligațiile noastre către societatea în care trăim şi creşterea spirituală personală. Ştiind unde să tragem linia şi cum să contribuim la amândouă aceste aspecte, aceasta ne va elibera din confuzia şi interpretarea greşită despre spiritualitate.

Regula în viață ar trebui să fie simplă şi directă: în fiecare zi din viață, urmăm regula legii; în viața spirituală suntem liberi să evoluăm individual. Rezultă că libertatea individuală poate fi atinsă doar prin intermediul alegerilor noastre în domeniul spiritual, acolo unde alții nu pot interveni.

INEVITABILA MOARTE A EGO-ULUI

Iubirea pentru libertate este iubirea pentru alții;
iubirea pentru putere este iubirea de sine.
- William Hazlit (1778 – 1830)

Să aruncăm o privire la fundamentele Creației. Singurul lucru pe care Creatorul l-a creat este voința noastră de a primi, egoismul nostru. Aceasta este esența noastră. Dacă învățăm cum să „dezactivăm" egoismul nostru, vom restaura conectarea noastră cu Creatorul, deoarece fără egoism, vom recâştiga echivalența formei noastre cu a Lui, aşa cum este în lumile spirituale. Dezactivarea egoismului nostru constituie începutul urcării noastre pe scara spirituală, începutul procesului de corecție.

Este umorul ironic al Naturii, care face ca oamenii care sunt scufundați în plăcerile egoiste să nu fie fericiți. Sunt două motive pentru aceasta:

1) După cum am explicat în Capitolul Unu, egoismul este un Catch-22: dacă ai ceea ce doreşti, deja nu mai doreşti acel lucru.
2) O dorință egoistă se bucură nu doar de satisfacerea propriului capriciu, dar şi de insatisfacția celorlalți.

Pentru a înțelege mai bine al doilea motiv, trebuie să ne reîntoarcem la bază. Faza Unu în cele Patru faze de Bază vrea doar să primească plăcere. Faza Doi este deja mult mai sofisticată şi vrea să primească plăcere din dăruire deoarece dăruirea este starea ființei Creatorului. Dacă dezvoltarea noastră s-ar fi oprit în Faza Unu, noi am fi fost satisfăcuți în clipa în care dorințele noastre ar fi fost împlinite şi nu ne-ar fi păsat de ceea ce au avut alții.

Totuşi, Faza Doi – dorința de a dărui – ne forțează să îi observăm pe alții, astfel încât să le putem dărui. Dar deoarece dorința noastră de bază este de a primi, tot ceea ce vedem când ne uităm la alți oameni este că „ei au tot felul de lucruri pe care eu nu le am". Din cauza Fazei Doi, întotdeauna ne vom compara cu alții,

şi din cauza dorinței Fazei Unu de a primi, întotdeauna vom vrea să fim deasupra altora. De aceea simțim plăcere când alții au deficiențe.

Aceasta este deasemeni şi cauza faptului că limitele sărăciei se schimbă de la țară la țară. Conform Dicționarului Webster, limita sărăciei este „un nivel personal sau familial de venituri sub care cineva este clasificat a fi sărac, în concordanță cu standardele guvernamentale."

Dacă toți din jurul meu ar fi tot aşa de săraci cum sunt eu, atunci nu m-aş mai simți sărac. Dar dacă cei din jurul meu ar fi bogați, şi doar eu aş avea un venit obişnuit, atunci m-aş simți ca fiind cel mai sărac om de pe planetă. Cu alte cuvinte, normele noastre sunt dictate de combinația dintre Faza Unu (ceea ce vrem să avem) şi Faza Doi (care este determinată de ceea ce au alții).

De fapt, dorința noastră de a da, care ar trebui să fie garanția că lumea noastră este un loc propice pentru a trăi, este de fapt motivul pentru tot ce este rău în aceasta lume. Aceasta este esența corupției noastre, astfel că înlocuirea intenția de a primi cu o intenție de a da, este singura corecție pe care trebuie să o facem.

REMEDIUL

Nici o dorință sau calitate nu este de la natură rea; ci modul în care noi le folosim. Cabaliştii antici spuneau: „Invidia, voluptatea şi onoarea aduc omul înafara lumii," aceasta însemnând înafara lumii noastre şi în lumea spirituală.

Cum poate fi aceasta posibil? Deja am văzut că invidia conduce la competiție şi competiția generează progres. Dar invidia conduce la rezultate mult mai mari decât cele tehnologice sau alte beneficii lumeşti. În cartea *Introducere la Cartea Zoharului*, Ashlag scrie că oamenii ii pot simți pe alții, şi de aceea simt lipsa a ceea ce au alții. Ca rezultat, ei sunt umpluți cu invidie şi doresc

tot ceea ce au şi alţii, şi cu cât au mai mult, cu atât mai goi se simt. În final, ei vor să devoreze întreaga lume.

Eventual, invidia ne face să nu dorim nimic altceva cu excepţia Creatorului Însuşi. Dar aici umorul Naturii ne joacă încă odată o festă : Creatorul este o dorinţă de a da, altruism. Deşi intiţial nu suntem conştienţi de asta, dorind să ocupăm locul conducătorului şi să fim Creatori, de fapt ne dorim să fim altruişti. Deci, prin intermediul invidiei – cel mai dăunator aspect al egoului – egoismul nostru moare, la fel cum cancerul distruge organismul gazdă, până când moare odată cu corpul pe care l-a ruinat.

Putem vedea încă odată importanţa construirii unui mediu social corespunzător, deoarece dacă suntem forţaţi să devenim geloşi pentru ceva, am fi măcar geloşi în mod *constructiv*, aceasta însemnând că gelozia ne va duce la corecţie.

. Cabaliştii descriu egoismul astfel: egoismul este ca un om cu o sabie, care are un strop de vrajă delicioasă, dar care are în vârf o poţiune otrăvitoare. Omul ştie că poţiunea este otrăvitoare, dar nu se poate ajuta pe sine. El deschide gura, aduce vârful sabiei pe limba, şi soarbe...

O societate corectă şi fericită nu se poate bizui pe monitorizarea sau „canalizarea" egoismului. Putem încerca să restrângem egoismul prin regulile legilor, dar aceasta nu va funcţiona până când circumstanţele nu ne învaţă, aşa cum am văzut în Germania – o democraţie până când a fost ales democratic Adolf Hitler. Putem deasemeni încerca să canalizăm egoismul în beneficiul societăţii, dar aceasta metodă deja a fost încercată în Rusia comunistă şi a eşuat în mod lamentabil.

Chiar şi America, pământul libertăţii, oportunităţilor şi capitalismului, nu reuşeşte să-şi facă cetăţenii fericiţi. Conform Ziarului de Medicină Noua Anglie, „Anual, mai mult de 46 milioane de americani, cu vârste cuprinse între 15-54 ani, suferă

episoade de depresie." Şi Arhivele Generale de Psihiatrie au anunțat: Folosirea drogurilor puternic antipsihotice în tratarea copiilor şi adolescenților... a crescut de mai mult de cinci ori în perioada 1993-2002," după cum a fost publicat în ediția *New York Times* din 6 Iunie 2006.

În concluzie, atâta timp cât egoismul este la cote mari, societatea va fi întotdeauna injustă şi va dezamăgi proprii membrii într-un fel sau altul. Eventual, toate societățile bazate pe egoism se vor epuiza împreună cu egoismul care le-a creat. Trebuie doar să facem ca acest lucru să se întâmple cât mai repede şi cât mai uşor, pentru beneficiul tuturor.

FALSA LIBERTATE

Cabaliştii asociază absența simțirii Creatorului cu „ascunderea feței Creatorului". Această ascundere crează o iluzie de libertate a alegerii între lumea noastră şi lumea (spirituală) Creatorului. Dacă am fi putut vedea Creatorul, dacă am fi putut simți cu adevărat beneficiile altruismului, am fi preferat cu siguranță lumea Lui, aceasta fiind o lume a dăruirii şi a plăcerii.

Dar deoarece *nu* vedem Creatorul, nu urmăm regulile Lui, ci din contră, le încălcăm. De fapt, chiar dacă am şti regulile Creatorului, dar nu am vedea durerea pe care o induce în noi încălcarea acestora, tot am prefera să le încălcăm deoarece ne-am gândi că este mult mai distractiv să rămânem egoişti.

Mai devreme în acest capitol, în secțiunea „Hățurile Vieții", am spus că întreaga Natură se supune unei singure legi: Legea Plăcerii şi a Durerii. Cu alte cuvinte, tot ce facem, gândim şi plănuim, este proiectat atât pentru a ne diminua durerea cât şi pentru a ne creşte plăcerea. Nu avem libertate în asta. Dar deoarece nu vedem că suntem guvernați de aceste forțe, *credem* că suntem liberi.

Tăinuirea

Baruch Ashlag, fiul lui Yehuda Ashlag şi un mare Cabalist, a scris într-un caiet de notițe ce a auzit de la tatăl său. Caietul de notițe a fost mai târziu publicat sub titlul de *Shamati (Am auzit*). În una din aceste notițe, el a scris că dacă am fost creați de o Forță Superioară, atunci de ce nu simțim acest lucru? De ce este aceasta forță ascunsă? Dacă am fi ştiut ce vrea de la noi, nu am fi făcut atâtea greşeli şi nu am mai fi fost atât de răvăşiți de pedeapsa.

Cât de simplă şi de plină de bucurie ar fi fost viața dacă Creatorul ar fi fost revelat! Nu ne-am fi îndoit de existența Lui şi am fi putut toți să recunoaştem îndrumările Lui pentru noi şi pentru lumea întreagă. Am fi ştiut motivul şi scopul creării noastre, am fi văzut reacțiile Lui la acțiunile noastre, am fi comunicat cu El şi I-am fi cerut sfatul înaintea fiecărei acțiuni. Cât de simplă şi frumoasă ar fi viața!

Ashlag îşi încheie cugetarea prin inevitabila concluzie: singura noastră aspirație în viață ar trebui să fie revelarea Creatorului.

Totuşi, ca să fim cu adevărat liberi, trebuie întâi să fim eliberați din hățurile legii plăcerii şi durerii. Şi deoarece egourile noastre ne dictează ce este plăcere şi ce este durere, descoperim că pentru a fi liberi, trebuie întâi să fim eliberați de egourile noastre.

CONDIȚII PENTRU LIBERA ALEGERE

În mod ironic, adevărata libertate de alegere este posibilă doar dacă Creatorul este ascuns. Aceasta deoarece dacă o opțiune pare a fi preferabilă, egoismul nostru nu ne lasă nici o altă variantă decât să mergem după acea opțiune. În acest caz, chiar dacă

alegem să dăm, ar fi o dăruire egoistă, cu scopul de a primi. Pentru ca un act să fie cu adevărat altruistic şi spiritual, beneficiile sale trebuie să ne fie ascunse.

Dacă ne amintim că scopul Creației este ca eventual să fie eliberată de egoism, acțiunile noastre vor fi îndreptate întotdeauna în direcția bună – către Creator. De aceea, dacă avem două opțiuni de a alege şi nu ştim care dintre ele ne-ar aduce mai multă plăcere (sau mai puțină durere), atunci avem cu adevărat oportunitatea de a alege liber.

Dacă egoul nu vede o opțiune preferabilă, putem alege în concordanță cu un set diferit de valori. De exemplu, ne putem întreba, nu ce ar fi mai amuzant, ci ce ar fi mai dăruitor. Dacă a dărui este ceea ce prețuim mai mult, aceasta ar fi uşor de înfăptuit.

Putem să fim, fie egoişti, fie altruişti, să ne gândim la sine sau la alții. Nu există alte opțiuni. Libertatea de alegere este posibilă când ambele opțiuni sunt în mod clar vizibile şi egal apreciate (sau respinse). Dacă aş vedea o singură opțiune, va trebui s-o urmez. De aceea, pentru a alege liber, trebuie să-mi văd propria natură şi natura Creatorului. Doar dacă nu ştiu care este mai satisfăcătoare, doar atunci pot face cu adevărat o alegere liberă şi să-mi neutralizez egoul.

IMPLEMENTÂND LIBERA ALEGERE

Primul principiu în munca spirituală este „credința dincolo de motiv”. Deci înainte să vorbim despre implementarea liberei alegeri, trebuie să explicăm înțelesul cabalistic al „credinței” şi al „motivului”.

CREDINȚA

In aproape toate religiile şi sistemele de credințe de pe planetă, credința este folosită pentru a compensa ceea ce nu putem vedea sau percepe cu certitudine. Cu alte cuvinte, deoarece nu îl putem vedea pe Dumnezeu, trebuie să *credem* că El există. În acest caz, folosim credința pentru a compensa inabilitatea noastră de a-L vedea pe Dumnezeu. Aceasta se numeşte „credință oarbă".

Dar credința este folosită nu doar ca o compensare în religie, dar practic în tot ceea ce facem. Cum ştim, de exemplu, că Pământul este rotund? Am zburat noi vreodată în spațiul cosmic ca să verificăm cu ochii noştri? I-am crezut pe oamenii de ştiință care ne-au spus că este rotund deoarece credem că oamenii de ştiință sunt oameni de încredere, pe care-i credem atunci când ne spun că au verificat informația. Îi credem; este vorba de credință - credință oarbă.

Deci oriunde şi oricând nu putem verifica cu ochii noştri, ne folosim credința pentru a completa piesele lipsă din tablou. Dar aceasta nu este informație palpabilă – este doar credință oarbă.

În Cabala, credința înseamnă exact opusul a ceea ce am descris. Credința, în Cabala, este o percepție tangibilă, vividă, completă, irefutabilă, despre Creator – despre regulile legii vieții. De aceea, singurul mod în care putem obține credința în Creator este să devenim exact ca El. Altfel, cum vom şti dincolo de umbra îndoielii exact cine este El, sau chiar dacă El există?

MOTIVUL

Dicționarul Webster oferă două definiții pentru acest termen, „motiv". Prima definiție este „cauza", dar pe noi ne interesează a doua definiție. „Motiv", conform dictionarului Webster, are trei înțelesuri:

1. Puterea de înțelegere, deducere sau gândire, în special în modurile raționale.

2. Exercițiu propriu minții.
3. Suma puterilor intelectuale.

Ca sinonime, Webster ofera aceste optiuni (printre altele): inteligența, mintea şi logica.

Haideți acum să citim câteva cuvinte înțelepte ale Cabalistului Baruch Ashlag, scrise într-o scrisoare adresată unui student, şi care explică „lanțul de comenzi" al Creatorului. Aceasta clarifică de ce avem nevoie să mergem *dincolo* de motiv.

„Voința de a primi a fost creată deoarece scopul Creației a fost să facă un bine creaturilor Sale, şi pentru acest scop, trebuie să fie un recipient care să primească plăcerea. De fapt, este imposibil să simțim plăcerea dacă nu există nici o nevoie pentru aceasta plăcere, deoarece fără o nevoie, nici o plăcere nu este simțită.

„Această voință de a primi este a oricărui om (Adam) pe care Creatorul l-a creat. Când spunem că acel om va fi împărtăşit cu încântare eternă, ne referim la voința de a primi, care va primi toată plăcerea pe care Creatorul a plănuit să o dea.

„Voinței de a primi i-au fost dați slujitori ca să o servească. Prin intermediul acestora, vom primi plăcere. Aceşti servitori sunt mâinile, picioarele, vederea, auzul, etc. Toate acestea sunt considerate servitorii noştrii.

„Şi după cum se întâmplă deobicei, servitorii au un majordom printre ei, care să-i verifice pe servitorii stapânului, şi să se asigure că lucrează conform cu scopul dorit, acela de a aduce plăcere, aceasta fiind ceea ce stăpânul – voința de a primi, vrea.

„Şi dacă unul dintre servitori este absent, plăcerea aferentă acelui servitor va fi deasemeni absentă. De exemplu, dacă cineva este surd, el sau ea nu vor fi capabili să se bucure de muzică. Şi dacă cineva nu poate mirosi, acela nu va fi capabil să se bucure de aroma parfumului.

„Dar dacă lipseşte creierul cuiva (supervizorul slujitorilor), care este ca un maistru care-şi verifică muncitorii, toată afacerea se va prăbuşi iar proprietarul va suferi pierderi. Dacă cineva a avut o

afacere cu mulți angajați dar nu are un bun manager, acela s-ar putea să piarda în loc să câştige.

„Totuşi, chiar şi fără manager (motiv), şeful (voința de a primi) este încă prezentă. Şi chiar dacă managerul moare, şeful încă trăieşte. Cei doi nu sunt înrudiți."

Rezultă că dacă vrem să învingem voința de a primi şi să devenim altruişti, trebuie mai întâi să învingem „şeful personalului" – motivul nostru propriu. De aceea, „credința dincolo de motiv" înseamnă că, credința – devenirea exact ca şi Creatorul - ar trebui să fie dincolo de – mai important decât – motiv – propriul egoism.

Şi calea de realizare a acestui lucru este dublă: la nivel personal, este un grup de studiu şi un cerc de prieteni care ne va ajuta să creăm un mediu înconjurător social care să promoveze valorile spirituale. Şi la nivel colectiv, este necesar ca întreaga societate să învețe să aprecieze valorile altruiste.

PE SCURT

Tot ce facem în viață este determinat de principiul plăcerii şi al durerii: ne ferim de durere şi căutăm plăcerea. Şi cu cât mai puțin trebuie să lucrăm pentru plăcere, cu atât mai bine.

Principiul plăcerii şi al durerii este dictat de voința de a primi, şi aceasta controlează tot ce facem, pentru că este esența noastră. De aceea, în timp ce ne gândim că suntem ființe libere, de fapt suntem înlănțuiți de două hătzuri ale vieții, plăcerea şi durerea, ținute în mâinile egoismului nostru.

Patru factori determină cine suntem noi: 1) Patul, 2)atributele neschimbate ale Patului, 3) atributele care se schimbă prin intermediul forțelor externe, şi 4) schimbările în mediul înconjurator extern. Putem influența doar ultimul factor, dar acest factor îi influențeaza şi pe ceilalți.

De aceea, singurul mod în care putem alege cine suntem este să alegem ultimul factor, astfel încât să monitorizăm şi să

schimbăm mediul social extern. Deoarece schimbările din ultimul factor afectează şi ceilalti factori, schimbându-l o să ne schimbăm pe sine. Dacă vrem să ne eliberăm de sub influența egoismului, trebuie să schimbăm mediul înconjurător extern cu unul care sprijină altruismul şi nu egoismul.

Şi îndată ce ne-am eliberat de voința de a primi, de cătuşele egoismului, putem avansa în spiritualitate. Pentru a face aceasta, urmăm principiul „credinței dincolo de motiv".

„Credința" în Cabala, înseamna perceperea completă a Creatorului. Putem obține credința devenind egali cu El în atributele noastre, în dorințele noastre, intenții şi gânduri. Termenul „motiv" are legatură cu mintea noastră, cu „maistrul" egoismului nostru. Pentru a trece dincolo de aceasta, trebuie să evaluăm echivalența cu Creatorul ca fiind mult mai importantă, mult mai prețioasă pentru noi decât orice altă plăcere egoistă pe care ne-o putem imagina.

La nivel personal, creştem importanța Creatorului (altruismului) folosind cărți (sau alte forme de media), prieteni şi un învățător care să ne arate cât de important este să devenim altruişti. La nivel social, încercăm să îmbrățisăm valori ale societății mai altruiste.

Totuşi, şi acesta este imperativ pentru sucesul schimbării, imbrățişarea valorilor altruiste *nu* ar trebui să fie făcută pentru a ne face viața mai plăcuta pe aceasta lume. *Ar trebui* facută pentru a ne egaliza pe noi şi societățile noastre cu Natura, aceasta însemnând sa egalizăm cu singura lege a realității – legea altruismului – Creatorul.

Când ne înconjurăm de medii, fie indivizi, fie societăți, valorile noastre se vor schimba treptat către valorile mediului înconjurător, prin transformarea egoismului nostru în altruism natural, uşor şi plăcut.

ALTE SCRIERI

Concepte de bază în Cabala: Citind această carte, persoana îşi dezvoltă observaţiile interne şi abordările care nu existau anterior în ea. Aceasta carte este menită contemplării termenilor spirituali. Prin extinderea în care suntem integraţi cu ajutorul acestor termeni, începem să dezvăluim structura spirituală care ne înconjoară, aproape ca şi cum o ceaţa a fost ridicată.

Atingerea Lumilor de Dincolo este primul pas către descoperirea împlinirii finale a ascensiunii spirituale în cursul acestei vieţi. Această carte este destinată tuturor acelora care caută răspunsuri, care caută o cale logică şi clară de a înţelege fenomenele lumii. Această magnifică introducere în înţelepciunea Cabalei ne furnizează un nou mod de trezire care ne încântă mintea, ne revigorează inimile şi mută cititorii către profunzimile sufletului lor.

Trezirea spre Cabala: o introducere distinctă, personală, plină de respect pentru tradiţia înţelepciunii antice. Rav Laitman – un discipol al marelui Cabalist Rabbi Baruch Ashlag (fiul lui Yehuda Ashlag) – ne introduce într-o înţelegere profundă ale învăţăturilor fundamentale ale Cabalei şi ne învaţă cum să folosim această înţelepciune ca să clarificăm relaţiile noastre cu alţii şi cu lumea din jurul nostru.

Folosind ambele limbaje, ştiinţific şi poetic, el sondează cele mai profunde întrebări despre spiritualitate şi existenţă. Acest ghid unic şi provocator, ne va inspira şi înviora ca să vedem dincolo de

lume şi de limitările vieții de zi cu zi, să venim mai aproape de Creator, şi să descoperim noi profunzimi ale sufletului.

Cabala, Ştiința şi Înțelesul Vieții:

Ştiinta explică mecanismele vieții; Cabala explică scopul vieții. În *Cabala, Ştiința şi Înțelesul Vieții*, Rav Michael Laitman, PhD, introduce concepte foarte elocvente astfel încât chiar şi cititorii nefamiliarizați cu Cabala sau ştiința, pot înțelege cu usurință.

Cabala explică faptul că suntem toți un singur suflet, materializat în multe corpuri. În mod similar, ştiința modernă a decis că la cel mai fundamental nivel, suntem toți unul. Ştiința demonstrează că realitatea este afectată de observator. Cabala afirmă că realitatea, şi chiar şi Creatorul există doar în interiorul observatorului. Dacă sunteți puțin curioşi în legătură cu realitatea şi înțelesul vieții, aceasta este cartea pentru voi.

Experiența Cabala: Niciodată nu a fost limbajul Cabalei mai clar şi mai accesibil, cum este aici, în această colecție de informații. Profunzimea înțelepciunii revelate în întrebările şi răspunsurile acestei cărți va inspira reflecție şi contemplare. Cititorii vor începe deasemeni să experimenteze o creştere a simțului de iluminare, în timp ce vor absorbi cuvintele fiecărei pagini.

Experiența Cabalei este un ghid din trecut pentru viitor, revelând situații pe care toți studenții Cabalei le vor experimenta într-un anumit punct al călătoriei lor. Pentru aceia care se bucură de fiecare moment al vieții lor, autorul oferă indicii din înțelepciunea fără sfârşit a Cabalei.

Calea Cabalei: „Tu nu ar trebui să-ți faci o imagine mortuară, şi nici vreo forma care să-ți semene" (Exodus 20:3). Aceasta prohibiție din Biblie este deasemeni o bază a înțelepciunii Cabalei.

Cabaliştii afirmă că de fapt nu există realitatea, ci doar ceva numit esența Lui, Forța Superioară.

Pe cât de straniu sună, această noțiune ascunde sub aripile sale prospectul libertății, a fiecărei persoane, a fiecărei națiuni şi a întregii lumi. Structura şi percepția realității sunt suprafața acestei cărți. Dar istoria umanității, sau mai precis, a sufletului uman, este dedesubtul ce-l conduce pe cititor să înainteze în această carte. Este vorba despre tine; despre mine; despre noi toți. Această carte este despre calea noastră în care am fost, calea noastră pe care ne aflăm şi calea noastră pe care vom fi, şi ce este mai important, este despre cea mai bună cale de a ajunge acolo.

Ştiința Cabalei: este prima carte dintr-o serie de texte pe care Rav Michael Laitman, Cabalist şi om de ştiință, le-a proiectat pentru a-i introduce pe cititori în limbajul special şi în terminologia Cabalei. Aici, Rav Laitman revelează Cabala autentică într-o manieră care este atât rațională cât şi matură. Cititorii sunt conduşi treptat la o înțelegere a proiectului logic al Universului şi a vieții.
Ştiinta Cabalei, o muncă revolutionară care nu se potriveşte prin claritate, profunzime şi înfățişare cu intelectul, îi va face capabili pe cititori să abordeze scrierile mult mai tehnice ale lui Baal HaSulam (Rav Yehuda Ashlag), cum ar fi *Talmud Eser Sefirot* şi *Cartea Zoharului*. Deşi oamenii de ştiință şi filozofii vor fi încântați în iluminarea acesteia, profanii se vor bucura deasemeni datorită răspunsurilor satisfăcătoare în ceea ce privesc aspectele vieții, pe care doar Cabala autentică le furnizează. Acum, călătoriți printre pagini şi pregătiți-vă pentru o plimbare în Lumile Superioare.

Introducere în Cartea Zoharului este a doua din seria scrisă de Cabalistul şi omul de ştiința Rav Michael Laitman, care îi va pregăti pe cititori să înțeleagă mesajul ascuns al „*Zoharului*”. Printre multe subiecte ajutătoare cu care vom lua contact în

scrierea *Ştiinţa Cabalei*, cititorii sunt introduşi în „limbajul rădăcinilor şi ramurilor”, fără de care povestirile din *Zohar* par a fi doar fabule şi legende. *Introducere în Cartea Zoharului* va furniza cu siguranță cititorilor instrumentele necesare pentru a înțelege Cabala autentica aşa cum a fost ea destinată să fie la origine, ca un scop de a atinge Lumile Superioare.

Înțelepciunea Surprinzătoare: Această carte prezintă în primele rânduri, un curs de inițiere în Cabala, bazat doar pe învățături autentice ce sunt trecute de la învățătorul Cabalist la student, pe parcursul a mii de ani. În interior este oferită o secvență de lecții ce revelează natura înțelepciunii şi care explică metoda de a o atinge. Pentru fiecare persoană care se întreabă „Cine sunt eu cu adevărat?” şi „De ce mă aflu pe această planetă?”, această carte trebuie neapărat citită.

DESPRE BNEI BARUCH

Bnei Baruch este o organizație non-profit care răspândeşte înțelepciunea Cabalei pentru a accelera spiritualitatea omenirii. Cabalistul Rav Michael Laitman, PhD, care a fost discipolul şi asistentul personal al lui Rabbi Baruch Ashlag, fiul lui Rabbi Yehuda Ashlag (autorul comentariului Scara asupra *Zoharului*), merge pe urmele mentorului său, şi conduce grupul prin misiunea sa.

Metoda ştiințifică a lui Laitman furnizează tuturor persoanelor indiferent de credințele, religiile şi culturile din care provin, instrumente precise care sunt necesare îmbarcării pe calea fascinantă a descoperirii de sine şi a ascensiunii spirituale. Focalizarea fiind prioritară pe procesul interior pe care indivizii îl parcurg în ritmul lor propriu, Bnei Baruch invită pe oamenii de toate vârstele şi toate stilurile de viață pentru a se angaja în acest proces plin de recompense.

În ultimii ani, o rețea masivă formată în toată omenirea, caută răspunsurile la întrebările vieții a căror răspunsuri sunt ascunse. Societatea a pierdut abilitatea de a vedea realitatea, care adesea este localizată superficial şi de aceea, multe concepte greşite au apărut. Bnei Baruch stă la dispoziția tuturor acelora care caută trezirea dincolo de standarde, a acelor oameni care vor să înțeleagă scopul nostru adevărat de a fi aici.

Bnei Baruch oferă ghidare practică şi o metodă de încredere pentru înțelegerea fenomenelor lumii. Metoda autentică de învățare, a cărui autor este Rabbi Yehuda Ashlag, nu doar că ne ajută să facem față încercărilor şi tributurilor vieții de zi cu zi, dar initiază un proces în fiecare persoană care să o extindă dincolo de granițele şi limitările sale prezente.

Rabbi Yehuda Ashlag a lăsat o metodă de studiu pentru această generație, care „antrenează" în mod esențial persoanele să se poarte ca şi când deja au atins perfecțiunea Lumilor Superioare, în timp ce încă se află aici în lumea noastră. Citând cuvintele lui Rabbi Yehuda Ashlag, „Această metodă este calea practică de a

atinge Lumea Superioară, sursa existenței noastre, în timp ce încă trăim în această lume.”

Un Cabalist este un cercetător care studiază propria natură folosind această metodă testată în timp, demonstrată şi clară. Prin intermediul acestei metode, persoana atinge perfecțiunea şi controlul asupra vieții personale şi realizează adevaratul scop al vieții. După cum o persoană nu poate funcționa adecvat în această lume fără să aibă cunoaştere despre aceasta, sufletul nu poate funcționa adecvat în Lumea Superioară fără să o cunoască. Înțelepciunea Cabalei furnizează această cunoaştere.

CUM SĂ CONTACTAȚI BNEI BARUCH

E-mail: info@kabbalah.info
Web site: www.kabbalah.info

Linkuri folositoare:

www.kabbalah.info
www.laitman.com
www.kab.tv/eng
www.kabtoday.com
www.kabbalahlearningcenter.info
www.arionline.info
http://groups.yahoo.com/group/BB_Kabbalah_RO/
www.kabbala.ro